

DECLARATIO
MOTVVM AC TVRBATIO-
NVM QVÆ EX CONTROVERSIIS

inter Iesuitas ijsq; in omnibus fauentem D. Georg.

Blackwellum Archipresbyterum, & Sacerdotes

Seminariorum in Anglia, ab obitu illi;

Card:lis Alani pia memoria, ad

annum vsque 1601.

9-11-49

Ad S. D. N. Clementem octauum exhi-

bita ab ipsis sacerdotibus qui schismatis, aliorumq;
criminum sunt in simulati.

*Videbunt recti, & latabuntur: & omnis iniquitas oppi-
labit os suum. Psal. 106.*

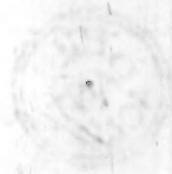

RHOTOMAGI

Apud Iacobum Malanum, sub signo Phœnicis.

1601.

PA-11-2

1241:97

[Handwritten signature or mark]

(1)

Ad S. D. N. Clement. 8. vera & succincta narratio precipuarum rerum controuersarum inter P. Iesuitas iisque in omnibus obsequentem D. Georg. Black. Archipresbyterum, & Sacerdotes Seminariorum in Anglia ab obitu Ill^{mi}. Card^{is}. Alani piæ memoriæ, ad Annum vsque 1601.

Vemadmodum (B^{me}.P^r. Suprema sacrosanctæ Apostolicæ sedis dignitas, haud mediocrem pijs omnibus orthodoxæ Ecclesiæ filiis consolationem semper afferre solet; sic eiusdem cathedræ potestas summa & authoritas, non solum singulari quadam virtute consuevit afflictorum animos reficere & confirmare: sed etiam tunc præsertim omnibus manifestè ostendere, admirandâ se Dei sapientiâ, suauique eius prouidentia necessariò fuisse constitutam, cum aut Sathanæ malitiâ, aut impiorum peruersitate, oriantur controuersiæ, discordiæ subintrent, pax, vnitas, charitas, cæteraque diuina charismata quasi fulmine concussa, aut disrupta iaceant, aut penitus proterantur,

Eas quidem non oporteret esse contentiones inter fratres, Dei sanctos, & in vinea Domini tam laboris, quàm periculorū socios, quæ vel

animas eorum quouis modo lædere, vel scandala parere siue amicis, siue inimicis possent. Cæterū cum hæc mala importunè accidunt aliquando (vt permagna est humanæ naturæ infirmitas, maximiſque rerum vicissitudinibus & animi motibus subiecta) nullâ certè ratione possunt aut commodius sedari; aut iustius decidi; aut æquius tandem & securius componi; quàm per supremam auctoritatem in *Petri* successore, qui prudentissimus controuersiarum cognitor, & in sententia ferenda absque personarum acceptione, tum æquissimus iudex esse solet, tum piissimus pater. Atq; id adeò quidem verum est, vt qui illi vel non acquiescit, vel in minimo refragatur, grande nefas, non iniuriâ & piaculum perpetrasse à bonis omnibus iudicetur.

Mirum sanè videatur, (B^m. F^r.) & planè monstri simile, Clerum Anglicanum qui aduersariorum fidei gladiis vndique perstringuntur, ac atrociſſimis continuò ærumnis & calamitatibus percelluntur, munus se vulneribus conficere, et intestinis bellis ac dissidiis inuicem conflictare. Non potest res hæc non esse multum dolenda, atque summopere deſtenda piis animis. Tuæ vero S^m. paternitatis viscera maximo procul dubio concutiet angore, illam tuam ecclesiam quæ iamdiu hæc nostra tempeſtate, & ſingulari gloria, ex Apostolicis tuis miſſionibus & perilluſtri martyrum dignitate, ex noſtratum perpeſſionibus cæteris omnibus Chriſtiani orbis Eccleſiis quãlongiſ-

longissimè præluxerit, ignominiosis nunc tandè
pastorum inter se dissidentium contentionibus
turpiter fœdari & obrui. Atque hinc etiam illam
adeò celebrem laudem ex causæ dignitate ortâ,
simul et preclaram illam gloriam sanctorum san-
guine foeliciter partam, totique mundo conspicu-
am opprobriosa discordiarum caligine inuolui
et infelicissimo exitu concludi. Cæterum (heu
nos miseros) ita res habet; hinc enim à commu-
ni hoste fidei atrocissimè ferimur & trucidamur,
illinc autem gravissimè opprimimur mutuis con-
tentionibus & dissidiis. In quo quidem intesti-
no bello, ipsi authores, ipsi incentores, & præci-
pui actores horum pessimorum tumultuum, eò
maiores præ se ferunt & audaciam, & ferocitatē
in aggrediendo fratres, quò & potentiores se esse
putant, & tutiores, tam ex recenti quadam re-
cepta auctoritate in reliquos quàm ex amicorū
& fautorum copia in vrbe. Pari etiam seu dispa-
ri potius modo, & illi qui iniuriam passi et vi op-
pressi sunt eò se præbent in vi perferendâ pacien-
tiores, longanimiores, atque in iniuriâ libere re-
pellendis animosiores; quò magis concernunt
aduersariorum iniquitatem, & semet etiam per-
spiciunt (rebus sedulâ indagine discussis) ab om-
ni culpa immuniore. Sicque dum utrinque con-
tatum est, efficitur, ut ecclesia nostra, hæreticis sa-
bula sit & dirisio: nos ipsi opprobrium sumus vi-
cinis nostris, & opus Dei non solum à foelicissi-
mo veteri progressu retardetur, verum etiam gra-
uissima patiatur damna; eam scilicet gloriam a-

mittendo discordia, quam olim concordia acqui-
 fierat. Nostri præterea persecutores, his nostris
 perspectis dissentionibus, summâ efferuntur læ-
 titiâ; & tandem quod gaudium paulò antea ex
 tot partis de communi hoste victorijs ex foelici
 ecclesiæ nostræ progressu; et ex fraterna inter co-
 operators charitate læti capiebamus, illud piis
 omnibus versum sit in luctum amarissimum.
 Quæ cum ita sint, nec vlla nostræ reconciliatio-
 nis, aut pristinæ concordie redintegrandæ pro-
 babilis spes sit relicta, nisi tuæ S^{mæ}. Pa^{tr}. auctori-
 tate interuenias; & causâ plenè intellectâ ac diu-
 dicatâ, iniquum in fratres desæuientium impetum
 (non alia certè ratione, quàm tuo solius imperio
 reprimendum) tua potestate cohibeas ac matu-
 rè retundas: nos in omnibus obloquentissimi fi-
 lij tui, summas iniurias perpassi, atque in fama et
 bonis omnibus grauissime læsi, cogimur ad S^m.
 tuæ pedes confugere, vt sub vmbra alarum piete-
 tis tuæ, ab aduersariorum nos iniquè persequen-
 tium furore, tantisper salui esse possimus dum tua
 auctoritate (quâ illi perturbatores pacis Ecclesi-
 asticæ non in ædificationem, sed in destructionem
 vtuntur) decreueris ea quæ nobis pacem et salutē
 afferre possint, & ecclesiæ nostræ aliquam saltem
 in spiritualibus vtilitatem. Vt autem summa
 tuæ S^m. prudentia atque auctoritas in re iudican-
 da & ferenda sententia, rectum æquitatis tramitē
 teneat; necessarium duximus quæ maximè vide-
 antur ad rei controuersæ statum, & questionis in-
 telligentiam spectare, ea altiori sumpto principio,
 diluci-

dilucida breuitate, sed narratione vera percurrere.
 - Cum presertim in hoc negotio tractando, non
 - deerunt ex aduersariorum parte industrii homi-
 - nes, iidemque vel ob professionem status religio-
 - si, vel ob pietatis zelum alioquin spectabiles; vel
 - forsitan ob dignitatis alicuius excellentiā illustres,
 - qui rerum nostrarum ignari cum nihil habeant.
 - præter auditum & delatum per aduersarios in hac
 - causa, & plurimum possint in Romana curia, non
 - cessabunt instanter agere apud tuam S^{tem}. vt ipsi
 - authores malorum culpā carere iudicentur, & sce-
 - leris condemnentur insonites. Hæc autem ty-
 - pis mandare inuicissimè sanè cogimur, tūm in pri-
 - mis quòd exactam veramque plurimorum exem-
 - plorum descriptionem in tantis persecutionum
 - angustiis in tanta rerum & amanuentium inopia
 - facile ad manus habere non possimus; tūm quòd
 - infamiae ac calumniae sedula Iesuitarum opera v-
 - bi que gentium in Clerum Anglicanum sparsa a-
 - lia ratione contundi nequeant; tūm demū
 - quòd nec apud nostrates, nec apud alias Christi-
 - ani orbis nationes scandala quæ iam diu grauissi-
 - ma excitarunt, confictis in nos schismatis & alio-
 - rum facinororum eliminationibus, aliter tolli
 - possint, quam per multorum exemplorum editi-
 - onem; vt quos opinio falsa nostrarum actionum
 - ex aduersariorum literis & nuncijs exorta perua-
 - sit, illo: vera gestorum narratio ad rectè de nobis
 - sentiendum inducat. Hæc enim ratione offen-
 - sionem non inferimus, sed effugimus; scandala
 - non præbemus; sed vitamus: damna nulla damna,

*Rationes quibus
 inductis hæc
 prelo commis-
 simus:*

sed indemnes nos præstamus: nec tam alios infamare, quàm nos ab infamiâ illatâ aut omnino liberare aut certe leuare iudicabimur. Indignû quippe nimis nostra gloria, nec amplius ferendû duximus, vt qui à sede Apostolica missi sumus ad alios a schismate reducendos & reuocandos ad ouile Christi: ipsi pro schismaticis per orbem Christianum traducamur, & tam horrenda dedisse scandala falsò & dicamur & iudicemur.

• Igitur dum in humanis esset communis nostrum omnium pater, & patriæ Salus Ill^{mus}: ille piæ memoriæ Card. *Alanus* sapientissimus iuxta ac sanctissimus vir, res nostræ vniuersæ, tam foris in Collegiis, quàm domi inter Sacerdotes vineam Anglicanam multis sudoribus & sanguine excolentes foeliciter gerebantur. Si qua autem contentio inter operarios, si qua discordia in collegiis, humanâ aliquando iufirmitate exorta fuerat, ea quamprimum præ singulari reuerentia erga communem patrem, ipsorummet alumnorû sedulitate & charitate, aut sopita fuit, priusquam altiores ageret radices, vel ad eiusdem patris aures peruolare posset, aut certe eius tûm summa prudentia, tûm authoritate statim composita & extincta. Non deerant à temporibus *Mariæ* foelicis memoriæ Reginæ nostræ, (sub qua totum regnum erat Catholicum) & ex Episcopis dignissimis aliqui, & ex pastoribus sincerissimis, populoque fideli non pauci, qui continua & succedanea

• danea serie auitam fidem tutati fuerant. Iis ne
 • successio deficeret, & populus aliquando sine pa-
 • storibus relinqueretur, a Seminariis transmari-
 • nis quæ ipsemet diuino motus spiritu in eum fi-
 • nem primus instituerat, sacerdotes in Angliam
 • mittendos curauit Il^{mo}. *Alanus*. Quorum o-
 • perâ cum antiquorum Catholicorum quos in
 • Anglia repererât, meritis & laboribus coalescēte,
 • magni tunc opus Dei incrementis breui adauētū
 • est, ingens etiam gloria ex rebus sub tanto duce
 • fortiter gestis, ex præclaris victoriis, & ex mutua
 • demum operariorum concordia, clero populo-
 • que nostro magis indies accreuit. Erat tunc tem-
 • poris credentium multitudinis cor vnum & ani-
 • ma vna. Desudantibus hoc modo sacerdotibus
 • in messe Anglicana iam bene exulta, & propē-
 • matura, ab Illmo. *Alano* acciti sunt in subsidium
 • patres aliquot ex societate Iesu, quos certe Sacer-
 • dotibus nostris in opere Dominico esse voluit
 • cooperatores, & coadiutores, & laborum socios.
 • Verum enim vero ne somniauit quidem fore ali-
 • quando, vt perpauci illi, cum præsertim religiosi
 • essent, nec quamplurimis nostrorum Sacerdotū
 • aut ætate, aut grauitate, aut indicio, aut rerum no-
 • strarum experientia vllō modo comparandi, ne-
 • dum ingenio aut doctrina superiores, ita in nu-
 • merosum clerum Anglicanum (quod modo vidi-
 • mus) dominarentur, vt id solum videretur Sacer-
 • dotibus impune licere, quod iisdem patribus Ie-
 • suitis liberet, omniaq; in regimine Anglicanæ ec-
 • clesiæ, ita ex illorum patrum arbitrio penderent,

ut quod ipsi vellent nollentue in quaquare, id solum factum infectumue esset. Dum superstes esset Ill.^{us}. *Alanus*, patres societatis qui in messem Anglicanam destinati fuerant, res quidem nouas in ecclesia nostra nimio ausu attentare aliquando non verebantur cum summo ipsius *Alani* & bonorum omnium dolore. Nam sub primum ingressum, se suasque vires nouis quibusdam agitationibus adeo efferebant ut Regina, & magistratus irritati leges crudelissimas antea inauditas, contra Sacerdotes Seminariorum & catholicos sancirent, vnde exilia, prescriptiones, & grauissima mala nostrae gentis, ortum habuerunt. Ostentans etiam se apud nostrates ipsorum Iesuitarum vnus, tanquam si Apostolicæ sedis legatus esset ex latere noua quadam & inaudita authoritatis specie quasi prouincialem quorundam sacerdotum coegit synodum, in qua (præter cætera paris presumptionis ac imprudentiæ) celeberrima illa ieiunia sextæ cuiusque feriæ, & quarundam vigilarum B.^æ. virginis *Mariæ* (quæ sæper ab omnibus Anglicis summa veneratione & religiosissima obseruatia iam inde ab ipsis incunabulis Anglicanæ ecclesiæ strictissime celebrata fuerant cum ingenti ecclesiæ nostræ perturbatione, & Card.^{us}. *Alani* bonorumque omnium maiore conuellebat & abrogabat. Postmodum autem & concionandi ad plebem munere Sacerdotibus non verebatur interdicare. Quinetiam & actum Martyrum nostrorum duodecem, ab ipso *Alano* approbatorum & eiusdem iussu editorum promulgatio.

gationem eidem placuit prohibere. Pari etiam modo qui Rectores nostri Collegii Romani tunc temporis extiterunt, plurima non raro moliebantur, quæ adolescentibus alumnis sponte ob pietatem à patria exulantibus graua centè & aspera essent sed nequaquam necessaria collegii instituto, nec piis Alumnorum desideriis, aut progressibus multum utilia, inde maxima singulis quibusque secundis aut tertiis annis dissidia & tumultus inter eosdem Patres & Alumnos in plurimorum iuuenum ruinam & ecclesie nostræ dānum procuperunt. Licet hæc atque id genus alia, tam in Anglia, quàm Romæ, cum viueret Ill^{us}. *Alanus* patres societatis aggredi sint ausi, quæ omnia ille, sua cum prudentia, tum auctoritate quoad vixit mature semper compescuit & extinxit, sese tamen plurimum continuere, adeo ut ob præcipuam tanti viri auctoritatem, singularem in rebus agendis prudentiam, aliasque eius virtutes quibus apud ipsos etiam aduersarios fidel præclarissimam nominis sui gloriam non immerito adeptus fuerat, nihil aut in collegio innouerunt quicquam, quod alumnis nostris graue esset, aut in melle Anglicana aliquid palam sint persecuti, quod discordias in ecclesia nostra ac turbas ciceret, seu nobis sociis iniquam pareret molestiam. Is nihilominus cum vir prudētissimus & perspicax atque ex multo usu & ex sæpe conspectatis exploratisque Iesuitarum conatibus, bene expertus rerum esset, conqueri multoties ac dicere solebat, patres Iesuitas & in melle Ang-

*Cardus: Alano
de Iesuitis in-
dicium*

licana laborando, & in gubernando collegium nostrum magis quæ societatis suæ interessent querere, quàm aut alumnorum pacem aut ecclesiæ nostræ afflictæ commodum.

*Iesuita post
Carall. Alano
mortem se pro-
dunt.*

Cæterum Illmo. *Alano* hac vita defuncto, prodeunt audacius patres Iesuitæ, ac sese ubique produnt, & quò concepta consilia ac animorum desideria in imis pectoribus occlusa, diutius, ærtiusque compresserant, tracti demum ex morte Ill^{mi}. viri, liberè agendi opportunitate, cò prorumpunt vehementiores, cò ad scopum destinatum feruntur audiores, cò demum præcipitantes ad quidlibet audendum, tam in Collegio quàm in Anglia aguntur. Tunc incunctanter ubique

*Turbationes
Collegii nostri
Romani.*

captum est ab illis agi. In vrbe alumnos nostros nouis sanè & quammaxime periculosissimis tumultuum motibus concutiuntur; maximis discordiarum incendiis tota illa domus subito conflamat; mutuis infamiæ vulneribus se inuicem & patres & alumni dirè lacerant; atque demum ita sedulò in diuturno illo conflictu, Iesuitæ omnes societatis suæ vires, ingenia, amicorum potètiā ad vincendos iuuenes nostros sponte in terra aliena ob fidem exulantes colligunt, accingunt intenduntque; vt iam tum de collegio & omnium alumnorum salute actum planè fuisset nisi missus à tua S^a. Illmo. *Card^{us}: Tolletus*, post causam vtrinque plenè perspectam, & ex æquo bonoque diiudicatam, se murū opposuisset pro alumnis, & patria & *Alano* patre orbatis, ac eosdè liberasset à

*Card^{us}: Tolle-
tus alumnis col-
legii Anglicani
soluunt.*

• manu religiosorum persequentium iniuste. Is enim cum patrum Iesuitarum inter quos diu vixerat mores, in huiusmodi negotiis concinandis, & impetum in contentionibus optime noverat, auctoritate à tua S^r: accepta partim eorum a regimine et Collegio expulsi prorsus, partim in ordinem redegit, sicque eius opera alumnis pax tandem restituta fuit.

Dum superstes esset Ill^{us}: ille & sanctissimus senex *Tolletus* Collegium magna pace fruebatur, ac tranquillitate, & prosperè rescollegii progressæ sunt. Sed illo etiam paulò post extincto, cuncta in peius continuò dilabantur, patribus tantæ humiliationis atque contradictionis magis quàm antea impatientibus, et bellum cum alumnis denudò redintegrantibus.

• Dum hæc Romæ geruntur, wisbyensis in Angliæ tumultus exoritur florentissimi carceris dedecus indignissimum, et pacis Anglicanæ deploranda subversio. Wisbyense castrum inter paludes loco insaluberrimo situm ad includendos Sacerdotes catholicos destinatum, Episcopo, Abbate, multisque insignissimis nobilitarum fuit inclusis confessoribus, quorum multitudo, pietas, eruditio, industria, concordia, ita sæpe refocillarat catholicos, ita pluries devicerat hæreticos, ut ibidem ecclesia Anglicana maxime visibilis celebrisque haberetur, donec ex societate Iesu quidam P. *Weston* res novas sub a-

*Tumultus
Wisbyensis im-
per Iesuitas &
sacerdotes.*

lio atque alio prætectu, sæpe moliendo in apertam tandem seditionem erumperet. Cum igitur locus ille habitaretur in omni pace, mortuis *Alamo & Tolleto* qui aliquantulum patrum Iesuitarum conatus infregerunt, ac nemine iam pro certo cognito qui facile obsisteret, *P. Westonus* tempus opportunum Domini capescendi ad quod diu anhelauerat adesse ratus, sorte sua non contentus, & honoris cupiditate (quod interim eius amici fatebantur) incensus, nouam & inauditam dominandi licentiam affectat, republicam quandam efformat, subditos secretò coaptat, leges sancit, et tum demum se prodit; à cæteris siquidem qui vnitatem seruabant, se suosque separat. Habent ubique patres Iesuitæ et sacerdotalis et Laici ordinis multos secretò sibi deuinctos, omnes pro secularibus tamen habitos, per quos proposita sua exequantur, ut sibi laudi sit, quod bene perficitur, sed in alios inuidia diriuetur, si quid optatum exitum non sortiatur. Isti ex condicto clandestino statim in partes *P. Westoni* transeunt; nonnullos priuatæ et inæquabiles pecuniarum largitiones allexerunt; alios è simplicioribus bona de patribus concepta opinio speciosusque religiosioris vitæ prætectus sefellit; alij grandes se futuros putabant propterea quod (si quando inuasio fieret Iesuitarum operâ optima sibi pollicerentur; alij quò procaciores, eò aptiores non tam sequebantur quam præbant ad factionem, per aliquot antea menses, clanculariis detractio-

nibus

*P. Westonus
honorum cupi-
dus.*

nibus nostrorum sacerdotum incarceratorum,
 immodicis encomiis Iesuitarum, quibus mutu-
 o se palpabant (qui modus procedendi in omni
 negotio pa: Iesuitarum promouendo familiaris
 esse noscitur & perpetuus) etiam laicorum passim
 animos ab unitis sacerdotibus nihil tale opinan-
 tibus alienarunt; vnum deerat in primis necessa-
 rium, (quod istorum pa: religiosorum genio al-
 tius est imp: essum) vt scilicet prater pretextum
 qualemcunque specie tenus honestum, iste prin-
 cipatus non ambiri a. p. westono, sed extorque-
 ri videretur: nec ambitiose affectari sed religiose
 acceptari appareret. Scribunt igitur qui a. p. wes-
 toni parte stant, ad p: Henricum Garnetum pro-
 vincialem in Anglia degentem ad hunc sensum,
 BONVS p. westonus in humilitate votorum
 tanquam in lecto paralyticus iacet, non ambula-
 turus ante alios confidenter in via iustorum nisi
 illi dimisso per regulas dicatur à provinciali,
 TOLLE GRABATVM tuum & ambula. huc
 ipsi. provincialis ex conditione, vt non det p:
 westonus initium separationi, sed se adiungat
 iam factæ ab aliis, (vt in alios invidia confunde-
 tur) iubet tollere grabatum & ambulare. Atum ē
 ante responsionem istam sanctus vt videtur factus
 p: westonus grabatum iam sustulerat, nec ambu-
 lauerat modò ad dominium ineundum primus,
 & solus ab aliis seperatus, sed vehementi festina-
 tione precucurrerat. Hoc initium, hic progressus
 fuit scandalosissimæ separationis wilbyensis.
 Qui vniti et & paci sauebant subitam & inopi-

*modus procedendi
 Iesuitis famulo-
 aris.*

*Adriana liara
 in gratiam p:
 Westoni scrip-
 ta.*

*Cur wisbice-
sesacerdotes p-
A' estioni domi-
ni recusarant.*

naram segregatorum secessionem mirantur, ex-
aminant, auersantur. Nam preterquam quod
omnes innouationes periculosas esse nouerant, e-
am videbant finisse loci illius celebritatem quæ
innouatione quacunque augeri non posset, mi-
nui verò necesse haberet. Errata siqua essent (nam
ipsi quædam ex iniquis suspicionibus conficta in-
vulgus sparserant) ea humili charitate (vt antea
fiebat) non superba factione corrigenda; talis co-
itionis in nullo carcere præcessisse exemplum;
propositum patris si bonum non fuisse clancula-
riè & illicitè promouendum: sacerdotum digni-
tati & proinde sacramentorum administrationi
iniuriosos se futuros, si vt pueri, illimitati prefec-
turæ sine vlla superiorum authoritate constructæ
subiicerentur, qui à sede apostolica mittebantur
in vineam domini vt benè viuendi rationem aliis
præfigerent: quod si præbyterorum incarcerato-
rum mores tã deprauatæ essent vt præfectis indi-
gerent de sacerdotum libertate fruuentium fama
omnino actum: afflictioni carceris non addendâ
afflictionem abscissioris subiectionis quæ ne mi-
nimum quidem haberet emolumentum: episco-
pum Lincolniensem, eundemque legatum apos-
tolicum noluisse in ibidem detentos idque expe-
tentes exercere dominium (quid enim carceris
squalori & indigentia cum fastu & inutili præla-
tura) multoque videri indignius Iesuitâ regulas
& sanctiones obtrudere inuito clero sæculati: &
licette (B^m p:) cui omnes immediate subicie-
bantur inconsulto, separatio ista facta non esset
schif-

schismatica nec censuris ecclesiasticis obnoxia, omnes tamen iudicio pollentes eandem necessariò tendere perspiciebant ad irritationem animorum, ad eumentita crimina diuulganda, ad studiorum & deuotionis impedimentum, ad destructionem, non ad ædificationem, ad maximū quod vnquam nostra fuit ætate scandalum, sacerdotij contemptum & religionis excidium. Nec iudicium illud sefellit euentus: omnis generis Catholici tanquam ad commune restinguendū incendium vires adhibent. Alij Eleemosynarū subsidia prius mitti solita subtrahere minantur: alij subtrahunt: alia ad genua P. Westoni prouoluti rogant, vt velit dominationi omnibus scandalosæ renunciare: alij secessionem illam Iesuiticam asserunt opprobrium esse catholicis & cōfusionem faciei, ministris ridendi, obloquendi, concionandi materiem præbere gratissimam: alii demū malle se mori scribunt, quā istius dissentionis videre offensionem. Omnes vnitatem commendant, suadent, vrgent, sed nūquid audiuit P. Westonus voces incantantium sapienter? Nequaquam certe. Quam vere per os tuum (S^{me}. Pater) spiritus sanctus locutus est, cum ante annos aliquot patres Iesuitas in ipsorū congregatione admoneres: vt fastu & supercilio deposito, humiliter de se sentirent? vix credet posteritas quam pertinaciter Catholicorum monitiones, preces, exhortationes, nuncios, literas, lachrymas, offensiones, P. Westonus, & alii patres Iesuitæ contempserint: quibus insuper su-

*Quanta mala
inuenit in ecc
clesiam nostrā
separatio vtriusque
confu a.p. wes-
toni facta.*

*Præclara Sen
Clementis. 8. ad
patres Iesuitas.*

*Superbè Dic-
tum.*

furrationibus, detractionibus, contumeliis, libellis famosis occasionem dederint, ad unitos sacerdotes a Iesuita dissidentes diffamandos. Tandem verò aliquando ut inuidiam leniret quam sibi suisque non mediocrem conflauerat, ne reuixisse videretur, Ticonius ille Donatista, cuius illud erat quod nobis placet sanctum est, promisit, se boni viri arbitrio rectene an illicite separationem fecisset staturum. Iam enim præsagierat animo aliquot suorum defectionem, quibus iam melius explorata, magisque suspecta hæc separatio fuit; quorum vnus ob dolorem ex literis conuiciosè scriptis iam mente exciderat. Non ita multo post pro more solito, aduenit sacerdos quidam subsidium incarcerationis laturus, hic per multos annos erga vinctos omnes magna solitudine affectus erat propter magnam itaque quæ eos sibi deuinxerat charitatem (cui cum matura prudentia, & ob constantissimam fidei confessionem eximia pietatis gloria coniuncta erat) hic omnium maximè idoneus videbatur qui litem istam terminaret. Quocirca adiuncto sibi collegâ ex omnium consensu, onus decisionis non detrectat. Re examinata, viuendos omnes decernunt: reconciliationis formam verbis conceptis proponunt. Qui remanserant uniti licet non ferendis iniurijs affecti ob publicum tamen bonum conditionem acceptant. Renuunt separati, & ad cumulum offensionum accusationes multas easque grauissimas contra aliquos prætendunt, uniti ut innocentiam suam tueren-

crentur admittunt & vehementer expetunt arbitros & iudices ad obiecta crimina examinanda: & si qui rei censerentur, in verbo sacerdotis promittebant, subituros se omnia quæ secundum censure ecclesiasticas illis infligenda decernerent, illa adiecta conditione, vt accusationes cum inscriptione accusatorum fierent & sub pænationis vt ius canonicum postulat. Cohibita hoc modo effræni maledicendi licentia accusatores progredi non audent. Hisce malis & scandalis quotidie pullulantibus finē impositurus sacerdos in arbitrum electus post alia tentata remedia viro- rum doctissimorum consilium sequutus separationem damnat vt scandalosam. Hanc verò sodalitatem præterquam quod offendicula multa inueheret in Ecclesiam nostram paci que funesta esset, & vehementer principi magistratibusque suspecta; quod patribus Iesuitis alias atque alias inuasiones hostiles continuò machinantibus in regnum plus æquo tribuerat et quasi totum clerum iisdem subderet, videbat ille arbiter nullam habere benè institutæ communitalis formam: monstri que simile esse vt vnus Pa. Iesuita, membrum vnius corporis, caput fieret alterius quod haberet aliquos propter antiquiorem religionē alios propter Doctoratum nonnullos propter venerandum caniciem, multos propter prudentiā, doctrinam & virtutem longē illo præstantiores. Agens etiam (sic enim pa. Westons caput separatorum appellabatur) vt nihil dicatur aliud non videbatur aptus ad gerendum magistratum. Ac-

*De Benedi-
nis loquitur.*

*Ex accusatione
aliorum viam
parant ad do-
minium cape-
rendum.*

cusatio fratrum causa & nervus separationis, re-
nouatus putabatur Donatismus. Præcipua
crimina quæ obiiciebantur examinatione facta
habebantur falsissima. Leges denique quibus se-
parati subiiciebantur futes erant & absurdissimæ.
Sed surdis ista omnia caneantur. separatione sa-
tebantur esse scandalum, sed per accidens; nec
ideo relinquendum. Itaque coactus arbiter prop-
ter Dei gloriam & bonum ecclesiæ, sententiam
fert, non posse separationem continuari sine pec-
cato. Nec huic sententiæ (vt promissum erat)
acquiescunt, sed inobedientiæ, iurisdictionis etiam
peccatum adiungunt per ludibrium quærentes,
num veniale peccatum intelligeret an mortale?
idque per literas ex postulabant. Vide (B^{me}. pa-
ter) quó præcipites feruntur homines dominan-
di cupiditate.

Post menses multos, tumultuum et offensio-
num plenos, duo ex nostris venerabiles sacerdo-
tes, ab vtraque parte sæpius accersiti; vt iam per-
euntibus opem piam ferant, libentes aduolant.
Hi postquam plurimas ex vtraque parte causas
quærelarum summa diligentia, prudentia, et æ-
quitate libassent, illam demum pa: Westoni su-
perioritatem, tantorum originem malorum, et
scandalosissimæ contentionis Seminarium, de-
creuerunt continuò deiiciendam atque eliminan-
dam quamprimùm extra consortium et pâr-
ietes sanctorum. Constitutis igitur ambarum par-
tium consensu, certis quibusdam regulis, quibus
con-

controuersiae in posterum dirimerentur, omnes ad fraternam libertatem et unionem reuocandos statuerunt. Sed quid tum P. Westonus? acquiescitne forsan aliquorum iudiciis & desiderio? Nequaquam certè, imò liberrime proficitur coram omnibus se ab inceptis minime unquam destitutum quamdiu vel vnus aliquis inueniretur sibi adhærens. Quamobrem duo illi sacerdotes, continuo prouincialem Londini commorantem adeunt; ut ei res gestas referant, significetque solius pa: Westoni pertinaciâ unionem fratrum & pacem impediri. Pa et vero prouincialis, indignè primùm fert, per duos nostros Presbyteros pa: Westoni superioritatem non fuisse probatam: deinde stomachatur patres societatis per eosdem esse diiudicatos ineptos, qui secularibus sacerdotibus in Anglia præessent. Eodem tempore iisdem duobus nostris prædictum fuit per Sacerdotem patri prouinciali familiarem D. videlicet Standisium qui Iesuitarum albo nomen adscripserat, non diu se impunè laruros, quod impetiuissent hanc societatis exaltationem. Sed et rumor certus præterea ubique sparsus iam fuit, quod, si hoc superioritatis inceptum in carcere Wisby censi patribus Iesuitis foeliciter (ut sperabatur) & ex animi sententia cessisset, prouincialis similem præsidentiam in alios omnes sacerdotes sparsim in Anglicana messe desudantes quamprimum sibi comparasse festinasset; quo ut multis maturo iudicio, experientia & ætate noscitur esse inferior; & eruditionis saltem non maioris.

Prouincia liti Iesuitarum indignè fert & quacunque suorum ditiones reprehendatur.

Hunc Scrum prædixisse dolendum exitus comprobant.

*Tergiversatio
subdola p. wes-
toni abdicatio
dominio.*

*Consternatur
p. West. cum
superioritas ef-
set relinquen-
da.*

*Simulata a Te-
sui stupani*

*Detrahit res
gulas iam pri-
uatis quas dum
superioritatem
arrogaret max-
ime necessarias
esse contidebat.*

Tandem nostri illi Sacerdotes à pa: Prouincia-
li extorquent vt nimirum pa. *Westonus* infoelicis
superioritatis iuri cederet. Reuersi ad carcerem
ostendunt prouinciales literas quibus paci forma-
tæ operam nauare iubetur pater *Westonus*. Ille
reliuctatur, primo regulas instituendas, deinde
reconciliationem promouendam vrget: vt alter-
vtro scilicet impedito dominium retineret. In
vtrumque consentitur ab omnibus. P. igitur
Westonus nullam tergiversationem relictam vi-
dens, rogat vt ad coetum suum verba ipse faceret,
ad pacem & vnionem exhortaturus. Ecce autē
sub exhortationem mutus subito & obstupe-
factus in terram quasi exanimis corruit, non si-
ne iusto, vt putabatur, dei iudicio, vt talem exi-
tum illius dominatio haberet; quam tanta con-
fidentia iam captam, adeò continuare decreue-
rat, vt multis præsentibus potius quam desister-
ret, velle se ex muro carceris præcipitem dari
affirmaret. Pacis redintegratio sequuta est,
cui & catholici & mitioris ingenii hæretici gra-
tulabantur. Sed extorta & simulata potius à
separatoribus, quàm sincera; ideoque nec diu
duratura, id quod euentus docuit. Nam legibus
pro quibus ita in speciem decertarant, paulò
post ipsi obnoxii repudium miserunt: & qui pa-
cem formatam sine priuatis regulis constare non
posse affirmauerant, post multas contentiones il-
li ipsi easdem exploferunt.

Cum hæc in carcere wysbycensi acta fuissent,
acci-

accipimus nuncium de magnis nostri collegii
Romani tumultibus inter pa. Iesuitas & alumnos;
quos postea Ill^{mus} Card^{lis} : Toletus tuâ nimirum
authoritate & sua ipsius prudentia, ita composu-
it; vt quamdiu is in humanis ageret, nunquam
reuiuiscerent: perspecto igitur ingenti damno il-
lo, ecclesiæ nostræ in primis allato ex recenti ad-
huc concertatione de affectata superioritate; ne
malum hoc recruderet aut altas radices ageret,
priusquam fraterna charitate extirparetur; consi-
lium inimus de statuendo nobis in opportunis
regni locis præpositos vel superiores cum assis-
tentibus, qui omnes liberis sacerdotum suffragiis
fuisent eligendi. Horum fuisset, fratrum con-
trouersias æquo iudicio mature compescere:
pauperum omnium (magna tum imminente
necessitate indiesque augescante) tum sacerdotum
tum populorum, præcipue autem incarcerationum
curam habere. Siqua nostræ ecclesiæ aut necessa-
riæ, aut vtilia fratrum iudicio essent, ea provide-
re & procurare; non pro suæ voluntatis arbitrio,
sed ex præscripto certarum quarundam regularum
& constitutionum quas liberis omnium vocibus
& approbatione institutas, sedi Apostolicæ con-
firmandas proponere decreueramus. - Eo certe
moderamine, ea æquitate in hoc negotio vti su-
mus, vt sicut nemo fratrum esset vlla ratione ad
hanc societatem ingrediendam cogendus: sic ne-
mo esset, (ne religiosorum quispiam) qui eandem
non facile ingredi posset absque minima alterius
cuiuspiam instituti aut obligationis transgressi-

*Tumultus in
Romano An-
glicorum collegio
per Tolletum
compositi.*

*Sacerdotum cō-
siliū de super-
iore eligendo a
Iesuitis fractū.*

*Causa motiua
eligendi super-
iorem.*

*Calumnia Iesu-
itarum & fau-
torum in sacer-
dotibus*

*Iesuitarum
in se animi
suo in alio
mundo mactum
sunt*

ne. Multi sacerdotes subscribunt liberè lætèque. Res incæpta est. Mittimus ad patres Iesuitas vt & ipsos fautores haberemus instituti: nascenti applaudent. progredienti verò ne effectū sortiretur reclamant. Vnionem istam factionem dicunt, & coniurationem in suam societatem. Istud præcipue nos conari asserunt, vt eorum societas ex Anglia tradatur. Omnes ex clero vel populo sibi deuinctos sollicitant. in nostrum institutum cōmouent & armant: infamiis nos confictisque a se criminibus lacerant: aliorum animos impigrè excitant, quasi nefandum aliquod facinus per hoc institutum a nobis patratum fuisset: vociferantur nos indignos, qui aut cōmuni luce, aut vita fruamur. His auditis, vehementi dolore nostra contremuerunt viscera; quasi consternati homines & attoniti miramur nimiam pa: Iesuitarum (ne quod grauius dicamus) audaciam, qui, cum religiosi viri sint, & se præceteris seculo demortuos haberi velint, id verterent nobis maximo crimini, quod a nostris bene actum fuerat, & nulla externa nota, aut signo leuissimo posset cuiquam apparere noxium vel dignum vituperio: quin & cogitationes nostras & intentiones per ora vulgi traducerent, cum nullius prauitatis in agendo illo negotio, nobismet ipsis conscii vnquam fuimus: quasi nullus ipsi ob suæ religionis statum legibus aut iustitiæ aut charitatis astricti essent. Sed quænam tantæ perversitatis causa fingi potest in tantis viris? non alia certè quam quod a se conceperant, illos præcipuè ex nostris sacer-

sacerdotibus aduersarios esse suæ societati, qui tam in contentione *Wyssbicensi* quàm in aliis controuersis & rebus agendis, ipsorum aliquando restiterant voluntati: idemque in omnibus rebus quantumuis bonis, quæ per illos gesta aut dicta sunt sibi malum prudenter scilicet, metuere voluerant. Deinde ex re suæ societatis esse putarunt, si nostri his iniquis rumoribus, apud multos redderentur infames & exosi. Tum metuebunt, ne nostra sodalitas accedente præsertim Episcoporum authoritate (si quando id B^{me}. pater tibi approbandum videretur) suam societatem dignitate et existimatione apud Anglicanam ecclesiam superaret. His itaque de causis, & ut gl'oriam retinerent quâ clero nostro absq; episcopis palanti præluere sibi videbantur, nostris capitis fortiter obuiandum decernunt. Hinc a nobis, (aliis sibi malum metuentibus à pa. Iesuitis, aliis de iniuriis nobis illatis vehementer dolentibus; omnibus certè studiosissimis fraternæ charitatis cessatum est ab optimo instituto; ne quod piè inchoatum fuerat pro publico & priuato cuiusque bono promouendo vesteretur malitia Sathanæ, & hominum ignorantium peruersitate, si progredere in ruinam plurimorum & in publicæ pacis ac boni detrimentum.

Iesuita quasua sunt querunt.

• Quid interea P. *Robertus Parsonus*, aliàs *Cowbuccus*, Iesuita præcipuus is quidem author, incensor, actor omnium nostrarum perturbationū domitorisque? Is quidem cum circiter bienni-

D

um

um in Anglia ante octodecem annos fuisset, ita-
 agendo, principis & magistratuum animos com-
 mouit, ut eatum primum occasione, gravissi-
 mæ in sacerdotes & receptores eorum capitales-
 leges statuerentur. Sed ipse ignavus miles, saluti-
 suæ fuga quamprimum consuluit. Desertor ta-
 men castrorum Dei effectus, atque in tuto posi-
 tus, nunquam exinde desistit, aut libellis contra-
 primarios reip: magistratus; aut literis factis sis-
 irritare temporalem regni statum. Multæ enim
 interceptæ eius literæ ad suos in Anglia scriptæ,
 regni inuasiones per externum militem promit-
 tunt, & pertractant, animosque Anglorum ad eas-
 expectationes disponunt, ex libris etiam eius de-
 titulis, siue de successoribus in regno, & aliis e-
 iusmodi negotia temporalium statuum agitan-
 tibus; (quæ omnia legibus regni capitalibus pro-
 hibentur à quoquam nostratum tractari) ma-
 gistratus in Anglia incensi, quasi iustæ causæ spe-
 cie, in nostrum exitium insurgunt, ardentius vi-
 tam & sanguinem petunt, inclamantque nos non
 rem agere religionis catholicæ; sed sub illi-
 us larvâ in prodicionem regni insidiosè incum-
 bere: sicque effectum est, ut dum pa: *Parsonus*,
 ipsemet ob pericula militiæ nostræ formidolosus
 desertor castrorum, intrepidè quidlibet, de lon-
 gè agit scribitque, nos qui præsentibus in acie sem-
 per stamus, insontes planè atque periculosissi-
 morum consiliorum eius & conatuum nescii:
 persecutoribus irritatis, ob alienam impruden-
 tiam & audaciam peras damus; & quicquid ille
 foris

*P. personi lib.
 de successione.*

foris peccat, nos domi plectimur. Itaque hic pater dum hæc in Anglia aguntur Romæ sedulo agit partes suas, ut nos apud Romanos alumni obpium inceptum infames reddat. Nam absque vlla hæsitacione, aut minimo conscientiae scrupulo asserit nos per prædictum institutum non publicum ecclesiae nostræ bonum, sed rem nostram omnino agere: præcipuos nostrorum, Episcopatus scilicet ambire, & dominatum in reliquum clerum appetere, suo nimirum pede alios metiens; Iesuitarum societati iniquè aduersari, atque suorum sociorum eiectionem ex Anglia submoli. Quæ omnia regulæ instituti nostri manifestissimæ falsitatis & calumniæ conuincunt.

*P. parsonius
suo pede alios
metitur.*

Sed præterea etiam D. Georgius Blackwellus hac eadem tempestate quædam contra nostrum institutū scripsit vel quia ægrè ferebat rem tantam inter sacerdotes, se, nec authore, nec prius consulto tractari, vel quia gratiam patrum Iesuitarum ambiebat, sic sibi ad aliquam prælaturam per ipsos adipiscendum muniens, vel quia vitam iam diu priuatam & occultam agens nostri status ecclesiastici nimis ignarus esset: vel demùm quia de prælatura potiunda diffidebat si liberis sacerdotum suffragiis electio permetteretur. Vnde P. parsonius iactabundè pa- Parsonus in Collegio nostro Romano nihil inquit nobis metuendum est sacerdotibus in Anglia ab inuicem diuisi sunt, quod inceptum non efficient.

*D. Georgius
Blackwellus
Archipresbyter.*

*P. parsonius iactans
se non desacerdotem
dimisso.*

*D. Blackwelli
littera bucci-
nantes immo-
dum & fide
Iesuitarum lau-
des.*

Videns autem *D. Blackwellus* quod sic nobis obfistendo, placeret pa. Iesuitis opposuit & aliud ut nimirum Iesuitarum patrum rogatu literas Romam scriberet in gratiam & immeritis ipsorum laudes, in quibus asserit audacter nullas contentiones aut dissidia vnquam extitisse in Anglia inter Iesuitas & sacerdotes Seminariorum. Deinde pios illos patres ab omni appetitu Domini abesse quam longissimè. Tum non esse apud nos, qui aduentantibus Presbyteris ex transmarinis partibus auxilio sunt nisi patres societatis Iesu tum domo exclusos ab illis excipi indumento, latera ab illis commodè & comptè vestiri: victu destitutos & pecunia ab illis sustentari, & nescientes ubi commorètur, quia ignoti ab illis equos et alia ad iter necessaria habere paratissima, & loca etiam prudentissimè designata. Præterea minima esse quæ ex Eleemosynis pa. Iesuitis obveniunt, sed multum pecuniarum ex propriis suis patrimoniis in prædictis & aliis pietatis officiis ipsos insumere. Tandem ad sanctos refocillandos in carcere detentos & alios variis rerum & temporum difficultatibus implicatos et oppressos promptissimè semper patres accurrere. Quæ quidem Iesuitarum encomia ab eo scripta cum abessent quam longissimè à manifesta rerum veritate quod nec ipsum *D. Blackwellum* latere posset; non potuimus omnes non mirari vehementer quid bono viro in mentem venerit, ita velle gratiam religiosorum patrum conficta narrando merita, aucupari, ut sui oblitus à manifestissimæ

flissimæ veritatis tramite quasi vltro cæcutiens
 deuiaret. Ac statim mirari desuimus cum pau-
 lo post viderimus eum ob hanc egregiè nauatā
 operam in laudando patres ipsorum sedulitate ac
 fauore non opinante id quidem clero Anglicano
 ad Archipresbyteri auctoritatem fuisse prouectū.
 Sed indignissimi certè operis præmiū reporta-
 uit. Eum siquidem tū contra rerum veritatem
 tū contra suam ipsius notitiā hæc omnia scrip-
 sisse, vel hinc imprimis constat, quod anno proxi-
 mo quā commentitia hæc finxerat in laudes Ie-
 suitarum grauissimæ illæ & scandalosissimæ con-
 tentiones *Wesbycenses* de quibus supra dictum est
 præcesserant, inter Iesuitas, & sacerdotes. Pro
 quibus componendis ipsemet etiam *D. Black-*
wellus longas ad dissidentes incarceratos, suas de-
 derat literas, de patrimoniis vero propriis Iesu-
 itarum quæ narrat apertissimæ pariter falsitatis re-
 darguantur; cum omnes ferè Iesuitæ in Anglia
 pauperum parentum filii sint nec ipsorum quis-
 piam vlla habeat patrimonia, sed omnia illis eti-
 am ad magnum luxum quotidie suppeditentur
 ex largissimis Catholicorum Eleemosinis quæ
 ad ipsos præ cæteris confluunt abundantissimæ.
 Nec certe in his ad pietatis officia irrogandis vllō
 modo sunt cum illis Seminariorum sacerdotibus
 comparandi. Atque hoc aut stupendum nimis,
 aut risu dignum videatur, quod ipsos asserat ita
 promptissime ad incarceratos refocillandos ac-
 currere: Cum ex toto Clero Anglicano, ipsi so-
 li pa: Iesuitæ rectè videantur huius pii operis
 D, prorsus

D. Blackwellus
 pramiatur ob
 predictas lite-
 ras.

Omnes ferè Ie-
 suitæ in Anglia
 pauperum pa-
 rentum filii
 contra literas
 D. Black,

*Iesuita nobilium
et ditto-
rum alicuius
plurimum fre-
quentant.*

prorsus obliti. Nam aut rarissimè aut nunquā alicuius carceris limen eorum pedes atterere noscuntur; nisi quando forsan capti, eò trahuntur inuiti. De refocillando Catholicos variis rerum ac temporum difficultatibus implicatos & oppressos aliter certè rem se habere quam narrat Archipresbyter omnibus exploratissimum est. Nā: Iesuitæ pauperum curā nostris sacerdotibus relictā ædes solum nobilium ubiq; quos villo modo possunt occupare vehementer contendunt, & certatim ut plurimum ad ditiores solum aduolant. Sed & cætera etiam quæ scribit, D. Blackwellus, & hæc eadem explicatius, quando usus venerit) quod expectamus) maximæ, seorsim falsitatis facillimè redarguemus. Ringentur hic fortassis, & longa speciosaque nominum viritim emendicatorum serie (quod solent) conabuntur S^u. tuæ his contraria persuadere; sed si nobis: (B^m. pater venia daretur nominum subscriptionibus confirmandi quæ diximus (quod Archipresbyter nobis sub censuris prohibuit) facile & subscribentium dignitate, & subscriptionum numero superiores nos ostenderemus.

*Non ita multum
post, quam
tumultus
inter Iesuitas
& sacerdotes.*

Non ita multum post, quam cōtentiones wisbycenses nostrorum industria compositæ fuerāt, atque a nobis ob publicæ pacis bonum, ab instituto nostro cessatum esset, ut supra diximus: alii denuò recentes tumultus inter p: Iesuitas & sacerdotes seminariarum ibidē incarceratos exoriantur. Nam ut taceamus de xisto quinto pont: max:

max: foelicis memoriae, qui ab illis LVPVS appellatus, vt homo impiissimus traductus est: ne sedes etiam tua, sedes petri immunis esset ab eorum vocibus quidam sacerdos in carcere wisby-
 censi a parte Iesuitarum & ipse clancularis Iesuita affirmavit, cum de xisto quinto sermo haberetur; hominem non christianum posse esse Romanum pontificem. Et cum id suis fautoribus non ingratum videretur adiecit alias propositiones variis temporibus, magnae perueicaciae, libris etiam scriptis quia ad aduersariorum manus perueniunt, propugnatas videlicet.

Iesuitici sedem petri afficiunt ignominiosi.

• *Lupanaria Roma approbantur.*

• *Lupanaria aequè Roma licita sunt, vt alii ciues religiosi, aut ipse pontifex.*

propositiones earum impia in sedem Apostolicam.

Lupanaria sunt summè necessaria.

Pontifex potest errare in approbandis lupanaribus Roma.

• *Hæc propositiones cum ab aliis sacerdotibus oppugnerentur pater westonus ne suorum cuiquam deesset (factiosa pertinacia hominem impellente) imprudentius & audacius defendit. Ex ista concertatione, dum aliqui dignitatem sedis apostolicæ violatam ægerrimè ferentes laudem vindicare conantur; redintegratis præliis quæ nō mala & scandala pepeterunt?*

P. westonus suas periores assertiones defendit

• *Hisce tam grandibus & frequentibus malis remedium adhibere cupientes, simulque prepen-*

dentes dolendam sacramentalis confirmationis carentiam, Chrismatis etiam, atque aliarum rerum plurimarum ecclesiae necessarium indigentiam; decreuimus, multorum consilio habito, supplicibus litteris a tua sancti^{tas} : ecclesiasticam Hierarchiam, & (si id videretur commodissimum) Episcopos aut suffraganeos petere, communi nostrorum sacerdotum consensu eligendos & constituendos in varijs regni partibus; qui ex æquo praesidentes, tam religiosum, quàm secularem clerum in officio continerent.

Præcipue Iesuitarum ad subvertenda nostra consilia de subordinatione ordinaria.

D. Iacobi missi defuncti ad Iesuitas transfugit.

Dum lentè, vt nostra patiuntur angustiae, sententias singulorū sacerdotū exploramus de rebus tuæ Sta : proponēdis; Iesuitæ sibiipsis comparare superioritatem per suffragia diffidentes & Episcopalem dignitatem, vt suæ concupitæ ex estimationis ac splendoris obfuscationem auersantes; ad dominium comparandum alienæ personæ larua vtendum putabant. Quamobrem aliquis ex nostris sacerdotibus, per omnia Iesuitis obsequentissimus, nobis in hoc negotio aduersarius, sedulâ p: personi operâ ad gradum infimæ alicuius praelaturæ erat promouendus. Per hunc enim & se auertere à iugo Episcoporum, & suam libertatem saluam retinentes, facile dominari in toto clero posse sperabant. Magnum ad hoc promouendum, sacerdotis cuiusdam ad illos transfugium præbuit opportunitatem. Is aliâ itineris simulata causa, ad urbem mittitur. Huic vt electo per nostra suffragia, qui Anglicanæ ecclesiae legatione

~tione fungeretur, præter p: personum adiungun-
 ~tur alii duo præbyteri Romæ tum commoran-
 ~tes, & P. *Parsono* ad nutum adherentes: D. Ri-
 ~chardus *Haddocus* iamdiu in vrbe otiosus, prius
 ~in Anglia ob liberiores viuendi rationem parū
 ~piæ ædificationis, & multoties ob turbulentum
 ~contentionis spiritum, ex ædibus Ill:mi Card:is.
 ~*Alani* (cui cum nulla aut sanguinis propinquit-
 ~te aut affinitatis esset, coniunctus tamen ementi-
 ~tur & se falsò fingit nepotem) aut eiectus aut e-
 ~iciendus: & D. *Martinus Arayus* ante multos
 ~annos ex Anglicanis carceribus, insolita hæreti-
 ~corum beneuolentia, suspiciolè dimissus: Vtri-
 ~que à nostris militibus, ignaui castrorum Dei de-
 ~sertores habiti, sed non perfectioris alicuius vitæ
 ~instituto, aut studio. Hoc itaque modo ad quid
 libet ex voto P. *Parsoni*, apprimè parati sacerdotes
 isti, & rebus omnibus prius inter se subdolè com-
 positis: supplices accedunt ad tuam S:tem petunt
 (quasi ex consensu nostro delegati) superiorem
 Ecclesiæ Anglicanæ tuæ autoritate protinus cō-
 stitui: fingunt quæ ad promouendum postu-
 latum magis viderent accommodata: grauif-
 ~sima scilicet inter sacerdotes nostros & plebem
 ~intercessisse controuersias: cum reuera, non
 ~plebi cum sacerdotibus aliquando malè conue-
 ~nerat, sed dissidia omnia & contentiones sem-
 ~per extiterant inter P. Iesuitas & sacerdotes.
 ~Prudenter autem interrogante tua S:te. ut ipsi no-
 ~bis falli sunt, num petitio hæc fieret ex votis ac
 ~consensu sacerdotum in Anglia, secus enim si fi-

*D. Rich: Had-
docus.*

*Falso se fingit
Alani nepotem.*

*D. Martinus
Arayus.*

*Falsitates sum-
mo pont: sugge-
runt p: parso-
nus & complu-
res.*

*Circumspectis
interrogatis
summi pontifi-
cis.*

*Commentitia
responsione abu-
tuntur summi
pontificis, boni-
tate.*

*Quam ineptè D
frandisus pro-
brum detergit.*

eret, nulla foret ratione concedenda, audacter id-
affirmant ad dolos scilicet concinandos *P.*
Parsoni industria iam insigniter compositi. Et
qui iam laqueum pararant fratribus, non veren-
tur, nec erubescunt, huiusmodi confectis menda-
ciis. tuæ S^{te}. sapientia & bonitate abuti; ac tam
nefanda mendaciorum iniuriâ ipsam *Petri* sedem
afficere. Quod quidem scelus adhuc apud nos,
egrigiè arbitratur a se auertere D. *Standisus*
dum dicit, (& hoc iactabundè) se respondendo
ad tuæ S^{te} : interrogatum, cautè subintellexisse,
petitionem illam fieri ex consensu Sacerdotum
Anglorum supposititio, vel præsumptiuo; id est,
(ipsomet se explicante) supponebat & præsume-
bat omnes nos consentire, atque id totum velle
habere ratum, Scilicet, quod ipse homo priua-
tus (omnium iudicio præterquam suo ineptissi-
mus ad tanta negotia tractanda) in re omnium
maximâ, nimirum de constituendo omnibus su-
periore inconsultis sacerdotibus eidem subiici-
endis ambitiose & versute attentaret aut aggre-
deretur. Cum sic verba inique dedissent S^{te}. tuæ
isti viri, redeunt ab Apostolicis pedibus latantes.
Tandem (ut viderur) totum a tua S^{te}. commissum
est negotium peragendum Illmo. Card^{li}. *Caietano*
protectori, (pro supplicantium desiderio certe
quam appositissimè) ut ipse statueret quæ pro re
scindendis controuersis delatis, & componenda
pace, maxime opportuna viderentur. Illmo. i-
taque protector rerum nostrarum Anglicarum
penitus ignarus; in omnibus quæ pater *Personas*
iam

iam apud se decreuerat statuenda esse, eiusdem
 patris consilio utitur, & eius tandē suasu, homi-
 nem, à societate in Anglia paratum, ad munus ex
 ipsorum sententia gerendum D. *Georgium Black-*
wellum, de quo supra quædam diximus, euehit ad
 gradum Archipresbyteri. Hunc omnibus An-
 glis Sacerdotibus in Anglia & Scotia nullo habi-
 to respectu aut subordinatione ad R^{mum} & Ca-
 tholicissimum Archiepiscopum Clascensem,
 cum amplissima, tum illimitata eademque pror-
 sus arbitraria puniendi potestate, superiorem cō-
 stituit. Non respuit prælaturam nouam inusi-
 tatissimo modo & periculosissimis Iesuitarum ar-
 tificiis acquisitam Archipresbyter. Et quamuis
 tum verbo tum scripto subordinationem omnem
 maximè quod ab vno solo, vel etiam à paucis ec-
 clesia nostra administraretur acrius antea impug-
 nasset, tantum aberat, ut onus iam impositum re-
 formidaret, ut sine literis Apostolicis, subordina-
 tionem illam vel confirmantibus, vel etiam atte-
 stantibus, obuiis amplecteretur vlnis, imperioso-
 q; preciperet, ut absque vlla superioritatis suæ ex-
 aminatione, ipsi in omnibus parerent. Tan-
 to minus ad prælaturam quamlibet capescendam
 idoneus (si B. Gregorio credimus) quanto ma-
 ius de ambitu notetur. Huic præterea duode-
 cem adiunguntur (ut occultius techna construa-
 tur) sacerdotes, qui assistentes dicuntur; quorū
 sex ipse totius machina Architector pater *Par-*
sons Romæ nomina imeligendos designauit; as-
 sumpto in eorum numerum D. *Standish*, ne vi-
 dere

D. Blackwellus
qui contra Gui-
us vel paucorum
superiorem
scripserat illam
subdilatam a-
de amplexa-
tor.

Notanda sen-
tentia D. Gre-
gorii.

Nullos ad ali-
quod officium e-
legendus qui Ie-
suitis non sit a-
micissimus.

Aliqui ex asul-
tentibus Iesu-
ta sunt secreto.

deretur indignus præmio pro tantis meritis ab-
urbe dimissus. Reliquos sex, relinquit cautè e-
legendos in Anglia, non nostrorum Sacerdotum
suffragiis, sed pro arbitrio suorum sociorum Iesu-
itarum, & noui Archipresbyteri, hac imprimis
cautione, quam Archipresbyter prouidentissimā
appellat, ut nemo eligeretur, qui Iesuitis non esset
amicissimus. In qua quidem electione Assistē-
tium maxima cernebatur tum imprudentia, tum
personarum acceptio; cum non omnes ex anti-
quioribus, prudentioribus, & optimè meritis de
Anglicana ecclesia essent, sed horum alii, vel vo-
to, vel proposito Iesuitis secretò deuincti, alij ob
alias rationes non admodum digni haberentur.
Rebus igitur hoc modo ex sententia artificiosissi-
mè confectis, & aliis septem coadiutoribus ex
eorum numero Sacerdotum electis, quos patres
Iesuitæ sibi in omnibus firmissimè adhæsusos cog-
noscebant; miramur omnes rei nouitatem, simul
etiam & patrum Iesuitarum præsumptionem;
quod cum religiosi essent, & humilitatis profes-
sores, religionis vinculo, & vitæ instituto a soci-
etate nostri corporis ecclesiastici segregati, (ac
propterea, non magis ad eos pertineret, nobis in-
consultis, eligere & præficere nostro secularium
Sacerdotum ordini prælatum, quam ad nos spe-
ctaret ipsi aliquando religiosi constituere superi-
orem,) ipsi tamen ita audacter se efferrent, ita præ-
dominandi studio se, tum sui status immemores,
tum tranquillitatis ecclesiæ nostræ ita inimicos
ostenderent, ut ipsi soli, sed præsertim P. Personæ,
qui

qui iam ante 18. annos præ metu ex castris nostris fugerat, de genere reginimis, & de viris ecclesiæ nostræ præficiendis, tractare decernereq; præcipiti insolentia auderent: & istud demum tantum negotium, ipsi pauci religiosi aggredierentur, quod, si forte nobis in hoc turbulentissimo ecclesiæ Anglicanæ statu perniciosum non cerneret, nihilominus certè non posset quam maximas animorum omnium perturbationes, & plurima rei ecclesiasticæ detrimenta non afferre. His non contenti patres Iesuitæ, cum suo novo prælato, cui nec in minima quaque re ipsi subesse volunt, & per quem in toto nostro Clero perfacile dominari queant (cum ipsorum voluntati adnutum obsequens sit) acriter instant, vehementer urgent, ut totus noster Clerus, se incunctanter Archipresbytero suo subiiciat, atque ut eius auctoritatem singuli, subcripto suo nomine agnoscant. Nouæ huic erigendæ stabilicndæque tyrannidi, nouus hic subscribendi nomina modus excogitandus, & summis minis, ac importunitate exigendus erat. Nos autem paulisper distulimus, eò presertim quod auctoritatem hanc, in ecclesia inauditam, absque Cleri nostri consensu conquisitam, multis nominibus ecclesiæ nostræ periculosa, & sine minimo commodo vehementer onerosam, nequaquam esse ex earum rerum genere, quæ nobis a sede Apostolica, & à tua præsertim SS^{ma}: Clementia (Clemens pater Be^{ma}:) nobis expectanda, sperandaque essent, iure existimauimus. Præterea hanc auctoritatem, aut ex

*Nouus modus
exigendi obedi-
entiam a Iesu-
itis excogitatus*

*Cur distulimus
auctoritatem
nouam admitti-
tere,*

tuæ S^{ti}: mandato omnino institutam non fuisse quia nobis id sæpissime postulantibus neque breue ostendebatur, neque aliud Scriptum Apostolicum, vt in rebus quibuslibet ordinandis quæ in conscientia obligant, à sede Apostolica semper obseruari solet, ad confirmandum & pro authentico habendum quod constitutum fuerat) aut certè non veris sed falsis & dolose confectis informationibus plane obreptitiam esse rectissime di-
 • iudicauimus. Ac propterea diximus, maxime necessum esse, priusquam in re tanti momenti ulterius progredieremur, Sanctitatem tuam de rerum nostrarum statu, & huius nouæ authoritatis incommodis, per nuncios aliquos omnium vobis ad hoc opus electos certiores fieri.

*Quantaprobra
 in nos exaculā-
 tur Iesuitæ &
 Archipresbyter*

His ita dictis factisque nimia in nos ira & indignatione excandescunt patres Iesuitæ; excandescit & ipse prælaturæ percupidus Archipresbyter. Inobedientes, rebelles, & sedis Apostolicæ authoritatis contemptores, atque adeo Schismaticos nos esse vbique proclamant. Mira detrahendi libertate apud quoscunque his nominibus infames nos reddere, verbis scriptisque laborant; insolenter se interim iactantes pro domo Domini præ cæteris zelari, & pro supremæ sedis authoritate conseruanda desudare, cum tamen lippis (vt aiunt) & tonsoribus manifestè appareret, illos præter ambitionem & artificiosissimum in Clerum nostrum Dominium, & Sacerdotum infamiam, nihil ferè hisce conatibus machinari. Ad hæc itaque

taque opportunè efficienda, literas ad suos ubique diligenter mittunt; per regnum festinantius curritur, per ædes volitat, pollicitationibus & blâdititiis quos possunt, ad hanc authoritatē amplectendam alliciunt. Renitentibus autem, horrenda excommunicationis, & aliarum censurarum fulmina comminantur, ac terribilia quæque intonant, atque ita incautis quibusdam, eisq; e rerum ignaris, & meticulosis ingentem terrorem incutientes, illiberalem certè, ac sacerdotibus turpem, manus, sed non cordis extorquent deditionem. Cæteros autem qui in tanta rerum perturbatione, & discordiarum fluctibus (ut ecclesiæ nostræ salutem consulerent) humili & pacifica ad sedem Apostolicam appellatione confugerant, nunquā cessant ingeminatis indies contumeliarum vulneribus lacerare, atque innumeris turpissimarum iniuriarum iaculis appetere; idque adedò quidem

*Quibus artibus
nomina curran-
dum.*

*Gravior Iesui-
tarū & Archi-
presbyteri quā
adversariorum
persecutio.*

Interea vero dum hæc in nos iniquo (ut patet) zelo aguntur, conveniunt ex nostris viri, & ætate & doctrina, & prudentia, & rerum experientia celebriores; conferunt quid facto magis opus sit. Et cum nihil præter litteras Ill^{mi} protectoris ac patris parsoni ad novam hanc authoritatem stabiliendam, ecclesiæ Anglicanæ multis nominibus noxiam, sed p^{ri}mo Iesuitis dominium

*Nem impuden-
ter sed admodū
prudenter dua-
bitamus de
authoritate
nova.*

*Sincerus
nostri modus
procedendi.*

*Cur Romanam
misimus.*

in nos ambientibus per commodam, ostendebatur; eam ex tuæ S^m mandato, irrefragabilique decreto fuisse editam & institutam nullo modo potuimus nobis persuadere. In eam ergo itur sententiam, ut duo electi venerabiles presbyteri, qui & vitæ integritate, & plurimorum operum merito iam fuissent in messe domini conspicui, protinus, ad sedem Apostolicam mitterentur, qui primum de vero rerum nostrarum statu, Tuam S^{tem} fideliter informarent; & deinde ea proponerent, quæ necessario, pro ecclesiæ nostræ pace ac commodo, a Tua S^{te} existimabamus suppliciter esse petenda. Quorum capita ac rationes, quem admodum illæ in epistola describerentur quam per eos ad R^{mum} D. Morum tunc miseramus, in fine huius narrationis inferendas curauimus; ut ex eis tuæ S^{ti} liquidò constet, non nugas nos, non inobedientiam, non improbitatem ullam (ut sedulo spargebant Iesuitæ) sed grauissimas ecclesiæ nostræ causas atque necessitates impulisse protraxisseque ad pedes tuos! tum demum ut ipsi nostri nunci; quod tua S^m in hoc negotio decerneret, nos, quicquid illud esset, utrisque ut ajunt manibus accepturos, reportarent. Ita etenim existimabamus futurum aliquando, ut ex perspecta voluntate tua intestino cessante bello, & extinctis scandalis aut sub duro Archipresbytero, aliquali saltem frueremur pace; aut certe. Ecclesia nostra sub regimine alicuius superioris prelati, & dignioris viri, necessariis & iam diu desideratis potiretur bonis. Paratur ad iter.

rem

rem intimandam esse putauimus Archipresbytero, ut vnanimi omnium consensu consilioque ageretur; ne forte quispiam Sacerdotum nostrorum conatibus iniquum subesse dolum pertimesceret. Cæterum percepto hoc nostrorum consilio, grauiori nos adoriuntur bello, immaniori; verborum strepitu contra nos vociferantur Iesuitæ, & suæ nouæ authoritatis imperio parum rectè vsus Archipresbyter. Grauius minantur ad sedem Apostolicam profecturis, nisi à cæptis desistant, maximamque hac profectiōe, & Ill.^m Protectori, & ipsi etiam sedi Apostolicæ iniuriā inferri, omnes simul clamitant. Ac demum carceres, vincula, & grauiora quæque supplicia, nuncios nostros, cum ad urbem venirent, subituros esse vaticinantur. Iam enim decreuerant isti, infamijs & calumnijs nos vrbi & orbi exolos reddere. Et, si quauis ratione possent, tuā etiam S^{tem} in nos, tanquam contra sedem Apostolicam rebelles, ac supremæ maiestatis proditores commouere. Sed spretis in iusta causa minimis terroribusque iniustus rem aggredimur, duosque Sacerdotes, vitæ integerrimos, multa; virtute ac industria conspicuos in vinea Domini, (quicquid in contrarium aduersarii calumniantur) ob predictas causas ad sedem mittimus Apostolicam. Qui multis exantlatis laboribus, multis sumptibus & periculis Romam tandem perueiunt. In Collegium quod olim Zenodochium Anglorum fuit, ex more tanquam peregrini humaniter recipi contendunt. P. Parso-

Minantur Iesuitæ & Archipresbyter profecturis licet hic non prohiberet iterum.

*P. personius
negat hospitium
sacerdotibus
contra institutum
eius mentis
fundatoris.*

*Simulatio P.
parsonia.*

*Inimicose conce-
dantur sum.
pont: in nostros
antequam ad-
veniant.*

us Collegii Rector, subiracundo vultu & voce turbida negat primo recipiendos esse. Sed paulo post, pro externa ceremonia ab eodem excipiuntur. Præsenſerat enim ipse per literas à suis ex Anglia receptas horum Sacerdotum aduentum. Et licet illis infidiaretur tanquam Leo in spelunca; simulat pro tempore tamen se vicūque humanum & amicum. Verum cum ipse inter suos dux sit, omnium malorum nostrorum, præcipuus architector, atque concinnator, iam pridem vias nocendi subdolus excogitarat. Primum enim Ill^m: *Caietanum* protectorem nostrū, confectis quibusdam criminationibus in nostros inflammatum antequam ad urbem venissent; deinde bonorum omnium aures, infamibus gravissimorum, per nos patratorem criminum rumoribus ubique repletas, & sacerdotes aduentantes factiolos, seditiosos ac in sedem Apostolicam rebelles esse predicatum constat. Actandem adeo graviter res acta est, ut tua S^{tas}: in obsequentissimos filios tuos, tanquam in coniuratos hostes, concitata fuerit. Hæc vera omnia a *P. Parsona* confecta fuisse, haud obscure coniicitur ex reſcriptis literis per *P. Bellarminum* nunc Cardinalem a patrem *Parsonum*, in quibus adhuc non advenisti nostros presbyteros *Ferrariam* significavit; sed non dubitare se, eos durissime tractandos & in carcerandos fore quamprimum advenirent, ac propterea non fuisse necesse, ut ipse p *Parsonum* *Ferrariam* aduolaret. O tempora, O mores. Siccine decebat homines, etiam quocun-

que

que scelere perditissimos, iam præiudicari, & *Condemnantur*
antequam audirentur, condemnari, idque a tri- *nostri antequam*
bunali in terris summo, à quo appellare nemini *audiantur, et*
vnquam licuerit? Sed ad nuncios nostros iam in *falsis suggestio-*
Collegio tanquam peregrinos commorantes re- *nibus.*
uertamur, qui paucis post diebus quam in colle-
gium excepti fuerant, quæsitæ & arrepta occasio-
ne a p. *Parsono*; contumeliose inde eiciuntur, & *Captura sacer-*
non adeo multum post, p. *Parsonus* cum D. Acri- *dotum per P.*
sio fiscali, comitatus Satellitum manû, quos in vr- *parsonum pra-*
be Isberos vocant, ipse dux, & inauditi facinoris *stigiola procu-*
promotor, reliquos præcedit ad capiendum sa-
cerdotes, (perquisierat enim locum ubi diuersa-
bantur post eiectionem ex Zenodochio) eos ex
improviso cum tenebræ omnia iam occupant,
hora scilicet noctis secunda adoritur; ipse primus
in eorum cubiculum anhelans irruit; expirare se
fingit præ festinatione, ut illos scilicet premone-
ret de aduentu Fiscalis, cum tamen utrique usq;
ad portam domus in qua nostri morabantur, in e-
odem veherentur curru. Ipsos in festo apud
Anglos celeberrimo S^r: nimirum *Thome* Cantu-
ariensis capit & ad carceres trahit. Apud pro-
tectorem tamen pro eis prius intercesserat bonus
pater, ne scilicet publico carceri sed sibi ipsi in cu-
stodia traderentur. Hoc quidem sedulo tece-
rat, non (ut ipse astute simulabat) ad eorum in-
famiam & alia incommoda vitanda; sed, ut hoc
modo, meliorem ipse haberet opportunitatem,
quicquid vellet aut posset ab eis extorquendi, at-
que etiam omnium amicorum ad eos accessum

*P. personus mul-
tum non moue-
bat lapidem ve-
rerum Verita-
tem a summo
pont. occultaret*

præcludendi. Timebat enim ne si publico car-
cere detinerentur, S^uitæ tandem per aliquem,
rerum veritas innotesceret, & sic eius technæ ru-
erent. Mirū planè quod neque Sacerdotalis dig-
nitas, neque iustissimæ causæ integritas, ne-
que loci ipsius sanctitas, hunc a tanto facinore de-
terrere potuit, quin (proh nefas efficeret, idque
per supremæ sedis auctoritatem, vtiliter libere-
que manus iniicerentur in probos Sacerdotes
ad eandem sedem humillime appellantes. Tra-
duntur itaque in manus eius, & in Collegium
adducuntur, vt vbi olim literis, & pietati operam
dedissent, iam arctissime & seperatim recludan-
tur, & (quasi sacræ alicuius læsæ maiestatis rei,
aut in rempublicam christianam proditores) sese
per multos menses aut videre, aut colloqui, non
permittantur. Imo adeo religiose huic negoti-

*P. personus erga
ergastularium se
facit vt nostros
sacerdotes te-
rerrime puniat*

o incumbit, pater *Parsonus* ex religioso sacer-
dote, sacerdotum incarcerationum iam vigilantis-
simus ergastularius effectus (clauis enim carceris
ipse seruabat,) vt, in quos, ob appellatam sedem
Apostolicam, manus in ipsa vrbe iniici curauerat,
hos etiam a sacris omnibus prohiberi voluit Hæc

*Sacerdotes nos-
tri nec sacra
facere nec audi-
re in celebratio-
bus festis per-
mittit p. parso-
nus.*

custodia adeo pie & religiose ab eo curata est; vt
ipsum nec sacra facere, nec audire voluerit, ne in
ipsis diebus dominicis & celebrioribus circum-
cisionis & Epiphaniæ festis, cum ad hæc agenda
nec collegii septa egredi necessum esset. Sub
ingressum in cubiculum p. *Parsoni* (quo primū
adducti sunt,) omnia illorum scripta, sub poena
excommunicationis ipso facto incurrendæ, nisi

illa

illa incunctanter traderentur in sanctissimi nomi-
 ne exiguntur. Sed diligentissimi quoque & im-
 portunissimi examinitoris munera ipse religio-
 sus pater obire non dedignatur. Nam ut ordina-
 rio magistratui fatigationes in hoc negotio alleua-
 ret, ipse in se per humaniter onera suscipit. p'uri-
 ma congerit sedulo interrogationum capita, &
 loco, & tempori, & negotio, & nostrorum nun-
 ciorum personis ineptissima. Alium patrem Ie-
 suitam, notarium constituit; librum profert, mul-
 toties de eisdem rebus, sed aliis atque aliis tempo-
 ribus inquirat; industrie responsa scribit: cū dic-
 ta non placet, eadem mutatis pro suo arbitrio ver-
 borum formis, non raro corrigenda, ac scriben-
 da aliter quam a respondente fuerant prolata, ve-
 hementer contendit. Sed & illud præ cæteris
 insigne mali animi indicium fuit, quod (rebus om-
 nibus nostrorum Sacerdotum direptis & diligē-
 tissime acquisitis) eorum protulerit in medium
 & opprobriose nimis ostentavit lineas, soccos, su-
 daria, ligulas sericas; quasi turpiter fuissent in An-
 glia delitiis ac molitiei dediti, propterea que in
 vinea Domini nequaquam tollerandi. Hæc eo
 fecit religiosus pater, ne quicquam omittere vi-
 deretur, quod aut nostrorum apud externos, rerū
 strarum ignaros, famam denigraret, aut tuam
 Stem: magis nostris infensam redderet, aut omniū
 mentes tandem (quas confectis variorum crimi-
 num delationibus à veritate causæ in errorem quā
 longissimè deflexerat) iam faceret ab incarcera-
 tis auersissimos, atque ab omni commiserationis

*Insignis impu-
 dentia p' perso-
 nit.*

atque benevolentiae affectu alienissimos. Cæterum alumni nostri Romani, cum hæc religiosi patris indignissima facta conspexerint, & simul etiam meminerint, hisce tanto dedecore ostensis multo & pretiosiora, & molliora, ab ipsomet patre *Parsono*, cum in messe Anglicana esset, et adhuc ab omnibus Iesuitis continuo ibidem gestari, attoniti mirabantur insignem religiosi hominis peruersitatem, quæ non puderet tuæ S^{ti}: et bonorum omnium indignationem, tam inique nostris conflare. Cum præsertim his similia nostratibus vel infimæ penè conditionis vulgaria sunt; sed quibus usus est ipse P. *Parsonus*: et quibus iam in Anglia patres Iesuitæ, ut plurimum vruntur, aditioribus solum et nobilioribus Anglis vñtata sunt. Quid quod & hac etiam tempestate, nonnulli ipsorum sint patrum Iesuitarum, qui (cum nihil quicquam habeant quo vitam conscruent in eis quæ ad victum vestitumq; spectant, præter piorum Eleemosinas) ita tamen ornate, i a splendide, ita sumptuose incedunt, ut (pretermissio eo, quod in omni genere pretiosissimorum indumentorum precipuos quosque nationis Anglicanæ nobiles aut adequent, aut superent,) ipsorum zonæ, non certe pelliciae, sed auro confitæ, ex opere polimitario & exquisitissima aurificis arte elaborata cernantur; adeo ut non minoris triginta quatuor aureis quælibet ritè estimetur valitura. Hic certe nimius ipsorum patrum in rebus omnibus luxus præ cæteris sacerdotibus; hæc per religiosos homines piarum eleemosinarum profusiones

*P. parsonus
amici nostri
constat ex
sit rebus eorum
cum Iesuita in
Anglia omnia
ad maiorem
luxum habeant*

nes (presertim in hac, et Sacerdotū, et incarcerationum, & pauperum extra carceres deploranda panis et omnium necessariorum indigentia) non minima certe prudentioribus scandala, & toti ecclesiae Anglicanae detrimenta pepererunt.

Ceterum haec quantumlibet magna sint (ut videmus) patribus Iesuitis tamen, iudicio Archipresbyteri, concedenda sunt & tolleranda. Illa vero nostrorum minima, nec a communibus hominum vulgarium moribus, vel parum discrepantia, summo opprobrio, ignominia, odio, suppliciis in urbe per patrem parsonum sunt prosequenda. O tempora. O tempora. Quae autem alia mala sub religiosi patris custodia nostri, per totam illam hiemem Romae incarcerationati perpessi sunt, ipsimet fusius, & opportunijs alio loco declarabunt.

Dum haec Romae per P. Personum aguntur, Iesuitae cum suis sequacibus in Anglia, mirum in modum nostrae ecclesiae pacem, & bonorum omnium quietem perturbant, nunc polliciendo blanditijs, nunc terrendo minis, nunc muneribus trahendo, ut nostri sacerdotes nominibus suis cartula inscriptis, novam auctoritatem accipiant. Metuebant namque, ne forte rerum nostrarum statu a tua sanctitate semel cognito, is quem inaudito modo, nobis praefecissent; aut turbaretur ab Archipresbyteratu, & alius quispiam regimini aptior digniorque canonicè eligeretur: aut certe (quod ecclesiae nostrae, quam maxime necessarium est) Episcopi aut suffraganei, se-

Iesuita pacem Anglicanam perturbant.

cundum Canones electi, nobis darentur, quibus
ut ordinariis. & ipsi etiam Iesuitæ in Anglia quā-
tumlibet inuiti, subiicerentur. quamobrem se-
mel atque iterum, per domus catholicorum cur-
sant, ad consensum etiam inuitis extrahendum,
idque per suorum nominum subscriptionem.

*Mira Iesuitarum
arum in sub-
scriptioni ut
corradendis.*

His præterea, & alias non exiguæ fraudis mo-
litiones addiderunt. Literas namque ad S^{tem} tuam
& illustrissimum Protectorem scripserunt, qui-
bus gratias agunt pro Archipresbytero constitu-
to; atque alias etiam dederunt, quibus summa
laude ipsum Archipræbiterum apud tuam S^{tem}
efferunt. His utrisque ut omnes subscribant, ve-
hementer urgent, ut sic saltem quasi libero con-
sensu, omnes eum in superiorem admittere vi-
derentur, quem ipsi subdole prætulissent, & ut,
qui contra canones eligebatur, secundum cano-
nes admitti saltem videretur. Displicuerunt hæc
Iesuitarum molitiones, quamplurimis pruden-
tioribus ex nostro clero, quibus rectè persuasum
erat hanc prelaturam non inutilem modò, sed e-
tiam perniciosam ecclesiæ Anglicanæ, & iam ef-
se, & magis in posterum futuram.

*Sacerdotes co-
guntur laudare
eum cuius no-
men vix audis
verant.*

• Grauius etiam tulerunt (& merito) se a Iesu-
itis iuberi, eū confictis meritis, et indignis lau-
dibus apud sedē Apostolicā euehere; quæ vix
ex nomine, nedum ex facie nouerant. Nihilo-
minus prædictorum patrum aut importunis
comminationibus, aut blanditiis et muneribus
moti

moti (magna etenim præ cæteris Sacerdotibus, pecuniarum copia abundant Iesuitæ, quippe qui adeo res suas artificiosè gerunt, vt præcipuas piorum hominum eleemosinas atque pias largitiones, ad suas manus confluere curauerint) maximo animorum angore, propositis quibuscumque cartulis, manu subscribunt cum animos gerunt à cartulis alienissimos.

✱ Paucis elapsis hebdomadis, nouæ proferuntur literæ ab Illmo: Protectore missæ, quibus horum vitæ rationes, diligenter S^{us}: tuæ nomine præcipit inquiri, horum nomina & rationes facti describi, & quamprimum ad urbem transmitti, qui subordinationi refragari dicebantur. Multi malum de potentia patrum Iesuitarum sibi meruentes, subscribunt. Alii vero nondum scientes, quid de nostris nuntiis Romæ actum esset, & eorum indies expectantes a tua S^{te} redditum postulant ab Archipresbytero & Iesuitis, vt res tantisper non mutaræ maneant, donec aut S^{us} tuæ decretum aliquo Apostolico diplomate (vt in mora est ostenderetur, aut saltem nuncii nostri ab vrbe reuerterentur: promittentes interim se nulla in re, aut verbis, aut scriptis, Archipresbytero, aut eius authoritati contraire velle. His auditis Iesuitæ cum Archipresbytero, acrius nos aggrediuntur, clamantes non vltius expectandum esse pontificis responsum, & (libellis famosissimis in nos scriptis ac editis in vulgus) vociferantur, asseruntque rebelles esse, schisma-

Iustissima nostrorum petitio indignissime resistitur a Iesuitis & archipresbytero.

Libelli & Calumnias Iesuitarum in nos.

ticos esse, ab ecclesia & sponsa Christi excidisse, a
 sancta Apostolica ecclesia, iam damnatos esse o-
 bedientiam summo Pontifici debitam procul-
 casse, contra omnem fidem ac auctoritatem hu-
 manam deliquisse, in excommunicationem ac-
 irregularitatem irruisse, facultates omnes perdi-
 disse, actandem in Christi summum Vicarium,
 atque adeo in ipsum Christum peccasse, nugaces
 in Theologia homunculos, nihilo Ariolis, Ido-
 larris, Ethnicis, & Publicanis esse meliores.
 Hæc, ex ipsorum scriptis deprompta sunt. Et
 tandem quasi iudices nostri essent & non coad-
 iutores & socii, eò perrumpunt intolerantiæ, ut
 causa nostra nondum iudicata a sede Apostolica
 (cui solius referebat) imo nec audita, vel leuissi-
 me a S^{te}: tua discussa, de turpissimo schismatis cri-
 mine nos condemnarent, & pro schismaticis ve-
 ris, nos omnes cum plebe nostra habendos de-
 cernerent. Sed ut omnes contra nos tanquam
 prædicti criminis reos efficacius excitarent, libel-
 lum famosum per vnum ex Iesuitis in Anglia de-
 gentibus compositum, omnibus legendum pro-
 ponunt, in quo nos reos esse schismatis aliorum-
 que omnium (quæ modo diximus) confictorum
 criminum, audacissime affirmant. In quo qui-
 dem libello, neque illum pietatis & religionis spi-
 ritum, neque illud eruditum, & sanum iudiciũ
 fuisse quæ illius auctor & approbatores pre se fe-
 runt cuique legenti facile apparebit. Libellum
 hunc Prouincialis ipse Iesuitarum in Anglia &
 Archipresbyter ipse sicut & alia omnia ab ipsis in
 nos

Libellus p. lise
 91.

Approbatur a
 prouinciali &
 archipresbyte-
 ra.

nos quantūlibet iniuriose dicta factaue) sub scrip-
 tis suis nominibus approbarunt. Secundū horū
 exemplum (qui in hoc opere duces esse volunt)
 ipsoꝝ fautores & sequaces se componentes, in
 nos adeo apertis conuitiis inuehuntur, vt inter il-
 los eo sanctior quisque haberetur, quo famam
 nostram & honorem mordaciori dente posset la-
 cerare. Pergrande quippe putatur piaculum si
 quis Catholicorum in nos se ostendat humanum
 aut indifferentem, aut misericordem, aut demū
 non summe crudelē. Catholicos omnes, (qui- *Catholici inter*
 bus tantum nefas persuadere possunt) omnino ve- *dicunt nostro*
 rant, aut nos hospitio recipere, aut cum quoquā *confortio.*
 nostrum, siue in diuinis, siue in humanis cōmuni-
 care, idque factum sedulo est, cum summo totius
 regni scandalo, imo nostrorum Presbyteroꝝ sa-
 cramentales audire confessiones, palam recusabāt
 aut confessos absoluerē. Qui vero nos pietatis
 studio & religionis gratia (quā sciunt nos ad san-
 guinis et vitæ vsque profusionem cōtra Romanæ
 sedis hostes tueri) in ædes suas receperint (quan- *Siqui catholici*
 tumlibet & ipsi ex bona confessione gloriosi sint) *in nos p̄sunt et*
 ab Archipresbytero et Iesuitis schismatis nostri *loꝝ a suo confortio*
 participes dicuntur, ac propterea eos omnes ex *extrudunt.*
 consortio et cōsuetudine sua extrudunt.

Per Deū et Dominū nostrū Iesum Christum,
 te obnixè rogamus, atq; humilime obtestamur,
 (B^{me} : Pater) vt sūma pietate tua et prudentia cau-
 sa nostram perpendas ac decernas, num scilicet
 patrū Iesuitatum et Archipresbyteri in nos, hæc

indigna facinora vllis possint quauis ratione aut fraternæ charitatis, aut christianæ pietatis, aut miserationis, aut prudentiæ aut demum iustitiæ finibus contineri, cum ob conficta solum ab ipsis & male excogitata crimina, tam truculenter descuerint in tot venerandos & optime meritos sacerdotes. Nam esto omnes in illo negotio, summa tū iuris, tum facti ignorantia laborauerimus, esto ex nostra dilatione ad acceptandam recenter introductam auctoritatem, donec constaret eam Apostolico diplomate a tua S^{te}: institutam fuisse vel confirmatam, nosmet imprudenter dederimus precipites in barrathram schismatis, atque in tanto scelere consopitos placida quiete iacuisse, nunquid idcirco decuerat homines religiosos eximiam profitentes præ cæteris ac preleserentes pietatem, ita manu atroci cū nulla necessitudo cogeret emungere, vt fratribus sanguinem elicèrent, cum tanto bonorū scandalo et ecclesiasticæ pacis euersione? Nunquid decuerat religiosos ita ab charitatis et omni cōmiserationis affectu alienos esse, vt turpitudinem sociorum, tanti meriti ac nominis, tanquā filij *Cham*, gestientes reuelarent, et illi primi vehementer anhelantes fratrum infamiam, occulta crimina ubiq; ventilerent, & demū in tā effrænatam prorumperent audaciam, vt in regno hæretico nequaquam vererentur, tot sacerdotes Catholicos, tot egregios dominicæ vineæ cultores traducere, omnibus extrudere deridendos, contēnendos, conuitiis, infamiis, odio prosequendos, atq; id etiā priusquā criminis

minis condēnarentur ab Apostolico Præsule, vel a quoquā iudicarentur rei sceleris? Hæc vero si fieri a religiosis nō decuerat, præueniendo tuæ S^{tie} iudiciū in veris et certis criminibus, sed potius cū pio *Sem*, cū verecundo *Iapheth*, denudata sociorū verenda, aliquo saltem commiserantis et pudentis animi pallio pro tempore, in tam perturbato ecclesiæ Anglicanæ statuerant obtegenda reticēdaque: quanto minus in prorsus confictis ab ipsimet calumniis, & in falsis criminibus, eadem fieri oportuerat? Sed huius immodicæ præsumptionis in tantis viris, hæc causa est, quod boni patres quæ suæ gloriæ & existimationis sunt immodicè quærentes, eo amplius suæ societati lucrum accrescere autumant, quo nobis grauiora famæ damna, quoquo modo procreantur. In his tantis ecclesiæ nostræ motibus et scandalis, Archipresbyter consiliarios suos, qui et ætate venerabiliores, et iudicio maturiores sunt, non consulit, sed suo nimium fretus ingenio, et in omnibus Iesuitarum consiliis obsequens, ac præterea quorundam inquietorum Laicorum persuasionibus auscultans, vehementer in nos excandescit. Et ne forte ex hac nostra nulli iniuriōsa dilatione (quam ipse rebellionem appellat) illum principatum amitteret, quam paulo ante, tanto exceperat gaudio, nouis indies pressuris nos excruciat: turpissima quæque et indignissima, in nos congerit: atque (vt vberiore fructum sibi ex alienis reportet conatibus, si in omnium nos lapidantium manibus ipse sit) omnium tum dicta, tum fa-

Et, quoquo modo in nostram iniuriam non cō-
 niuendo modo, sed etiam approbando confir-
 mat. Sicque magis in nos sæuit ipse omnes
 adiuuando, (vt *Augustinus* ait de *Saule* cum lapida-
 retur *S. Stephanus*) quam suis manibus lapidan-
 do. Arque tandem sp̄eta ecclesiæ nostræ pace,
 reiecta sacerdotalis muneris dignitate, contemp-
 ta omnium nostrorum fama, ita voluntati Ie-
 suitarum per omnia se accommodat, vt in illū
 certissime quadret illud *Mileti* Antiocheni E-
 pistola ad Ep̄scopos occidentales. Nimirum
 qui fauore humano ad prefecturam deuenerunt,
 eodem ipso fauoris gratiam implere, et qui per
 homines potestatem acquisierunt, seruos esse eo-
 rum quorum fauore adiuti sunt. Iesuitæ asserunt
 nos schismaticos esse: Archipresbyter dictum
 confirmat. Illi dicunt nos excommunicatos, hic
 approbat. Illi scribunt eos qui a nobis Sacra-
 menta excipiunt, loco medicinæ haurire venenū-
 hic sua authoritate idem defendit. Affirmant il-
 li, et ipse affirmat. Negant illi, negat et ipse.

*Mileti Verba
 notatu digna.*

Seniores quidam ex Assistentibus, qui & prus-
 dentiores pariter & doctiores sunt, vehementer
 nobis condolentes ob iniquam infamiam & tan-
 tes iniurias, postquam inerudita illa de schisma-
 te assertio ad eos peruenerat (nam hæc quæ
 diximus præcipuè fiebant ab ipsis Iesuitis &
 Archipresbytero cum vno aut altero Assisten-
 tum qui ad quidlibet aggrediendum, paratissi-
 mi sunt pro patrum votis, quorum fauore præ-
 laturæ

laturæ societatem fuerant adepti, cæteris id plane nescientibus) refragrabantur penitus, & Iesuitarum sententiæ de commisso per nos schismate, apertis verbis contradicebant, hac tamen trepide & formidolose nimis, ne ex veri defensione, Iesuitarum iram in sua ipsorum capita commouerent, affirmantes nos suo iudicio schismaticos dici nulla ratione posse. Nullatenus tamen audent se apponere murum pro domo domini. Nos autem licet nullius sceleris nobis consci tamen ad tam scandalosam cõtentionum flammã quantotius extinguendam, totis viribus laborandum esse putamus. Itaque ab Archipresbytero humilime petimus, vt quidam ex vtraque parte prudentiores, loco & tempore opportunis conueniant, sperare nos ex mutuo colloquio, & pacifica rerum discussione, controuersias omnes facile posse componi, scandala, (quæ iam grauissima erant, quæque indies ex violata pace & disrupta fraterna charitate, magis accrescebant) posse hoc modo tolli; & tandem tranquillitatem pristinam restitui. Et ne aliquid in nobis recuperandæ pacis esset impedimentum, Archipresbyterum admittere polliciti sumus, si duo vel tres Iesuitarum in defectu omnis Apostolici diplomatis sub verbo sacerdotis affirmarent eius auctoritatem ex certa scientia, iussu, & debita informatione, S^m D. N. fuisse institutam. Sed his omnibus nihil proficimus, omne colloquium penitus abnegant, quenquam nostrum conuenire renuunt; oblati pacis ac submissionis condi-

*Seniores assis-
rentes sententiæ
de schismate re-
fragantur sed
timide ob metum
Iesuitarum &
Archipresby-
teri.*

*Petitis sacerdos
tum pmissum.*

*Nota hoc (bene
mole lector) &
tuum esto iud-
cium an merito
in schismate
condemnemur.*

*Reiciunt con-
ditiones pacis.*

*Alina Archi-
presbyteri.*

*Archipresbyter
Appellationem
quorundam sa-
cerdotum con-
temnit & postea
a appellantes
suspendit.*

*Aditus ad sum-
mum per. par.
personam ob-
struitur.*

tionem irrisione eiiciunt. Archipresbyter grauius nobis minatur, scribit namque, quod suspensio- nis ab officio, atque facultatum omnium amissi- one, nos quamprimum feriret, nisi auctoritatem eius (nondum a tua S^{te} confirmatam) quantotiu- us ex nostro scripto confirmaremus. Itaque nos iuste metuentes iniqua hominis grauamina, ad Sedem Apostolicam appellamus; Appellatione^m nostram ad Archipresbyterum transmittimus, ab illo autem infra biduum, pro responso sententi- am suspensionis accipimus. Ecce honor ecce re- uerentia, ecce obedientia quam Archipresbyter cum Iesuitis Apostolicæ sedi ferunt, cum non- verentur, post legitimam Appellationem, gladio ecclesiastico nos infantes ferire, eo scilicet nomi- ne, quod veniam appellandi ab ipso prius non impetraueramus hanc enim facti sui reddit rati- onem. Paucis post diebus, perferuntur literæ ab vno nostrorum nunciorum per id temporis Ro- mæ incarcerationum scriptæ, quibus significauit priusquam ad urbem peruenirent (spatis ubique- confictis calumniis) se infamia fuisse preoccu- patos, pessimeque esse acceptos, causam iam fu- isse pre iudicatam, omnem ad Apostolicam sedē aditum esse præclusum, per totam illam hiemem in arctissima fuisse custodia detentos. Alia prete- rea addidit, ex quibus facile perspeximus P. Par- sonum omnem illis viam obstruxisse, quæ veram omnium rerum declarationem tuæ S^u liberè exponerent. Hoc igitur à nostris accepto nunci- o & nostrorum qui tunc in vrbe Londinensi es- sent,

sent, habito colloquio, omnium consensu statutū
 est, duos alios sacerdotes ad tuā S^{tem}: cōtinuo esse
 • mittendos. Rectius enim fore existimauimus,
 vt omnes quaslibet iniurias in nos vltro recipere-
 mus, etiam in Vrbe Petri, quam ecclesiastica li-
 bertas & copia appellandi et accedendi ad sedē
 Apostolicam ecclesiæ nostræ precluderetur. Men-
 te certe concipi non potest (Benignissime pater) *Acta P. personā*
 quantis doloribus ex hoc allato nuncio preme- *Roma, Angli*
 • batur, quantum grauissimorum scandalorum *fuere scandalo.*
 Seminarium hic nuncius rerum Romæ gestarum
 • extiterit. Vidimus enim nosmetipsos domi,
 fratres vero nostros Romæ, innumeris vndique
 malis opprimi. Neque sumptibus (licet pau-
 peres simus) peperimus, neque labores & pericu-
 la subterfugimus, vt sanctitatis tuæ voluntatem
 in re ad foel. cem ecclesiæ nostræ gubernationē
 proxime pertinente inquireremus, ne forte ali-
 quid præter eam perpetraremus, & rebelles nihi-
 • lominus & contumaces dicimur. Si ita se res
 nostræ habent: nunquid non recte nosmetip-
 • sos omnibus hominibus miseros esse existima-
 • bimus? A fidei namque hostibus hoc prefer- *Nota.*
 tim nomine sæuissimis cruciatibus trucidamur,
 quod nimirum summa obedientia, veneratione, &
 honore, sedem Romanam prosequamur (hoc
 namque precipuum totius nostræ concertationis
 cum illis caput est, & causa persecutionis) & a *ab Hareticis &*
 • Iesuitis & Archipresbytero, quod ad sedē Apo- *Iesuitis ab eandē*
 stolicam ad negotia quæ ab ea sede emanasse præ *placitum.*
 tendebantur pler. ius cognoscenda submis-
 • H fugia-

fugiamus, haud multum minoribus perstringimur afflictionibus, quasi in hanc sedem essemus impiissimi hostes. Aduersarii sub capitali pœna, nos prohibent in causis quibuscumque ecclesiasticis, ad sedem Apostolicam confugere seu appellare: Iesuitæ & Archipresbyter in eandem nos sedem contumaces, rebelles & schismaticos dicunt, quod in dubiis non acquieuerimus priusquam eandem sedem consuleremus. Si igitur propter consimilia utrinque plectamur, quis Catholicorum optimo iure non verebitur ad prædictam confugere sedem, & tamen si id vereantur, nihilominus peribunt? Si a nobis mittendo Sacerdotes nuncios ad tuam S^{tem}: ob prædictam causam, & ab illis eundo peccatum fuerit, merito nostræ temeritatis tuæ S^{ti}: damus pœnas tam infamiae, quam incarcerationis & exilii: merito etiam ab hæreticis trucidamur ob consulto violatas hac in re ipsorum leges: sin autem id egerint nuncii nostri, id fecerimus nos, quod omnium piorum est in tantis negotiis & difficultatibus Catholicorum, quod obsequentissimis ecclesiæ filiis semper licuit, licebitque, viderit ipse tantarum nequitiarum solus architectus & concinnator P. *Parsonus*, viderit etiam B^{do}: tua, viderint cuncti quâ late patet orbis, quam ingenti mole iniuriarum, non modo nos, totamque Anglicanam ecclesiam ille læserit, sed sacram quoque tuam violauerit Maiestatem, & quam impie sacro sac. Etam Apostolicam sedem hæreticis exposuerit irridendam, dum prauis, falsisque informationi-

P. parsonus sacra maiestatis violata reus.

tionibus tuam S^{tem}: in optimè meritis de Petri
 Cathedra sacerdotes ita periculose commouerit,
 vt in eos etiam non auditos, tanquam in rebel-
 les ac sceleratos homines, tua ipsius (Clemens
 Papa B^{me} :) autoritate ac iussu, vt ipsi ferunt, a-
 nimaduenteretur. Dicit profecto non potest (B^{me}:
 Pater) quantum animis nostris dolorem intule-
 rit, quā graua Catholicis nostris scandala pepe-
 rerit, illa sacerdotum appellantium nimis illibe-
 ralis et dura tractatio. Nec facile potest con-
 cipi, quam immensum ecclesiæ Romanæ hosti-
 bus mouerit risum et gaudium, cum per iniquas
 fraudes dolosasque criminationes vnius homi-
 nis Iesuitæ in Sacerdotes pro appellando ad sedē
 Apostolicam, tam indigna impune fieri viderint,
 in vrbe Roma, in ipsa Petri sede, quam ab ipsismet
 ob eiusdem sedis defensionem agentur in Ang-
 lia. Eo certe maiorem inde percipiunt malæ
 mentis lætitiā, maiorem arripiunt inde occasi-
 onem subfannandi calumniandique sacratissimā
 sedem, quod tuam S^{tem}, artificiosissimè præoc-
 cupatam perspexerint, atque abductam pere-
 um ipsum hominem, quem omnes hæretici no-
 strates cum adhuc hæreticus aut schismaticus
 esset, paulo ante quam Iesuita fieret ex Academia
 Oxoniensi maximo omnium plausu, & Campa-
 narum strepitu, non religionis causa, vt ipse vanè
 iactatur eiectum, sed quod summe semper dedi-
 tus esset seditionibus, factionibus, & famosis
 conscribendis libellis, quem post susceptum reli-
 gionis habitum, non solum inter Catholicos,

*P. personus do-
 ra sacerdotum
 tractatione plu-
 rimum velificas
 sui est hostibus
 Romana eccle-
 sia.*

*P. personus ex
 Academia eiec-
 tus & cur.*

*Iudicium Card:
Alani de P. par
ano.*

*Contentiones P.
personarum
variarum.*

quin imo & inter homines sui ordinis, ob naturæ asperitatem, vel (ut Ill.^{mi}: *Alani* verbis & iudicio de eodem utamur) ob immodicam naturæ violentiam, & inquietum contentionis spiritum, sibi turpioris famæ notam attraxisse, quem de regno inuadendo, subuertendo, transferendo, omnem nauasse operam optime nouerant, quæ ab eo fieri propterea indignius tulerant, quod infima apud nos plebe natus esset, et cuius etiam natalitia iam inde ab incunabulis pessimè ubique audierant. Quoties bone Deus hic vnus acerbissimas easque grauissimas contentiones fecit (ut de aliis taceamus) cum *Cretano Scoto, Gibbono, Haymado, Holto Anglis, Alphonso Italo*, ac aliis innumeris suæ societatis hominibus? Quæ item dissidia excitauit cum R.^{mo}: Episcopo bonæ memoriæ *Cassano*? Cum R.^{do}: Domino *Baretto* duaceni Collegii præside? Cum clarissimo viro D. *Gulielmo Giffordo*? Cum R.^{do}: Presbytero *Medeltono*? Cū nobilibus et catholicissimis viris D. *Carolo Pagetto*, & D. *Nicholao Fitzherberto*, præ cæteris ab Illmo *Alano* ob singulares eius animi virtutes plurimū dilecto, & cum innumeris aliis tam religiosis, quam secularibus? Denique (ut de eo plura recensere finem tandem aliquando faciamus) dici non potest quantum per iniquam tractationem nostrorum Sacerdotum in vrbe, persecutoribus nostris adauxerit, & quasi solidauerit gaudia, stabilierit malarum mentium tranquillitatem, prophanæ religionis securitatem ac impiæ victoriæ spem, cum conspexerint capitales

les suas leges, de non appellando vel adeundo Romanam sedem latas, opera, ingenio, artibus vnius hominis religiosi tantas acquisiuisse vires, et ita diligenter Romæ executioni mandari, vt non modo Sacerdotibus Anglis omnes accedendi vias ad cathedram *Petri*, vnius Iesuita callide precludere, verumetiam grauissimas poenas accedentibus (& hoc impune) posset infligere. Idque adeò quidem vt illi iam certe cum cachinno dicere ferantur; portus Anglicani egredientibus libere iam pateant, vnius Parsonus plus terret, ne Sacerdotes Romam petant quam vllæ leges nostræ. Sed vnde oratio digressa est, reuertatur. Post has omnes Tragedias, post diuturnam concertationem, & nostrorū in vrbe incarcerationē, tandem aliquando *P. Parsonus*, a tua S^r: Apostolicum Breue, in confirmationem authoritatis Archipresbyteri, integro ab eiusdem constitutione elapso anno, impetrat. Quod si ecclesiæ nostræ paci consuluisse religiosus pater, si aut nostrorū commodi, aut bonæ famæ (vt ex charitate christiana debuerat) vel in minimo quouis gradu curam egisset: primum omnium hoc scriptum a tua S^r: debuisset procurare. Facile enim videre poterat, rem totam absque huiusmodi rescripto, in dubium omnibus esse vocandam: presertim, cum is ipse qui authoritatem obtinuerat nobis nescientibus, nostris melioribus incaptis, aduersarius plane haberetur, magis in omnibus quaritās, quæ suæ societati, quam quæ ecclesiæ nostræ commoda essent, cum etiam hoc eodem tempo-

*Cachinnus ad
Ney (Aristotum).*

re intelligeret sacerdotes nostros, de ordinario superiore communibus suffragiis eligendo egisse, cum tandem Sacerdotes quidam a tua S^{te}: in messem nostram missi, eodem tempore quo hanc auctoritatem institutam aiunt, nihil planè de ea audiissent, sed potius intellexissent S^{tem}: tuam, illius sententiæ fuisse (ipsis Roma discedentibus) ut nihil absque cōmuni Sacerdotum in Anglia consensu de ecclesiæ nostræ regimine statueretur: cūque prædicti Sacerdotes, non citius in Angliā appulissent, quam statim allatus esset nuncius, de Archipresbytero constituto: manifeste colligere videbatur, aut tua sanctitate nesciente, auctoritatem hanc fuisse constitutā, aut certe falsis & artificiosis *P. Parsoni* informationibus fuisse conquisitā. Præterea cum ex constitutione

Bonifacii 8. in extragrauante (Iniunctæ) nouerimus, nobis non licere quenquam ad dignitatem in Romana curia prouectum admittere nec prouecto licere sibi dignitatē vendicare aut exercere, sine literis Apostolicis, necesse sane habuit pater *Parsonus* diploma Apostolicū impetrare, priusquā Prælaturam a se excogitatam tot Sacerdotibus tam iniuriōse obtruderet. Quare cum tantam dilationem in re tanta, & huic negotio adeo necessarium perspexerimus, permagna certe oriebatur nobis suspicio, auctoritatem Archipr^{is} quam nobis ita importunè conabantur imponere, ad huc S^{ci} tuæ non fuisse cognitam, & multò minus ex tuæ S^{uæ} mādato institutam, sed deinceps per illos obtinendam

Bonifacius, 8.

dam, ex ostensis nostri cleri, subscriptionibus, quasi scilicet nos videremur hanc Archiprⁱ authoritatem ultro a tua S^{te} efflagitasse, cum reuerentia patrum Iesuitarum, & ipsius Archiprⁱ minis & blanditiis ferè omnes, vi quadam cogerentur illam eandem acceptare, quam, (nobis nescientibus neque consentientibus) p. parsonus callidè excogitauerat.

NB. Post annum & eò amplius in his contentionibus absumptum, apportantur tandem (vt iam dictum est S^{ts} tuæ litteræ, Archipresbyteri authoritatem confirmantes, his visis statim omnes eidem nos subiicimus. Ecce B^{me} pater quam rebelles in tuam sedem, quam inobedientes, quam demum simus digni schismaticorum nota & nomine habiti, cum a nobis omnibus, quod a tua S^{te} certò cognoscebatur institutum, id cū debita quam primum accipiebatur veneratione. quapropter nostri, cum imprimis cupidissimi essent pacis, vnionis, & fraternæ charitatis, nulla Postulata ablatae famæ ac honoris per confictum de schismate libellum, & alias Iesuitarum & Archipresbⁱ. infamias, restitutione, nec pro iniuriis grauiss^{is}. illatis satisfactione, omnes (litteris tuæ S^{ts} acceptis) ad vnum acquiescunt, & Archiprⁱ authoritatem agnoscunt. Ecclesia nostra ex hac insperata concordia reuiuiscit subitò, Boni omnes & orthodoxi lætantur, & ne vulnorum cicatrices, nondum satis firmo obductæ callo aut incautorū hominū imprudentia, aut maleuolorum insolentia

*Visti litteris a
postolice pro
mus nos subiicis
mus non a
thoritate.*

tia periculose recrudescerent, ipse Archip^{ter} rogatu nostro, decretum edit, prohibens, & omnibus interdicens, ne vlla prorsus deinceps mentio fieret de schismatis calumnia tam iniquè nobis antea iniusta, sed, re iam a nostris ob ecclesiæ pacem condonata, perpetui sepeliretur obliuione, promisit prætea se pro virili procuraturum vt fratres nostri qui exilio multati erant eò quod ad tuam sedem confugerant in patriam reuocarentur.

*Archipresbiter
bellum infeliciter
renouat.*

His satis fæliciter (vt videbatur) peractis non adeo multum post ipse Archip^{ter} siue motu proprio, siue, vt verius putamus, suggerentibus ac impellentibus Iesuitis, (qui ex discordia magis quam ex pace nostra emolumentum suum accrescere autumant) bellum iterum renouare incipit & perniciosissimam prius in nos cõiectam schismatis calumniam, iam plane consopitam, & planè ex omnium nostrum memoria, obliuione extinctam, nouis factis insulcibus, ex orco periculosissimè resuscitare aggreditur. Itaque cum omnia in magna pace ac tranquillitate essent, ipse Archipres^b (vt gratiam patronis suis Iesuitis referret, gratumque se pro prælatura per eos adeptam ostenderet tum sua autoritate paradoxam desedendo quã ipsi adeo ineruditè effutierāt, tum inurendo nobis qui ex aduerso steteramus maioris infamiz notam) quandam exarauit epistolam, cuius exemplaria quoquouersum circumuolant. Quod certe eius nimis infelix imprudensque factum, & principium, & origo, & tota nouorū omnium

*Origo nouarum
contentionum
fuit Archip^{ri} &
pistola Valenta*

omnium tumultuum ac contentionum causa exitit. In illa eius epistola hæc ad verbum habentur.

∴ Ab vrbe nostra materna (Romam intelligit) resolutionē accepimus, eos qui autoritatē institutā admittere recusarunt (intelligit ante aduentū Brevis Apostolici) Schismaticos esse: atque ego quidē nemini illorū absolutionē impartirē, qui de hac re nullū conscientiae scrupulū admitterent. Anne scandalum inde exortum, protectoris denigratam autoritatem, opprobria ab eis in patres Iesuitas coniecta, ac periculum in quod me traxerunt, absque peccato esse existimant? Spero eorum conscientias non adeo esse insensatas. Quapropter hæc est mea directio, vt hoc non adeo parui estiment, sed pro eo satisfaciant priusquam absolutionem percipiant. Rationē vero & modum satisfaciendi, vnius cuiusque confessarii prudentiæ, schismatis non notati næuo, committo. Hactenus ipse. Quæ verba plures easque grauissimas calumnias continent, quam sententias, sed eas missas faciamus. In presenti satis erit, eius inconstantiam & imprudentiā notasse, & quam parum tum ipse, tum Iesuitæ totius huius mali præcipui ac primi authores ecclesiæ nostræ tranquillitatem, mutuamque nostram concordiam curare videantur. Sed stupendū nimis hoc est, videre quanto artificio & fraude technam construxerint. Resolutionem illam erroneam, & calumniosam quam ex materna ciuitate

*Iesuita parum
curant ecclesiam
tranquillitatem.*

Insigne artificum.

uitate acceptam protulerūt Iesuitæ & Archipr^{ter}: tam vafre proposuerunt omnibus credendam, vt facilime putaretur (nam & multi adhuc ita esse putant) ex irrefragabili Apostolicæ sedis definitione emanasse, cum tamen interrogatus unde hæc esset definitio, aliam nesciuit dare satisfactionem, quam quod vela P. Tichburno vel a P. Vvarfordo Iesuitis Anglis Romæ commorantibus eam accepisset, sed quam isti pacis & famæ nostræ studiosi sint, & percupidi, plura in eodem genere argumenta suppetunt, quæ fufius videre licet in rationibus, seu causis appellationi nostræ annexis. Cum his modis bellum ac tumultus periculosissimos nulla necessitudine, nullius boni specie, vel spe, ex industria, & per Iesuitas & Archipr^{ter}: redintegrari intelligimus, vehementi cordis dolore perculsi, scribimus ad Archipr^{ter}: scribimus ad Assistentes, obnixis agimus precibus, instantissimè rogamus, obsecramus, suademus, vt de mortuam sepultamque cōtrouersiam denuo non excitent, nec nostram famam petant tam iniquis calumniis ipsi quorum esset ecclesiæ nostræ pacem, & sacerdotalē dignitatem, præ cæteris ex officio tueri. Periculorum item scandalorum, damnorum, calamitatis admonemus seriò, quæ ex disrupta pace & bello renouato subsequi necesse esset. Sed surdis loquimur, frustra agimus, optima consilia, præsumptionis & contumeliarum redarguuntur, consuli aut admoneri dedignantur, minas & supplicia pro pietate retorquent. Humilimè demū

Quia multi sacerdotes nostri contentiones res mouebant.

Iesuitæ & Archipr^{ter} . malum s. uno reddunt.

mū supplicamus, vt causa discutatur inter nos,
 pacifica ac familiari disputatione determinetur- *Petitionem nos-*
 que per tres vel quatuor sacerdotes, ex vtraque *tram infusimā*
 parte doctiores & prudentiores. Sed supplica- *reiciunt.*
 tionem indignantur, reiciunt, tumultuosam esse
 querimoniam dicunt, inanē debitæ considerati-
 onis, & spiritu tumultuosæ præsumptionis ef-
 flatam. Veritatem nolunt fraterna sacerdotū
 collatione perscrutari, sed summo imperio atque
 auctoritate Archip^{ri}: agendum omnino. Patres
 Iesuitæ opprobriosas iam excuderunt paradoxas,
 nouas ediderunt infamias, has ipse Archip^{ri}.
 approbavit, easdem quantumlibet erroneæ, te-
 merariæ, sacerdotum famæ, & paci ecclesiæ es-
 sent perniciosissimæ, gladio & viribus nouæ au-
 thoritatis statuit propugnandas. Et eo tandem
 asperitatis prorupit Archip^{ri}.^{ter} vt sub pæna sus-
 pensionis, & omnium facultatum amissionis pro-
 hiberet, ne quispiam nostrum, verbo vel scripto
 se a schismatis crimine defendere præsumeret. *Archip^{ri} in-*
iusiura.

Sed cum Sacerdotes Dei essemus laborātes
 in messe Domini, & animarum curā ageremus,
 (quibus necessaria est bona fama) nec adeo de-
 sides, nec in nosmetipsos crudeles esse potui-
 mus, vt tantam calumniam, etiam cum vitæ ia-
 ctura, si necesse esset, a nobis propellere non labo-
 raremus. Melius enim nobis esse duximus, per
 virtutem mori, quam per dedecus viuere.

∴ Tandem, cum nec precibus, nec suasionibus.

*Iesuita & Ar-
chiepiscopus : mexora
biles.*

*Parafios mittin-
mus.*

*Iudicium Pari-
sienfium.*

*Archiepiscopus seu-
visum prohibe-
bet ne quis sen-
tentiam parisi-
ensium defen-
dat.*

nec admonitione, nec vlla ratione ab eis impe-
trare possemus, vt vel rei veritas inter nos tran-
quillè discuteretur, vel ipsi cum suis sequacibus
aliquando cessarent ab inferendis iniuriis et ca-
lumniis, instantissimo rogatu et precibus tam
fratrum, quam numerosæ plebis catholicæ cuius
curam in eis quæ ad animam spectant gerimus,
quæ etiam eisdem ferè contumeliarū ac infamiae
laqueis nobiscū per aduersarios irretita fuerat, ad
proximam Academiā & fere in orbe Christiano
celeberrimā, pro sereniori conscientiarum no-
strarum trāquillitate mittimus (Lutetiam scilicet
Parisiensium) Statum questionis fideliter declara-
mus, Definitivā eiusdem Academiæ doctorum
sententiā postulamus, ac eam tandem recipimus
attestatione publica comprobarā, quæ neque
schisma, neque quodcunque aliud peccatum (eo
quod Archiepiscopus: auctoritatem ante literarum A-
postolicarum aduentum non admisissimus)
nos incurrisse declarat. (Definitio hæc Ap-
pellationi inferitur) Hanc sententiā Archiepiscopus:
bytero & Iesuitis detulimus, qui eam adeo ni-
hili fecerunt, vt ipse Archiepiscopus: statim edito de-
creto prohibuerit, sub suspensionis a diuinis &
amissionis omnium facultatum pœnis quemquam
quoquo modo, directè vel indirectè eam defen-
dere, non obstante (vt ipse scribit) quod ex
vera informatione prolata fuerit sententia. Cæ-
terum cum tota ecclesia Anglicana & regnum
scandalosissimarū contentionum, ac intestino-
rum dissidiorū incendiis vbique confligaret, &
cum

cum satis superque iam exploratum haberemus, non nosmet solum & multam nostram plebem, per Archip^m: & patres Iesuitas, turpissimis infamiis, iniquissimisque calūniis de confecto schismate immeritissime obrui, verum etiam scādala, iniurias, damna inde nobis nata indies magis ita quidē adaugeri, vt iam nullus plane esset locus inter nos relictus, aut ad reconciliandū animos dissidentiū, aut ad componendum contro- uersias, aut ad restituendum famā tot boni meriti sacerdotibus indignē ablatā, aut denique ad res- tinguendū belli incendiū, ac reducendum pa- cem, cū hæc (inquimus) comperta haberemus, quidā nostrorum sacerdotū, ad vltimū vnicunq; tantis malis remediū necessario omnibus confu- giendū esse existimarunt: vt nimirū cōmuni vtri- usque partis consensu, duo vtrinque presbyteri ad sedē quantocius mitterentur Apostolicā, qui *Neuam nostrū consilium de a- deundo sedem Apostolicam.* tuā S^{tem}: de singulis rebus, & de tota controuer- sia certiorē redderēt, irrefragabilēque tui iudicii sententiā ad nos quamprimū reportarent, nobis interim amicē ac familiariter inter nos cōueniēti- bus & vineā Domini, mutuis consiliis atque • auxiliis tranquillē excolentibus. Sed res hæc vix dum cæpta ad Archip^m: & P^{es}: Iesuitas per Iesuitā quendam illico delata est. Ipsi grauissime indig- nantur. Mirum dictū. Ob hæc optima summe- *Ob sanctissima consilia aliquos nostram sacul- tatibus priuāt.* que necessaria consilia, ob hos pios prudentes- que conatus, non modo seditiosos, factiosos, & in sedem Apostolicam rebelles merito habendos

vociferantur, sed etiam aliis continuo in eos cō-
 fictis falso coniectisque criminibus, ad arma sta-
 tim suæ potentiae & authoritatis accurrunt, &
 • duobus nostris nec auditis, nedū citatis, cum
 summo regni scandalo, & ovium Christi detrimē-
 to, omnes prorsus eripiunt facultates, quorum
 viū & quotidiano exercitio tam quæ sibi met, ad
 conservandā vitā necessaria essent comparare, quā
 animabus salutē opportune solebant afferre. Hæc
 vbi apud ipsos acta essent (nescientibus ea quidē
 prudentioribus & senioribus assistentibus donec
 peracta essent) decretū ablatarum facultatū, ne-
 quaquam ad nostros clā propter scandalū cui-
 tandum miserunt, (vt charitas ac prudentia
 postulare videbantur) sed vt grauiorem ex hac
 iniqua sanctione eis infamie notam inurerent,
 & vel sic crederetur, tam perdita via, tam
 sacrilegis moribus eos esse vt aliter post ablatas
 • facultates, non abstinerent ab audiendis confes-
 sionibus, vbiq; in vulgus indicarunt, in omnes
 regni partes, quò nec venerant nostri aliquando
 nec venturi essent, imo, in ipsos carceres quo ve-
 nire non possent, diligentissime sparserūt. Demū,
 ne forte apud quempiam integra eorum fama
 honorue maneret, singulis quib; intimandū
 curarāt, ac præceperunt, quali aliquid graue in de-
 ū in tuā S^{tem}: in Christi ecclesiā nostri sceleratissi-
 • me deliquissent, & propterea tantæ pænæ eis
 meritissimē infligerentur: non autē (quæ res
 erat) ob pium consilium de transmittendo ad
 sedē

- sedē Apostolicā pro controuersis rescindendis.
- His acceptis, nostri Londinum, vbi commoratur Archip^{ter} : illico magnis tam sumptibus, quā periculis aduolant, vt rem coram agant, rationem tantæ atrocitatis petant, & in omnibus Archip^{rō} satisfaciant. Cæterum frustra nituntur. Archipresbyter accessum pernegat, videri non vult, cum fratribus colloqui dedignatur *Archipr: omne cum nostris colloquium subterfugit.*
 - prorsus. Tum demum in tantis angustiis constituti, facta prius alia ad tuam S^{tem} : Appellatione, ad oues suas omni penē solatio destitutas reuertuntur.
 - At vero Archipresbyter, Appellationem nostram grauissimis causis ac rationibus nixam non veretur pro puerili habere ludibrio, literas futiles dicere, atque architectantes seditionem. Imo quidem (cum omnia sibi putet pro autoritate sua licere quæ libent) Appellationem subscriptam nominibus trignita admodum Reuerendorum sacerdotum, quorum plurimi, ob canos, ob carceres, ob cruciatus propter fidem, in toto regno sunt conspicui libellum famosum calumniosè vocat, & eos qui non sine sua appellationi dederunt, mirum in modum continuò diuexat. *Archipr: Appellationem indignis nominibus conuellit.*
 - Omnia minis & vi permiscens, Appellantes ad indigna quædam & inaudita vrget iuramenta, pænas suspensionis & facultatum reuocationis violentissimè interminatur & infligit, nisi in quolibet verbulo ei pareatur, & adeò in vinea domi-

Vexat appellantes Archipri ex qua mala impendent eo quod autoritate sua abutatur.

ni scuit, edictis, minis, pœnis, vt si ea, quæ sub edictorum aut decretorum nomine ob leuiculas quasque causas abundè ab eo effluunt valida essent & in conscientia obligarent, nemo per totum ferè regnum reperiretur qui non animi dubius hereret an suspensus & facultatibus priuatus maneret, & ita laici perplexi essent cui nam sacerdotum confessiones ritè facerent & a quo sacramenta digne reciperent.

✠ Nuperrimum autem Archipresbyteri factum sane quàm violentum & à bonis piisque viris maximè deplorandum S^{ti}: tuæ proponendum duximus, Nimirum. Post Appellationem declarauit decem nominatim ex appellantis in pœnas suspensionis & interdicti incurrisse & facultates omnes amisisse, quibus pœnis (vt eius verbis utamur) illos omnes supponit, eisque omnes facultates iurisdictionis ecclesiasticæ penitus per suas literas abrogat. Horum octo incarcerati, fortissimi sunt Iesu Christi confessores & constantissimi Athletæ, eorumque aliqui viginti quinque plus minus, annos carcerum squalores, & persecutorum rabiem patientissime sunt perpessi, alij ob doctrinam, pietatē, & in durissimis periculis patientiam per vniuersam insulam venerandi. Nonus autem iam per aliquot annos multis vigiliis & laboribus catholicorum numerum adauxit ipse singulari pietate & fama præditus. Decimus verò quem post appellationem & (quod magis stupendum est) post Apostolos datos iisdem

dem pænis innodauit & innodatum declarauit, vnus illorum est, quem antea facultatibus ab illo priuatum ostendimus vir ætate, doctrina, pietate, & rerū gestarū gloria clarus, & ab aduersariis olim in vinculis tam duriter tractatus vt per longum temporis interuallum nec solis nec cæli aspectu frueretur. Ex his iudicet (oramus) tua Sta: quam magnum luctum catholicis omnibus attulerit hoc illius factum. Et profectò nisi huic illius præcipiri in rebus agendis licentiæ, nullā cōscientiæ seu canonum ratione habitā tua Sta: modum statuerit, aliud expectandum non est, quàm vt hanc ecclesiā Christi sponsam toti orbi ludibrio & fabulæ exponat.

Sed vt plenius intelligat tua Sta: in quos Sacerdotes Archipresbyter & Iesuitæ adeo immeritò desæuierint, vt cum tanta infamia omnes eis auferrent prorsus facultates. Duo sunt isti filii tui ex senioribus inter reliquos Seminariorum presbyteros, quorum alter, ex diuendito amplo patrimonio & se, & alios pauperes iā diu sustentauit, in messe Anglicana his 25. & eo amplius annis egregiè desudans, longos carcerum squallores ob bonam passus est confessionem. Is pro tribunali olim cum patre *Campiano* Martyre productus ac in sūmo constitutus vitæ periculo admiranda Dei bonitate, ex mortis faucibus ereptus est, & in exilium trusus. Sed non ita multum post, denuo rediens ad castra Dei, magna ex inde laude & preclaris

meritis in Anglicana vixit ecclesia. Alter vero ex tribus primis Romani Collegii alumnis per *Gregorium 13.* piæ memoriæ, Sacerdotio in tua Lateranensi ecclesia fuit initiatus, atque in vineam Domini missus. Is post decennes benè exantlatos in Anglicana ecclesia labores, post carceres, post compedes, post vltimæ vitæ pericula pro fide superata, Romam secundo Pontificatus tui anno repetiit. Apud Ill^m: *Alanum* familiari per totam hiemem, & hospitio, & consuetudine exceptus est, nouis deinde & amplissimis facultatibus a tua ipsius sanctitate, ad eiuſdē Ill^m: instantiam accumulatus, in messē Anglicanam (liberali prius a clemētia tua donatus viatico) denuò cum Apostolica benedictione est remissus. Hic ipse est, qui postquam in Angliā appulerat, contentiones Wisbicensēs deiecto patris Iesuitæ ambitu foeliciter composuit. Quod iam sentit se non impune fecisse, prout et antea illi prædixerat *D. Iacobus Standisius*. Huiusmodi sunt duo isti Presbyteri nostri, vtrique ad canescentem ætatem venerabiles, vtrique certe publicæ pacis & boni studiosissimi, vtrique et iudicii maturitate, & morum integritate, et personarum grauitate, & longa rerum nostrarum experientia & prudentia, inter ceteros conspicui, vtrique demum populo & gregibus suis, charissimi, & ab Ill^m: *Alano* plurimum dilecti. Et cū tales, tantique sint, eos nihilominus (vt non modo inuiles, sed infames etiam in vinea Domini,) • Archipresbyter & patres Iesuitæ (vt dictum est) eisdē

*Patricium D.
Standisi ad-
scriptum.*

eisdē ipsis priuarunt facultatibus (bonis deplorā-
 tibus facinoris indignitatem) quas ad pedes tu-
 æ S^{ci} : prostrati acceperant, & quibus Ill^{mus} : A-
 lanus, ad publicum ecclesiæ Anglicanæ bonum
 promouendum, eos augeri, honorarique voluit.
 Quam quipem immanitatem in eas exercuerūt
 ob hæc solum scelera, quod famam & suam, &
 omnium nostrum tuendam iudicarunt, & Angli-
 canæ ecclesiæ pacem vindicandam, per ordina-
 riam pacificamque Appellationem ad Petri ca-
 thedram. Enimvero adeò vehementer refor-
 midant, tam patres Iesuitæ, quam Archipresby-
 ter (quibus conscientiaē stimulis agitati sint, de-
 us scit) iudicium, sententiamque Apostolicæ se-
 dis, ne ipsorum in nos facta, prudentiaē & æqui-
 tatistuaē trutinā sunt aliquando discutienda & li-
 branda, vt totis satagant viribus, ne a quoquam
 nostrum controuersiaē eò deferantur, neue vlla
 voluntatum colligatione, vel suffragiorum con-
 sensu, ad tuam S^{tem} : fiat, Appellatio. Hoc enim
 sibi apprimè fore necessarium putant, tum ad per-
 nitiosissimum retinendū Dominiū, tum ad op-
 primendum pro arbitrio quoslibet, tum deniq;
 ad commouendū te clementissimum patrem in
 filios tuos Romanæ sedi obsequentissimos, vt
 ad sacram Cathedram tuam, omnes accedendi-
 vias nobis quam diligentissime præcludant, &
 dum causa nostra tenebris obuoluta iacet, nos
 interim apud tuam S^{tem} per patrem *Parsonum*
 in calumniando insigniter industriū & exerci-
 tatū pro factionis & in superiores contumaci-
 bus

*Iesuita & Ar-
 chipr quidquid
 praferunt, re-
 formidant sen-
 tentiam sedis
 Apostolica ex-
 certa notitia lo-
 tam.*

Statutum Archipresbyteri
 chiprimisificū.

bus infamatos reddant. Primum itaque Archipresbyter in hæc verba statuit. Si quis aliquid habet aduersum me & patres &c. ad me deturatur. Iniquo fert animo ad alium superiore fieri Appellationem, nec indignum putat in sua causa, se iudicem constituere. Deinde ut videatur simul cum authoritate Archipresbyteri, cælitus etiam accepisse infallibilem veritatis certitudinem in ferenda de rebus controuersis sententia, controuersiam inter ipsum et nos, alio in hæc verba ædito decreto aduersum nos, qui authoritatis admissionem distuleramus definit. Nos (inquit) ex autoritate nobis a S^{mo}: D. N. commissa, pronunciamus ac declaramus, primas illas literas institutionis nostræ, omnes catholicos in Anglia verè obligasse (intelligit scilicet ante aduentum Breuis Apostolici) eosque qui nostræ authoritati scienter quouis modo repugnarunt (priusquam pateret villo canonico diplomate ex mandato S^{mo}: tuæ fuisse institutam) verè inobedientes fuisse sedi Apostolicæ, & in nostrum officiū per eandem sedem institutum rebelles. Deinde prohibet Clericis sub penis suspensionis & interdicti, & amissionis omnium facultatum ipso facto incurrendis, & Laicis sub poena interdicti, ne quis quouis modo verbo vel scripto, directè vel indirectè preteritā inobedientiā defendere præsumat.

Prohibet ne nos
 ipsos defendamus
 ab inobedientia
 calumnia

Tandem ut ipsimet & patribus Iesuitis, amplissimus pateat semper campus, tam ad defendendum

endum libere in fratres, quam ad quamlibet exercendum tyrannidem, eodem prohibet Edicto (Edicta namque et decreta seuerissima ex leuissima quauis concepta occasione, facili-
Ob leuissimas causas edicta cudent.

mede ab eo cuduntur & fulminantur) Ne quis sacerdos sub pænis suspensionis a diuinis, & amissionis omnium facultatum, vlllo modo suffragia, vel scripto, vel verbo danda ambiat, vel det, ad quancunque causam, quam antea secum, vel cum duobus ex Assistentibus suis, non constet fuisse comunicatam. Hoc Edicto non aliud plane intendens, quã omnes nobis præcludere vias Appel-landi ad sedem Apostolicam, in pressuris & ærūnis nobis ab ipso illatis. Nam alio edito paulo post decreto pronunciat ac declarat, se proximū hoc intelligere decretum vt non dentur, vel petantur suffragia a quoquam, nisi prius licentia ab illo obtenta fuerit ad dandum petendūue. Sic dure nobis præesse vult, ita caute nouam hanc exercere in fratres tyrannidem molitur, (vir vt videtur non multæ prudentiæ commiserationis aut æquitatis) vt in Clerum nostrū grauamina quælibet, quælibet iniurias, liberè, & pro arbitratu suo iam sibi liceat cogerere, sed ab his nec Appellando, nec vlla alia ratione se quisquam valebit eripere seu liberare, nisi ipse velit qui mala intulerit. Nunquid non hoc modo patres Iesuitæ sibi viam sternere possunt, ad facili-
Nemo suffragium suum dare potest absque Archiepi licentia.

gere collibuerit, id potentia et authoritate quasi Apostolica munitum cunctis obtrudatur, nec cuiquam liceat vel ipsorum ausibus refragari, vel ad Petri Cathedram, patentissimum omnibus Christianis salutis portum confugere, nisi ipsi velint qui tyrannidem exercent? *Henricus*

Henricus, 2.

secundus Angliæ rex, cum ipse in Anglicanam ecclesiã sacrilega feritate læuaret, Decreto similiter edito faciuit et prohibuit, ne appellaretur ad sedẽ Apostolicã super aliqua causa, nisi licentia regis. Tanti regis impietati opposuisse murum pro domo Domini, inuictissimus & gloriosissimus Martyr, S^{tus} : *Thomas Cantuariensis Archiepiscopus* et fortissime resistendo, ecclesiasticam de appellando libertatem sui sanguinis effusione vindicandam censuit. *Henricus* postea octauus,

*D. Thomas.
Cantuariensis*

cum iam perditẽ ab vnitatẽ Apostolicæ sedis decisisset nouis sanctionibus appellandi libertatẽ cunctis sub pænis capitalibus interdixit, egregiẽ etiam huic impietati, a multis sanctis viris obuiatum fuit. Sed præualuit iniqua regis potentia, nec tantũ malũ ab Anglicanæ ecclesiæ ceruicibus vel rerũ amissione, vel exquisitissimo:ũ cruciatũ perpessione, vel multi sacri sanguinis effusione, aueri potuit, quamuis reuerendissimum *Iohannẽ*

Nota.

Roffensẽ, præclarissimũ virũ *Thomam Morem*, & quamplurimos tã religiosi quam secularis ordinis dignissimos Martyres, illius tempestatis æstus exinde absorpserit. At iam grauius multò, & longè periculosius hoc malum insidet in ecclesia Anglicana.

glicana, cum ipsemet Archipresbyter qui toti cle-
ro nostro præficitur, ita impiis prebet auxilium,
ut sub grauissimis prohibeat pænis, ne, abs eius
licentia, quis appellet ad sedem Apostolicam.
Fallitur autem vir bonus, si ita iam attonitos &
examinatos sacerdotes Anglos putet suæ arbitra-
riæ authoritatis, vel splendore, vel potentia, ut
qui tantorum Martyrum, pii filii sunt, degeneres
ab auita fortitudine ac virtute, & tantorum ma-
iorum indigni inueniantur

Nam cum eadem impietas hæc sit, eodem
modo Archipresbyteri tyrannis in hac re, quæ il-
lorum fuit principum, sicut non defuerunt o-
lim ita non deerunt aliquando ex nostris, qui ec-
clesiasticam de appellando libertatem, & contra
fidei hostes, & contra iniquum quemlibet san-
guinis & vitæ profusione fortiter tuebuntur &
propugnabunt, cum præsertim sciamus appella-
tionem ad sedem Petri, non solum non illicitam,
sed nec omnino necesse esse ut appellas ab iniquo
vel aggravante iudice licentiam appellandi ab eo
postulet siue expectet. Verum enimvero ex pro-
mulgatis huiusmodi decretis per Archipresbyte-
rum, hoc effectum est ut, si pareamus, nullus re-
liquus sit nobis locus Appellandi ad Sedem A-
postolicam, sed iniuriis, infamiis, & damnis gra-
uissimis domi sumus obruendi, sin autem non
pareamus, statim facultatibus priuemur, suspen-
damur, interdicamur. Sed & hiis malis addunt
etiam aliud, quod a tua S^m: proculdubio diiudi-

*Si p. archiepiscopus sit
decretis archiepiscopi
appellandi non
est ad sedem Apo-
stolicam. Si
vero non para-
mus facultati-
bus priuabimur.*

cabitur insignis tyrannidis indicium. Nam vt magis nos impellant ad perferendum æquis a nimis, iniquissimam hanc famæ & existimationis nostræ euersionem, & ad remittendum eis facilius rerum ablatarum restitutionem, nimis illiberali ausu terroribus nos aggrediuntur ac minis.

Idcirco minis.

¶ Nam ex Angli dicunt, nisi ipsis acquiescamus, nos mandato tuæ S^{tie} : esse in Belgium auocandos, ibique aliquot annos, carceribus mancipandos. Et licet optimè sciant nos alienissimos esse, vel a minima quauis rerū tractatione quæ ad statum regni temporalem hoc, vel illo modo disponendum, transferendum, mutandum, perturbandumue spectare videantur (quantumlibet hisce periculosis negotiis, P. Parsonus tam in Anglia, quam Scotia, se immiscuerit, non minime rei ecclesiasticæ detrimento in vtroque regno) tamen vt vel hac calumnia, & Magistratus nostros, & externos principes, nobis magis infensos reddant, res ad statum, pertinentes nos tractare semper clamitant. Hæriticis persecutoribus esse familiares ac intimos mentiuntur, aliquos etiam nostrum & graua pro fide perpeßos, & vitæ integerrimos, pēliones annuas (quasi proditores ecclesiæ essēt) a principe hostra recipere, cum inhilominus non alia eis incarcerationis darentur subsidia, quam quæ patribus Iesuitis Campiano, Gerardo, Edmundo, aliisque ibidem inclusis (patrio more) pro alimentis data essent. Sed quidlibet aduersariis sufficit ad intorquendum calumnias. Et facile est (vt dici solet) baculum inuenire, quò canem credant

Iniquissima calumnia in Christi confessoribus.

dant. Archipresbyter vero patribus Iesuitis ad-
 nutum obsequens (habet enim in instructionibus
 ab Illmo : *Casetano*, imo verius a *P. Parsono* exco-
 gitatis ac illi demandatis, vt nihil in re quauis a-
 gar, priusquam de eo Prouincialem Iesuitarum
 in Anglia consuluerit) & suo gladio abutēs spi-
 rituali, alios atque alios ex nostris sacerdotibus
 quod appellarint, ferire indies aggreditur ita vt
 iam 30. ob eam causam suspensos a diuinis dix-
 erit. Nostri autem filii spirituales videntes et
 quam immeritō a suis patribus spiritualibus ab-
 stulerit facultates, et quam iniuriōse hoc facto ip-
 sismet summa rerum spiritualium damna intule-
 rit, dum a Pastoribus suis Sacramenta recipere
 iam non possint, magnopere deplorant facti atro-
 citatem, atque suas ipsorum afflictiones et mi-
 serias pro fide tuenda a magistratu inflictas,
 maxime auctas esse dolent, hac iniustissima spi-
 ritualis alimoniae, & rerum necessariarum pri-
 uatione. In sanctorum festis & solemnioribus
 anni temporibus, petunt ab ordinariis confessa-
 riis panem uitae, & ab eis, quod facultatibus ca-
 reant, accipere nequeunt, petunt conscientiarū
 munditiem per sacramentalem confessionem,
 & non est qui audiat vel absoluat. Dum enim
 iniustissime facultates presbyteris aufert Archi-
 presbyter inutiles prorsus illos reddit gregibus
 Domini, quandoquidē in tanta pastorū paucita-
 te in tanta operiorū indigentia ipsi quos Domi-
 nus in messē (uā miserit, iam iniquitate hominū
 spectatores esse otiosi, sed ne minimio quidē in-
 digenti-

*Archipro: nū-
 hil agendum in
 consilio prouin-
 ciali Iesuitarū.*

*Archipr: affir-
 mat omnes ap-
 pellantes esse
 suspensos.*

*Filii spirituales
 indigne vexan-
 tur.*

*Quantum omni
 sua conscientia
 attraxit Ar-
 chipr ex ablatis
 omne facultatum
 a nostris sacer-
 dotibus.*

Indigentibus prodesse possunt.

Per viscera misericordiae Dei & saluatoris nostri, ad pedes tuæ S^m: prostrati humilime imploramus atque obtestamur clementiam tuam (B^m: pater) ut de throno supremæ celsitudinis tuæ conicias mentis oculos in vineam Anglicanam in ecclesiam nostram afflictissimam, ut videas & intelligas quomodo Archipresbyter tua abutens authoritate, tanquam Aper de silua exterminauit eam, & quasi singularis ferus depastus est eam. Visita vineam istam et vide per tuam clementiam, quam parum aptus ipse sit ad gerendam preslaturam, & in tanto persecutionum æstu, quam indignus, qui ad gubernacula ecclesiastica sedeat, cui tam parua cura est, & de ecclesiastica pace, & de honore numeris sacerdotalis, & de commodo gregis Dominici, ut pro arbitrato suo, & pro referenda Iesuitis gratia, non solum ab innocentibus presbyteris, cum tanto animarum detrimento auferre facultates, sed etiam omnia horrendo dissidiorum tumultu concuti, omnia potius intestinis bellis conflagrare, parentes & filios, maritos & coniuges, pastores & oues, fratres & sorores, munia inter se contentione periculosissime collidi, et demum ipsos sacerdotes inuicem digladiari maluerit, quam ut patres Iesuitæ erroneam suam & calumniolam paradoxam de schismate reuocet, sicque ipse, qui nobis omnibus portus esse debeat, perniciosissimus sit scopulus.

In has igitur tandem reductos nos videmus angustias, ut si non vitæ vltima discrimina, certè aut famæ nostræ perpetuum necesse sit pati naufragium, (quod præ conditionis nostræ statu non debemus) aut demum ad authoritatem aliquam superiorem prouocare, ut sic & iniurias nobis illatas propellere, & censuras indignè impositas vitare possimus. Quapropter hoc vltimum tanquam minus ex his duobus malum eligimus, & ad sedē Apostolicam summū in terris tribunal Appellamus, rogamusque humilimè ut eiusdem sedis permissu, a sacra inquisitione questio hæc de schismate determinetur, nihil magis cupientes, quā ut sciamus utrū tanti sceleris reatu teneamur, an ab eo immunes simus, et inde compertū habeamus, vtrum nos aliis, vel alii nobis satisfacere debeant. Inter cætera vero grauiora quæ hanc Appellationem iustā & legitimā reddunt, hoc quoq; numerari potest, nimirum, quod comperiamus Archipresbyterum nostrū, adeo patrum Iesuitarū (cum quibus sūma nostra controuersia est) indignationē formidare, ut pro iustitia contra eos in nulla re certare audeat, ne eorū ira prelaturam suā inuitus amittat, quorum fauore eā adeptus est, vnde prouenit, ut facilimè cuilibet illorum quæcunque falsa contra nos proferenti, credat statim antequam delatū cōueniat vel audiat, ut minacissimas etiam, & omni acerbitate refertas literas scribat, nos reprehēdat, duriora quæq; & minetur absq; culpa, & infligat facilimè. Delato verò postulante, ut accusator

Archipri & postulamus

producatur, ut sic vel crimina delata probet, vel fratri se iniuriam intulisse conuincatur, hoc non permittit Archipresbyter, adeo ut accusatus, nec innocentiam suam defendere, nec iniuriam repellere villo modo possit.

*magna catholico-
rum Unitas
ante aduentum
Iesuitarum.*

Antequam Iesuitæ, ab *Alano* felicitis memoriæ nobis opem allaturi asciscerentur, omnia in summa pace & tranquillitate erant, incarcerationis necessaria omnia abunde suppetebant.

•• Duorum nostrorum Seminariorum, Rhemenfis & Romani, fama erat celeberrima, quorum illud ducentos Alumnos, hoc septuaginta aiebat. Ex Academiis nostris, & totius regni finibus selectissimi celeberrima fama Seminariorum mori confluebant. Omnes cum gaudio recipiebantur aduentantes, pro ingressu, ne a nobilibus quidem preter ultro oblata, quicquā expectabatur. Læsæ Maiestatis crimina, nec a malitiosissimis accusatoribus, honesto aliquo prætextu obiici poterant. Leges capitales in nostros sacerdotes eorumque receptores nondū promulgabātur. Catholicis inter se pax summa erat & mentium concordia. At postquā se Iesuitæ nobis in socios adiūxerāt, quomodo (bone Deus) omnia statim in peius ruere ceperunt? Ipsi pauci in nostrorum intrauerunt labores (rarissime enim inveniuntur familiæ ab eis primo conuersæ, vel in ouile reductæ) & messuerūt ipsi, quod nostri seminauerant, partim quidē propter ampliores quas ostentabant facultates, partim quia nostri sacerdotes ex humilitate patribus, v-
nuper

*Qua male se-
quuta sunt Ie-
suitarum in Ang-
liam aduentum.*

nuper aduentis & magni iam nominis religiosi,
 (pro nostræ gētis consuetudine humanitate) cedebāt,
 partim deniq; quia nihil aliud (ex seipsis alios me-
 rientes) inducebant in animos, posse Iesuitas qua-
 rere, quā quod viros specie tenus pauperes et A-
 postolicos deceret, solum Iesum Christū. Patres
 autem (de iis verò loquimur qui deserta iam hæc
 Dei militia, extra solem (vt aiunt) et puluerē hu-
 ius agonis in transmarinis partibus ætatem agūt)
 ex religiosi viris facti regnorum licitatores, om-
 nibus præferri cupiunt, præcipuos regni magistra-
 tus acerbissimis adoriuntur inuectiuis, dant lite-
 ras de regno inuadendo per externum militem,
 de successoribus regno (quod prohibitum pænis
 capitalibus supradiximus) scribunt & edunt vo-
 lumina. Hinc cum pro tribunalibus sistimur, ra-
 rō questio fit de religione, sed omnia fere quæ
 circa res politici status a patribus acta sunt, in no-
 stram facile contorquetur perniciem. Sed patres
 hæc tam periculosissima tractantes negotia, non
 parum sibi sapere videntur, nam hæc agendo, &
 se omnia posse & magnos & prudētes viros, apud
 nostrates se cupiunt haberi, vtpote penes quos de
 regnis evertendis, transferendis, stabiliendis, ingēs-
 potestas, & mirum resideat artificium.

Plura iam numero Seminaria ipsorum opera
 Iesuitæ gloriantur esse erecta, quā olim fuerint.
 Sed damna illata illis antiquioribus duaceno sci-
 licet, & Romano, opera Ill^{mi}: *Alani* constructis,
 minimè refarciuntur aliorum nouorum fundati-

*Inania iollatio
 Iesuitarū de se-
 minariis a se
 rediis.*

one: nam multo pauciores sacerdotes ex omnibus iam mittuntur in messem Anglicanam, quā olim ex illis duobus solis mittebantur. Et cum omnes antea sine acceptione personarū gratis admitterentur in Seminaria, statutum nūc esse narrant, non plures in Collegium Duacenum recipiendos esse Alumnos, quam 60. ipsismet etiā Doctoribus, & famulis in hoc numero inclusis, nec isti omnes promiscue, qualis ipse Deus elegit, sed certis quibuldam conditionibus sunt admittendi, ætatis, eruditionis, nummorum, & ad hæc omnia accedat oportet, vt literis commendatiis, seu Archipresbyteri, seu Prouincialis Iesuitarum muniti veniant, sed latet anguis sub hac herba.

In Romano etiam Collegio, vbi 70. Alumni alebātur, reductos esse iam fere ad 40. accepimus. Omnia demum nostra vbique gentium Seminaria, in suam redigerunt potestatem et dominium. Hinc autem ecclesiæ nostræ maxima damna, ipsorum vero societati, plurima lucra obuenire certū est, dum scilicet ex omnibus Seminariis selectissimos quosque nostrorum iuuenum (miris artificii ac industria rem suam agentes) pellicere fatagunt in suam societatem ab instituto Collegiorum. Hinc secreta subinde & quærule aliorum murmura, hinc simultates ac contentiones ac demum inuidia exorta sunt, dum vel alumni antiquum in patriam zelum elanguescere sentiunt, vel Iesuitæ eos qui suis præmiis et pollicitationibus

bus reluctantur, variis modis affligunt. Ex variis autem eorum sermonibus et actionibus alio dehinc opere singillatim ostendemus vehementes eorum conatus, in secularis cleri tum authoritate eleuanda, tum estimatione apud alios minuenda. Hoc autem piscationis genus, cum animaduerneret Ill^{mus}: ille sanctæ memoriæ Borromeus Mediolanensis a patribus inter regendū sua seminaria assiduè vſitatum (eis omnibus inde deturbatis, eiectisque) seminaria sua seculariū presbyterorum curationi ac regimini, prudenter tradidit: magis ecclesiæ suæ expedire sapienter ratus selectissimos & aptissimos quosque alūnos habere pastores, quam religiosos, atq; multo magis indigere doctioribus qui curam suscipiant animarum, quam qui vitam agant religiosam. Atqui ad Angliam reuertamur, vbi quamuis maiores his proximis, quam in multis annis præteritis, datæ fuerint eleemosinæ nunquam tamen tanta laborarunt penuria catholici, siue clerici, siue laici, siue in carcere, siue extra carceres. dum Iesuitis cuncta ita copiose ad luxum suppeditantur, vt apposire quidam dixerit, Iesuitas paupertatis voto, sacerdotes vero paupertatis effectu, vehementer perstringi. Qui a nobis sūt Catholici, horū fama (licet ab iniuriis & contumeliis se omnino contineant) indignè laceratur, & hoc presertim nomine, malè audiunt quod in nos liberales & hospitales sint de quorum innocentia sibi certò persuadent. Qui vero pro Iesuitis se stare profitentur, in eo, fidelitatis palmam ferunt, quod præci-

*Card: Borromeus
us regimen le-
suitarum ab dō
cat.*

*sessiō 85. Sess
d. 18. m.*

piti zelo in nos nostrosque maledicentiæ & iniuriarū aculeos infigant. Vnde (proh dolor) effectū est, vt plurimi sacerdotes, vel inuiti, lingua & calamo, famam & vitam tueri, iam tandem cogantur, ne fama pereunte necessaria ad vitam sustentatio simul deficiat.

Extinctis veteri nostra concordia, lætitia, & splendore, contentiones vbique inualescunt: omnia luctus occupat, mutuæ diffidentia, & suspitiones timoris plenæ, inter ipsos sacerdotes vigent: quisque sibi malū de socio formidat, & non hæreticis modo, verumetiam catholici populo (exsparsis vbique, ac ventilatis per Iesuitas infamiis & calumniis) sacerdotes nostri contemptibiles, & planè exosi redduntur. Eoque iam peruersitatis deuentum est, vt quamplurimi reperiantur, qui nullum fere ex seminariorum sacerdotibus debitæ venerationi prosequuntur (quantumlibet Iesuitis multū sint superiores in laborando & excolendo vineam domini, atque in lucrandis animabus) nisi etiam aut professione, aut voto, aut proposito Iesuita fuerit, aut in cunctis ab eis dependere videatur. Sic paulatim efficietur, vt solū Iesuitæ magni fiant, pastores autem animarum nihili prorsus habeantur. Iesuitæ autem dum se omnia in vrbe posse putant, aut per potentiam & ingenium P. *Parsoni* & suorum sociorum, aut per fauorem amicorum quos in Curia Romana habent, nobis ad omnia remedia adiutum præcludere contendunt.

*Iesuitarum cō-
fidentia.*

Nam

Nam (vt supra iam diximus) grauiſſimis minis
 exi lii, & incarcerationis, ſuſpentionisq; a diui-
 nis nos aggrediuntur, ſi vel bonam noſtram famā,
 ſuis detractiōibus periclitantem tueamur, vel
 manifeſtam veritatem in queſtione theologia, cō-
 tra ineruditam ſuam paradoxam, iam per tot ce-
 leberrimorū theologorum ſententias plenē diſ-
 cuſſam & iudicatam, defendamus, aut deniq;
 ad iux^{ta} S^{ci} pedes, & ad vmbra alarum tuarum,
 abſque Archipreſbyteri aduerſarii noſtri venia,
 confugiamus.

Infulæ vix ſolent liberæ eſſe tyrannide, cæterū
 nulla vnquam extitit apud Anglos in rebus admi-
 niſtrandis ciuilibus, grauior, aut periculoſior,
 quam hæc, in rebus eccleſiaſticis Archipreſby-
 teri & leſuitarum, non facile ſuperet.

Horrenda eccleſiæ Anglicanæ calamitas
 iam inde a diebus Clementis 7. incæpta eſt,
 a quo Cardinalis *Wolſeus*, (vir certē prudens
 ſecundum carnem, ſed tanto loco & celſitu-
 dinis gradu, indig niſſimus) accepta poteſta-
 te ad quæque pro ſuo arbitrio agenda in regno
 noſtro, quid non eſt auſus? Ipſe primus omni-
 um diruit non pauca Monafteria, & ſub Apo-
 ſtolice authoritatis ſpecie, impunē deſœuiens
 in noſtram omnem eccleſiam, anſam & exem-
 plum præbuit *Henrico* regi paulo poſt totam
 Dominicam vineam exterminandi.

• Et cum homo laudis appetentissimus, tanta mala faceret, omnia tamen sub magna pietatis specie, & ex Apostolica voluntate agere videbatur. Non inuentus est qui tanto viro, tantæque authoritati, obistere auderet, donec omnia e-euererentur. Iam inde ab illis temporibus, grauissima nobis adorta est calamitas, & ita quidem, vt ne vnica ecclesia, ne sacellum vnum ne vnum quoduis altare, in toto regno catholicis reliquum sit.

*Nulla catholi-
ci relictam hoc
regno ecclesia*

Sub scelicis memoriæ Gregorio 13. Angliæ secundo a Gregorio magno Apostolico, respirauit aliquando Anglicana ecclesia, & foelicer progressa est, donec Iesuitæ viri in Apostolica Curia potentes, iam & famosi procura-ta denuò a tua S^u: (Clemēs octauæ) illimitata Archipresbyteri, seu arbitraria (vt ipsi dicunt) authoritate, omnia noua & durissima dominatione perturbarunt, hoc sedulo interim quarentes, vt ipsimet non ordinario & vulgari praelationis genere, in toto dominantur clero, (praelaturas enim huiusmodi ex instituto respuunt) sed vt inusitatissima, pariterque artificiosissima dominandi ratione, vniuerso Clero præsint. Nam & ipsos ecclesiæ Præsules inconsulto Clero, prohibito constituere præsumunt, & vt rerum ecclesiasticarum moderamen, a patribus præsertim suæ societatis pendeat, ac sumatur, totis viribus conantur, vt velsic, & ipsis praelatis (nouum cer-

*Iesuita per ali-
os dominatur.*

certè & inauditum genus religiosæ humilitatis) præesse videantur. Quæ cum ita sint (B^{re}: pater) quo te, aut digniori cumulabis merito, aut ampliori gloria nobilitatis, quàm ea tua solerti prudentia cogitando, atque statuendo in Anglicana ecclesia, adeò calamitose protrita, quæ maximè necessaria iudicentur, ad obsequentissimorum tuorum filiorum, atque Catholici tui gregis salutem? Tua S.^{us} cælitus donatum portat gladium spiritualem in vindictam malorum, laudem vero bonorum. Si igitur auditis & spectatis nostris rationibus, atque æqua summæ tuæ prudentiæ lance, causa utrinque perpensa, inueniamur schismatis aut magni alicuius criminis rei, nullam poenam deprecamur, nullam recusamus: sin autem innocentia nostra (quod speramus, ita nobis conscientia dictante) intacta & intemerata maneat, restitutionem famæ ab infamiæ authoribus, & speramus & flagitamus.

Hæc summa est eorum (B^{re}: pater) quæ necessariò duximus, S^{ri}: tuæ referenda, quibus & præsentem ecclesiæ nostræ statum, & altercationum inter nos & Iesuitas exortarum causas & capita, generatim saltem intelligeres.

Quod superest, obnixè petimus, & submissione quantâ possumus maxima, B^{enem}: tuam cōprecamur, ut Appellatio nostra facilem & benignum ad S^{rem}: tuam accessum reperiat, ut ali-

quod tempus è grauiſſimis curis ereptum, huic tam neceſſarię nobis conſiderationi impertien- dum cenſeas, vt cauſa & controuerſia noſtra, à ſinceriffimis iudicibus, à S^{re}: tua conſtitutis, ſeueriſſime diſcutiatur, omni tergiuerſandi loco ab aduerſariis excluſo, vt ſchiſmatis et enormi- um aliorum criminum quibus accuſamur, veri- tas penitus inſpiciatur, vt rationum momenta, quibus nos obiecta crimina diluimus, & inno- centiam noſtram oſtendimus, ad Canonum & conſcientiæ leges, quam ſtrictè examinentur, vt inaudita poſt conditam eccleſiam, cenſurarum congeries, & mira ſeueritas, in medium profe- ratur, quò controuerſiæ inquiſitoribus & indici- bus innotelcat, quàm præter eccleſiæ morem, ca- nonum ſtatuta, & omnium ſuperiorem prax- im, abſque præuia citatione, & nonnunquam e- tiam admonitione, Archipreſbyter ſententias tu- lerit, iudicia protulerit, inſontes condemnaue- rit, religioſiſſimos ſacerdotes, a facultatum uſu, in ruinam penè multarum animarum ſuſpenderit, Laicos à Chriſtianiffimis pietatis et religionis ex- ercitiis, partim pœnarum eccleſiaſticarū minis, partim rumoribus calumnioſis terruerit, vt tandè omnibus quam penitiſſime cognitis, et S^{re}: tuæ ſeriatim ſine fūco & fraude expoſitis, ſententia ineluētabilis ſeratur, qua differentiæ determinē- tur, ſontes plectantur, & inſontes liberentur ab in- iurioſiſſimis omnium penè criminum calumniis quibus operti iacent.

Vnum aliud reſtat (B^{re} : Pater) pro quo tua,
S^{tas}

S^m : quam suppliciter a nobis est imploranda, vt scilicet (si tua **S^m** : æquum iudicauerit vt hæc ab iis, ad quos spectant, coram iudicibus discutiantur) paupertati nostræ consulatur, & Archipresbytero mandetur, vt optimè ab eo instructi aliqui, ad locum aliquem certum vicinum in Galliis mittantur, vbi aliqui etiam nostrum, **S^m** : tuæ iussu comparebunt, & iudicum sententiæ, cum omni animorum submissione, sociorum suorum nomine re discussa humilimè subiacebunt.

Ea enim est rerum nostrarum summa argustia cum ob publicas, tum ob priuatas, & præfatas persecutiones, vt nobis non suppetat, vnde Romam tantis itineribus & sumptibus transmittamus, etiam si id nobis sit antiquissimū, & summis votis expetitur. Belgium verò, quò nos Archipresbyter & Iesuitæ aduocandos, ad causæ determinationem dicunt, locum esse, si Magistratū nostrorum zelotopiam spectes, periculosissimum si illorum ibidē vires & technas, indifferenti causæ discussioni minimè ex omnibus idoneū, neminē latere poterit, qui in præsentē rerum & regnorum statum, vel per transennam (vt aiunt) introspexerit.

Vt enim omittamus illorum potentiam quam adeo valentem eo loci esse gloriantur, vt non secus illic atque domi nostræ authoritatis suæ torrente, omnia peruadant, omnibus, saltem obliquè dominantur, & quæcumque volent, ex sententia conficiant, ex multorum commemoratione peruagatum & celebratum est (cui fini incertum) nos non citius pedē in eam oram po-

fituros, quam in arctas custodias tradamur asseruandi. Quod a vero admodum non abesse videri possit, ob inuidiam quam nostri ordinis hominibus immeritissimè conflagrant, proseminando nimirum in vulgum nos D. Infantæ titulo inimicissimos esse, cum Deum testemur & illud sanctum tribunal nos ab huiusmodi negotiis sæcularibus longissimè ab esse.

Ad extremum (B^m : Pater) has omnes nostras petitiones, & alias necessitates, tam priuatas, quàm ecclesiæ communes, tuæ summæ prudentiæ & perspectatissimæ S^t: diiudicandas relinquimus. Nosque pro tua S^{te}: prout persecutionum procellæ patientur, preces deo offerre non cessabimus.

*Quidam minantes
sunt laici ex
communicatio-
nem.*

Exemplar autem appellationis cuius superius mentio facta est & post quam ita sæuiit Archiepiscopus, ut præter facultatum ablationem, & sententiam suspensionis interdictique in appellantes emissam laicos etiam variis terruerit & grauissimis comminationibus ne presbyteris qui ipsis spiritualia iam diu cum summo vitæ periculo administrarunt in temporalibus subsidio essent, de verbo ad verbum sequitur.

ADMODVM

ADMODVM

R^o D^o D^o GEOR-
GIO BLAKWELLO

Archipresbytero Seminari-

orum in Anglia Sa-
cerdotum.

1. **R**ERMVLTAE QVIDEM
sunt, eaque longe indignissima, quæ
proximo hoc biennio perpeffi sumus
a patribus Societatis Iesu, atque a
vestra reuerentia approbante & ad-
augente illorum in nos iniurias. Ratio autem
quod tam iniusta onera hætenus cum silentio
sustinuerimus, illa non minima fuit, quod spe-
rabamus certe fore aliquando ut (perspecta pau-
latim causæ nostræ equitate) vel ab ipso tempo-
ris progressu, nobis eorundem afferetur leuamē.
Cæterum, cum iam satis superque comperimus,
nos non modo hac spe frustratos, sed et ipsas gra-
ues ærumnas quas patimur, tanta nostra patien-
tia adeo accreuisse vehementer, ut non nosmet
solum, verum etiam numerosam, nobisque me-
rito charissimam plebem catholicam, quam in-
iuriosissimè obruant, cogimur summissis animis
ad sedem Apostolicam appellando confugere.

Cuius quidem Appellationis hæc quæ sequuntur
causæ sunt et rationes.

1 Prima, quod patrum Iesuitarum in nos
ignominiosa & iniuriosa nimis, scripta dictaque
multoties D^{no}: V^a. approbauerit. Nam cum P.
Thomas Listerus presbyter societatis Iesu, conscrip-
serat edideratque tractatum de schismate in nos,
qui ob iustissimas causas tantisper differebamus
nosmet subiicere authoritati vestræ, donec litera-
rū Apostolicarum aduentu, aut alia quavis certa &
Canonica notitia constaret, eandem authorita-
tem ex mandato suæ sanctitatis esse constitutam,
& nobis imperatam, in cuius tractatus Paragra-
pho quinto, hæc præter cætera contumeliosa ha-
bentur.

2 Factiosi isti prostrati sunt crimine suæ dolore
eo quod contraiuerint decretis Apostolicis :
locum inter Sacerdotes amiserint : extorres
sunt a sancto ministerio : eorum iudicium
contemnendum est, atque iam damnati sunt
a sancta Apostolica ecclesia.

Et postea in conclusione seu paragrafo 7. hæc.

- 1 Vos rebelles estis.
- 2 Schismatici estis, atque excidistis ab ecclesia
& sponsa Christi.
- 3 Obedientiam Pontifici summo debitam,
pro-

proculcastis.

4 Contra omnem fidem ac auctoritatem humanam deliquistis, eò quod moralem reicitis in re morali certitudinem.

5 In excommunicationem atque irregularitatem irrulistis.

6 Perdidistis facultates quibus animas lucrari debuistis Christo.

7 Tantum concitastis in animis piorum omnium scandalum, ut tanquam infames per omnium omnino ora voliteris.

8 Nihilo estis meliores Ariolis ac Idololatriis, & qui ecclesiam per summum Pontificem vos alloquentem non audistis, tanquam Ethnici estis & publicani.

Vestra reuerentia petentibus nobis certiores fieri, num hæc tanta in nos coniecta opprobria comprobaret, rescripto vestro 26. Martii, 1599. hoc responsum dedit.

I approve of the said discourse and censure.

Quod Latine sic redditur.

Dictum, discursum & censuram approbo.

Georgius Blakwellus Archip.

Preterea in aliis vris literis cum humilimè peteremus eiusdem ignominiosi tractatus revocationem

tionem, sic responderet D^{no}: V^o. Mense Aprilis,
1599.

Your request is, that we should call in the
treatise against your schisme, & this is un-
reasonable, because the medicine ought
not to bee removed, before the soare bee
thoroughly cured, if it grieue you, I am not
grieved thereat.

Latine.

Petitus vt tractum contra schisma vestrum e-
ditum, reuocemus, quod irrationabile est,
medicina quippè prius amouenda non est,
quam vlcus persanetur: si voshoc torquear,
ego non ægre fero.

Georgius Blakwellus Archip^r.

In aliis quoque 14. Martii anni sequentis, scri-
bens de nominibus illis opprobriosis in nos, per
P. Listerum Iesuitam editis sic habet D^{no}: V^o.

You note in these tearmes condemning
vntruthes, not seeing how truly and iust-
ly your condēned desertes, did draw such
names vpon you before your submission,
and these names might haue taught you,
quomodo sua cuique semper nocuit iniqui-
tas, profuit nunquam.

Latine.

Observatis hic falsitates quæ vos condem-
nant.

nant, cum interim non videatis quam verè
& iustè demerita vestra damnata, ea nomina
ante submissionem vestram in vos attraxè-
rint: & hæc nomina potuissent vos docere,
quomodo sua cuique semper nocuit iniqui-
tas, profuit nunquam.

Georgius Blakwellus Archip^r &
Protonotarius Apostolicus.

Item cum P. *Henricus Garnetus* Prouincialis so-
cietatis Iesu in Anglia ad quendam ex antiqui-
oribus presbyteris, hæc indignissima scriberet in-
ter cætera.

Grauiissimam schismatis notam omniū Doc-
torum iudicio contraxistis.

Et ad Sacerdotem ipsum sermonem conuertens
sic.

Tu eos quos Christo peperisti, vel quorū pa-
stor ac pater fuisti, adeo irretitos relinquis
vt si a te sacramento acceperint, si te ad ce-
lebrandum induxerint, vel diuina celebrantē
iuuerint: tuo sceleri indignè exercendi or-
dines tuos communicasse videantur, & loco
medicaminis, venenum reportasse, 7. Martii,
1599.

Et cum Sacerdos ille ad quem predictæ literæ fu-
erant missæ rescripisset ad eos conquerens de il-
lata iniuria, V^a: R^a: vice P. *Garneti*, hunc in mo-
dum ad eum respondebat scripto.

You ought for their writings and admo-
nitions

nitions, to haue thanked them in a most dutifull and humble manner. (And a few lines after.) I will defer to chasten for a while, vpon hope of your recovery, and therefore this shall be to you but as Nuncius pænæ pro contumacia vestra, and as an aduertisement for you to view aduisedly, how ignorance, error, pride and obstinacy haue drawn you within the compass of schisme.

Latine.

Tuum erat pro scriptis & admonitionibus, illis gratias egisse, modo humilimo & officiosissimo. (Et paucis interiectis.) Ego pro tempore differam castigare, spe recuperationis tui & ideo hoc tibi erit tanquam nuncius pænæ pro contumacia vestra, & tanquã admonitum quo diligenter contempleris, quomodo ignorantia, error, superbia, & obstinatio, te inter ambitum schismatis induxere.

¶ Secunda causa est, quod quamuis & verbis, & scriptis semper testati sumus nos ita paratos fuisse obedire, omni & singulo mandato summi nostri Pontificis, vt non prius de eo extaret aliquod Breue Apostolicum, seu alia quæuis canonica notitia quin eidẽ nosmetipsos quamprimũ subiiceremus, quod & viso Breui, factis comprobauimus, statim submittendo nos vestræ authoritati, & remittendo solius pacis causa, opprobria omnia

nia, infamiam, calumnias, iniurias omnes, quibus interim nostra & benefactorum fama, admodum vellicabatur: hiis (inquimus) non obstantibus D^{no}. V^a: resolutionē quam ad verbum sequitur indicauit in vulgus, & ab omnibus legendam exposuit. Quod vestrum nimis infoelix factum & principium, & origo, & tota causa nouorum omnium dissidiorum extitit.

We haue receiued a resolution from our mother Cittrie, that the refusers of the appointed authoritie were schismatickes. And surcelie I would not giue absolution to a nie that should make no conscience therof. (And a few words between.) And therefore my direction is, that they make accompte thereof, and doe make satisfaction before they receiue the benefite of absolution.

Latine.

Accepimus a matre ciuitate resolutionem, detrectatores nimirum constitutæ authoritatis schismaticos esse. Et sane ego nemini absolutionem darem, qui nullam eius rei religionem faceret. (Et paucis interpositis.) Ac proinde hæc est mea directio, vt huius rei se accusent, & satisfactionem antea faciant, quā beneficium absolutionis recipiunt.

Et iuxta tenorem huius promulgatæ resolutionis (quam licet a patre Warfordo, vel P. Tichburno societatis Iesu Anglis Presbyteris & Romæ //

commorantibus, se recipisse D^{no}: V^a: asserte-
bat, sic tamen proposuit eam omnibus credendā,
ut facile putaretur, sicut & multi adhuc ita esse pu-
tant, ex Apostolica sede emarasse) noluit pater-
nitas vestra D. Bensonio presbytero, facultatum
suarum usum restituere quamvis durissimos car-
ceres cum magna constantia pateretur, & omni-
bus suis concaptiuis idem obnixè flagitantibus,
nisi prius agnoscere vellet, manuque sua testari,
pænitere se adhæfionis suæ conuenticulo schis-
matico (hoc nomine D^{tion}: V^a: nos designante.)

Item in literis vestris alteri Presbytero scriptis,
21. Februarii, 1600. sic habetur.

**I determined that hereafter whosoever
had faculties of me, he should first be con-
tent to recall his peeuissh opinion.**

Latine.

Statui ut quicumque dehinc facultates a me
accipiat, opinionem suam peruersā prius sic
contentus reuocare, (id est) confiteatur se fuisse
schismaticum.

Contestata est insuper D^{no}: V^a: (quod non parū
etiam pacem conciliatam laquefabat) assertio-
nem illam P. Roberti Iones societatis Iesu pres-
byteri esse veram, qua affirmavit omnes ipso fa-
cto censuras sanctæ ecclesiæ incurrere, qui dog-
matizando (ut ipse loquebatur) nos schismaticos
non fuisse tenerent. Et postea in literis vestris da-
tis,

etis 14. Martii, 1600. iterum eandem assertionem ratam habuit.

3 Tertia causa, quod post contentiones renouatas per V^{am}: Deionem : & patres Iesuitas nos qui pacis fuimus cupidissimi, semper R^{iam}: V^{am}: inuenerimus in nos, & causam controuersā, subiniquum & durum superiorem, atque ad condemnandum nos adeo propensum, ut omni prorsus nostrae nobis famae interdixerit defensione, sicut patet ex literis vestris datis 12. Februarii, 17. Februarii, & 14. Martii, ubi haec habentur.

∴ If I can find hereafter, that either by word or writing, you iustifie your enormous disobedience as bolde of sinne, this being a signe of want of grace, and defensio peccati, which is a high pride, I will suspend you from your function, as unworthie to exercise the same.

Latine.

Si vnquam posthac exploratum habuero, quod vel verbo vel scripto, enormem Vestram inobedientiam tanquam expertem peccati iustificetis, cum sit signum defectus gratiae, & defensio peccati, quae summa superbia est, suspendam vos ab officio vestro tanquam indignos qui eo fungamini.

Preterea cum ad tollendum scādala quæ ratione huius dissensionis de schismate, longè lateq; per- uagata fuerant, & ad restituendam pacem in ec- clesia nostra, quæ iam diu hiis mutuis dissidiis fuerat miserabiliter lacerata supplicibus literis in- stantissimè peteremus, ut D^{no} : V^o : cum patribus Iesuitis vel omnino desisteretis ab inferendo no- bis infamiam, per malè restauratam hanc de schis- mare calumniam, vel saltem ut rem totam com- mitteretis quibusdam ex vtraque parte discutiend- am finiendamque tranquilla collatione seu dis- putatione coram tribus aut quatuor ex seniori- bus Assistentibus, & aliquo vno ex senioribus præbyteris nostris iudicibus. Hac humili nostra supplicatione penitus sprete, D^{no} : V^o : hæc inter alia pro responso dedit, ut constet ex literis vestris scriptis 14, & 16, Martii.

Your Defition is a tu multuo us complaint.

Your prescriptions (so terming our suppli- cation) are as emptie of due considerati- on, as they be blotte out with the spirit of a tumultuous presumption.

Your supplication causleth against my proceedings, and the speeches of my best frendes.

I shall much muse, if ye shall not bee a- bashed of this your attempt.

Latine

Petitio

Petitio vestra est tumultuosa querimonia.

Prescriptiones vestrae (sic appellans supplicationem nostram) tam inanes sunt debita considerationis, quam sunt spiritu tumultuosae praesumptionis efflatae.

Vestra supplicatio, facta, seu precessus meos, & verba optimorum amicorum meorum cauillatur.

Multum centè mirabor, si vos non pudeat huius vestri conatus.

Item cum alii insuper libelli a P. Parsonio & aliis editi, magis misere indies proscindentes, & nostram, & charissimae plebis nostrae famam atque honorem in vulgus ubiq; dispergerentur, cumque ob eam rem, instantissime rogati a filiis spiritualibus (qui omnes vna etiam nobiscum a vobis & habiti & euitati sunt, tanquam schismatici vel grauissimi peccatores, hoc solum nomine, quod in nos essent misericordes, aut vlla ratione beneuoli) necessarium duxerimus ipsos ac nosmet, tum ob sacerdotalis dignitatis defensionem, tum ob animarum quarum curam gerimus tranquillitatem, ab his calumniis & criminibus, tandem aliquando liberare: R. V. re intellecta, protinus huiusmodi iustae purgationis atque defensionis promulgatione sub seuerioribus prohibuit censuris, hoc interim simulato pietatis & pacis pretextu, ne scilicet status legitimus perturbaretur, aut fama a-

licuius læderetur, quod ex sequentibus appa-
ret.

Ego Georgius Bakwellus Archipresbyter in
Anglia, in virtute sanctæ obedientiæ, & sub
poena suspensionis ab officio, & amissionis
omnium facultatum ipso facto incurrendorū
*do prohibite to al p̄fesses, to diuulge anie
booke set out within these two yeates, or
hereafter to be set out.* (quod Latine sic
redditur.) Prohibeo omnibus Sacerdotibus
ne diuulgent quemuis librum infra bienni-
um editum, aut posthac edendum quo per-
turberur status legitimus, aut fama alicuius,
personæ ecclesiasticæ Anglicanæ nationis no-
minatim lædatur, Laicis vero sub poena in-
terdicti idem prohiberi censeatur. 17. Janu-
arii, 1599.

Georgius Blackwellus, Archp̄:

Cuius quidem Edicti seueritas ex eo magis cer-
nitur, quod D^{no}. V^o. postea declarauerit, se hoc
verbum (librum) eadem largissima significatione
• accepisse, qua accipitur in Bulla coenæ Domini, ubi
prohibentur libri hæreticorum, adeo ut iam
nos ob editionē vel brevissimi cuiusuis scripti,
quo fama alicuius personæ ecclesiasticæ, catholi-
cæ nationis Anglicanæ nominatim lædatur (non
exprimitur in Edicto iustēne, an iniustē, id facia-
mus) prædictas incurramus pœnalitates, & con-
sequen-

seguenter victu, hospitio, & omni rerum necessariaum subsidio priuemur, cum hæc cuncta ab ordinis sacerdotalis exercitio, & facultatum nostrarum, usu dependeant.

Porro cum neque adhuc a supradictis opprobriis temperaretur, neque vlla ratione impetrare possemus, vt harum rerum veritas inter nosmet amicè & beneuolè discuteretur, nec demum alio quouis modo nobis permitteretur, vel verbo vel scripto iniurias propulsare, nos & maximè pro sereniore conscientiarum omnium nostrum tranquillitate necessarium omnino arbitraremur, vniuersam controuersiam deferendam esse ad facultatem Parisiensium Theologorum, vt precibus nostris, & ingenti Anglicanæ ecclesiæ calamitate permoti sinceram suam de ea nobis dignarentur proferre censuram ediscereque sententiam, quod & prestiterunt, eamque ob causam D^{no}: V^o: exemplo inhibitionem edidit, ne tantorum virorum sententia à quoquam vlllo modo defenderetur. Status questionis, resolutio Theologicæ facultatis, & Edictum Dⁿⁱ: V^o: ad verbum sequuntur.

ANNO Domini, 1690. 30. die Maii propositum fuit facultati Theologiæ Parisiensis, quod literis Cardinalis cuiusdam Ill^{mi}: quidam superior Ecclesiasticus in regno quodam constitutus est, cum titulo & dignitate Archiepiscopi, vt haberet authoritatem & iurisdictionem

dictionem super omnes alios Presbyteros
 in eodem regno commorantes. Cardina-
 lis etiam in illis suis literis declarauit, se id
 fecisse iuxta voluntatem & beneplacitum
 summi pontificis. Multi autem ex illis pres-
 byteris recusauerunt subsignare authoritati
 eiusdem Archipresbyteri priusquam ipse ob-
 tinuisset. Literas Apostolicas confirmationis
 suae tenorem continentes, tum quia nouum
 omnino erat in ecclesia catholica, & haec
 inauditum illud genus regiminis, ut Ar-
 chipresbyter vniuerso regno praeeset, & tale
 iurisdictionem haberet in singulos eius reg-
 ni sacerdotes, tum etiam quia ex quibusdam
 verbis illarum literarum Ill^{us} Cardinalis visi-
 sunt sibi videre, talem Archipresbyterum
 & authoritatem eius, ex falsa informatione, a
 summo Pontifice fuisse concessam, tum de-
 nique quia in electione illius Archipresby-
 teri, & consiliariorum eius, magnam aduer-
 terunt exitisse personarum acceptionem.
 Propter quas & alias nonnullas rationes,
 Sacerdotes illi miserunt ad summum Pon-
 tificem nuncios, qui has suas difficultates
 ei apperirent, vnaque significarent se para-
 tissimos esse in hoc toto negotio, vel in aliis
 omnibus suae sanctitati semper obedire.

Archipresbyter vero, & qui ex eius parte
 stant, accusant alios sacerdotes schismatis,
 quod literis Cardinalis, quas etiam ex sum-
 mi

mi Pontificis voluntate exaratas dicit, parere detrectarent.

Questio igitur est, an illi Sacerdotes sint schismatici? Etsi non sint, an graviter saltem peccarint?

Viri principes facultatis Theologiae Parisiensis, selecti a tota facultate, congregati in domo maioris Apparitoris sui, Anno & die superscripto, re maturè considerata ita censuerunt.

Primo illos Sacerdotes qui distulerunt obedire ob dictas causas non esse Schismaticos.

Secundo censuerunt illos, eo facto in se ipso, non peccasse prorsus.

DE MANDA- TO DOMINORVM

Decani, & Magistro-

rū nostrorum deputatorū,

& selectorum sacratissimae fa-

cultatis Theologiae

Parisensis.

DELACOURT.

o 3.

EDIC.

EDICTVM ARCHIPRES-
byteri nostri in prohibitionem supe-
rioris Censura.

IN Dei nomine Amen, Nos *Georgius Blackwellus* Archipresbyter Angliæ & protonotarius Apostolicus, ex potestate nobis sufficienter & legitime commissa, precipimus striete in virtute obedientiæ & sub poena suspensionis a diuinis, & amissionis omnium facultatum ipso facto incurrendorum, omnibus ecclesiasticis personis, omnibus etiam Laicis Catholicis, sub pœna interdicti similiter ipso facto incurrendi, **that neither directlie nor indirectlie they maintaine or defend in woꝝde or in wri- ting the censure of the vniuersitie of Pa- ris, whether it bee trulie giuen or forged, whether vpon true information or other- wise.** (quod in Latinum sic vertitur) quod neque directè neque indirectè tueantur aut defendant, verbo vel scripto censuram vniuersitatis Parisiensis, siue vere data, siue conficta sit, siue ex vera informatione, siue aliter, &c. 29. Maii. 1600.

Georgius Blakwellus Archip: Angliæ,
& Protonotarius Apostolicus.

Quarta causa, quod D^{no}: V^a: ita acerrimè de-
fendit

(III)

fendit quicquid patres societatis Iesu in nos dicunt vel faciunt, vt nobis eis in ficto schismate nõ obtemperātibus, sed retractationem famosi libelli āte dicti omnino poscentibus, D^{no} : V^a : vel maxime refragetur, ac proinde die 17. Octobris 1600 placuit P^{ati} : V^e : duobus antiquissimis presbyteris omnes facultates reuocare ac penitus auferre. Quo quidem facto, quamplures melioris loci & numeri, tanto dolore, offensione, & scandolo, afficiuntur, vt de calamitate vbique deplorēt & conquerantur, eoque magis, quia hii si qui alii, & diu, & bene meriti sunt de nostra ecclesia, & Cardinali Alano piæ memoriæ plurimum dilecti, præ cæteris ab eo facultatibus accumulabantur.

Preterea, licet D^{no} . V^a : non possit non videre, omnes quæ modo sunt in ecclesia nostra pacis & concordie perturbationes, non aliunde aut originem primo traxisse, aut aliquatenus perdurasse, quam ex defensione Garnetensis & Listerensis paradoxæ de commentitio schismate, atq; ex patrocínio improhabilioris illius assertionis patris Iones supra dictorum, licet etiam D^{no} . V^a : optimè nouerit mala omnia siue intestina bella iam inde a principio potuisse quamprimum, & iam posse haud difficulter extinguī, per retractationē eorundem dogmatum: nihilominus R^a . V^a : mauult omnia ingenti dissidiorum tumultu concuti, ac heros & famulos, parentes & filios, maritos & coniuges, pastores & oues, sacerdotes & plebem ratione huius controuersie mutue inter se

contentione comoueri, sed & ipsos etiā sacerdotes inuicem digladiari, quam tres isti p̄ esbyteri societatis Iesu errata sua reuocent, vel suæ temeritatis agnitione, tali & tanta iniuria læsis satisfaciant,

5 .: Quinta causa, quod cum sacri Canones statuunt, ac ipsius naturæ, & omnium gentium iura omnino exposcant, vt nemo delatus condēnetur de crimine, vel in re sua, aut fama damnum vel in persona pœnas patiatur, priusquā is aliquo saltem modo citatus fuerit, & ipsemet permissus obiectis respōdere criminibus: vestra tamē reuerentia suo testatur Chirographo, se etiam ex ipsa S^{mi}. D. N. voluntate, ad nihil horum in iudicādo puniendoue, vllō modo astringi. Quo quidē nouo, & a sæculis inaudito iudicii & authoritatis genere, D^{no}. V^o: iam dudum omnes facultates abstulit duobus nostris sacerdotibus vt dictū est, & nemo nostrum est, qui non iurē possit metuerene ne a se etiam suæ similiter auferantur, quantūcūque iste procedendi modus videatur repugnare expresso tenori literarum patentium Ill^{mi}: Cardinalis Protectoris Caietani bonæ memoriæ, quibus vestra est vobis delegata authoritas, vt inspectanti facilius patet. Chirographum D^{no}: V^o: ad verbum sequitur.

:. Suæ S^u: mens non est, vel vnquam fuit, vt in iis exercendis, quæ ad morum correctionem aut disciplinam ecclesiasticam pacemque

que nostram conseruandam mihi hoc tempore atque in istis difficultatibus demandata sunt, ad formam fori contentiosi, vilo modo astringamur, presertim in reuocatione facultatum, quarum concessio, vt etiam duratio, mere voluntaria censenda est, cum facultates delegatæ, sine vilo prorsus crimine, solo nutu concedentis, vel ab eo potestatem habentis, expirent. 17. Iunii, 1600.

G. B. Archipresbyter.
Catholicorum Anglorum.

6 .: Vltima causa est, quod D^{no} : V^a : nuper faci-
ciendo decreuit (vestris vtimur verbis) promul-
gauitq; Decretum, in quo pronunciauit ac de-
clarauit nos omnes, qui ante Apostolici Diplo-
matis aduentū, moram ob plurimas causas inter-
posuimus subiiciendi nosmet V^a : authoritati, fu-
isse verè inobedientes sedi Apostolicæ, & rebelles
in vestrum officium per eandem sedem institutū,
insuperq; inhibuit sub pæna ipso facto incurren-
da suspensionis, interdicti, & amissionis omnium
facultatū, vt nullo modo verbo vel scripto, direc-
tè vel indirctè defendere presumeremus, illam
nostram delationem, cui R^a : V^a . & P. Prouin-
cialis societatis Iesu, cum aliis Assensoribus ves-
tris, & lethalis criminis, & veri schismatis rationē
inesse affirmauerint, defenderintque audacter: ac

P

com

complures vestra autoritate & persuasus, nos pro eorundem scelerum reis vulgo habuerint, & adhuc habeant. Vnde non possumus non satis admirari, nimiam Decreti istius seueritatem, tum auferentem nobis boni nominis existimationem, tum inferentem grauamen multis nominibus planè intollerabile. Nam cū iubemur lege humana & diuina ipsius etiam naturæ dictamine, & demum officij nostri ratione, famam nostram tueri, & in quibus possumus integram seruare. D^{no}. V^a: hoc nobis munere sub grauissima pœna ecclesiastica & censuris, prorsus interdixit. Quin & etiam cum ad saluandum pereuntium animas, & ad propagandum catholicam fidem, sacerdotio fuerimus initiati (quo vitæ nostræ instituto, in maximam principis indignationem prolapsi, omnino incapaces rerum temporalium reddimur, & in summi capitis periculo singulis momentis versamur) D^{no}: V^a: hac ipsa re quæ ad hæc peragenda præter ceteras apprimè est necessaria, facultatum scilicet copia, idcirco nos priuat, quia bonæ famæ odorem a calumniis (vt tenemur) aliquando tandem defendimus. Ex quo sequi omnino necesse est, nos breui ad vltimam rerum omnium indigentiam seu indecoram mendicitatem, & paulo post, ad certissimum vitæ interitum redigi. De industria omittimus hic aliquid dicere de prohibitione vestra ne quis suffragia ambiat vel det, aut conuentum faciat. Quæ ab hac causam a D^{no}: V^a. Sancita esse iudican-

iudicantur, vt nobis vel hac ratione, omnis via intercluderetur, cum repellendi iniustā vim mutua suffragiorum et voluntatum colligatione, tum appellandi ad cathedram Petri.

• Pari etiam seueritate R^a. V^a. in eodem Decreto poenam interdicti ipso facto incurrendi, in omnes Laicos effulminat, qui sententiæ vestræ in hac controuersia, non acquiescunt. Cuius quidem asperitatis vis, eò indignior ipsis iure videatur, quo mulctæ sibi a patriis legibus iam erogatæ inde grauiores fiant. Etenim qui diuites sunt, circiter octoginta aureos soluunt regio fisco singulis mensibus. Pauperiores autem, mobilia omnia, & duas tertias immobilium. Preterea, si conuincantur audiuisse sacrum, circiter ducentos viginti aureos. Si vero presbyterum aliquem, vel in domum recepisse, vel quouis alio modo ipsius Inopiam subleuasse, bona omnia, terras, & vitam amittent. Quæ cum ita sint, putat se a D^{itione}: V^a. nimis durè, & multum plus æquo tractari, feriente eos censura interdicti, quia nec Sacramenta suscipere, nec diuinis interesse, nec ecclesiastica potiri sepultura possunt, si vel celeberrimæ Academiæ Parisiensis sententiam defendant (vt patet ex Decreto D^{itionis}: V^a: superius allato) vel famam suorum patrum spiritualium (quorum industria vel reducti fuerant ad obedientiam sedis Apostolicæ, vel in eadem conseruati, quorumque integerrimam pietatem longa viuendi consuetudine exploratam habuerant,) in

simulato schismate, quouis modo propugnare sibi sumant vel pertinent. Decretum autem sic se habet.

• Nos ex autoritate nobis a S^{mo}: D. N. commissa pronunciamus, ac declaramus, primas illas literas institutionis nostræ, omnes catholicos in Anglia verè obligasse, eosque qui nostræ authoritati scienter quouis modo repugnarunt, verè inobedientes fuisse sedi Apostolicæ, et in nostrum officiū per eandē sedem institutum rebelles.

Et post aliqua.

4 • Prohibemus in virtute sanctæ obediētiæ omnibus Presbyteris, & sub pœna suspensionis atque interdicti (quorum absolutionē nobis ipsis reseruamus) addo etiam amissionis omnium facultatum ipso incurrendarū, Laicis vero, sub pœna interdicti, ipso quoque facto incurrendi, ne quisquam illam preteritam inobedientiam (vnde tanta inter nos exitit pacis perturbatio) quouis modo, verbo vel scripto, directè vel indirectè defendere presumant.

5 • Longa experientia edocti cognouimus, quanta mala ad firmamentum discordiarum orta sunt ex occultis conventionibus quas superioribus annis prohibuimus, quatenus schismatum fomenta extiterint: Idcirco iterum

iterum eiusmodi conuentiones districtè prohibemus, & mandamus omnibus Assistentibus nostris, cæterisque R. Presbyteris, ut huiusmodi conuentiones quæ ad pietatis & hospitalitatis, aut humanitatis & pacis profectum non spectent, ad nos deferant. Prohibemus autem sub pæna suspensionis a diuinis, & amissionis omnium facultatum, ne quis sacerdos villo modo suffragia, vel scripto, vel verbo, danda ambiat, vel det, ad quâcumque causam, quam antea nobiscum, vel cum duobus ex Assistentibus nostris, non cõstet fuisse communicatam.

Hæc in predicto decreto.

Ob quas immensas iniuriarum moles, & aliorum malorum plurium quæ his duobus proximis annis & amplius perpeffi sumus, tum etiam quia penitus ignoramus, vtrum D^{no} V^o: facultatem omnino habeat faciendi Decreta, cum ne id ex patentibus literis constet.

In Dei nomine Amen. Anno a natiuitate Domini, 1600. Indictione 13. die 17. Mensis Nouembris: Pontificatus S^{mi}: D. N. D. Clementis diuina prouidentia Papæ Octauii, Anno 9. Nos sacerdotes Anglicanæ nationis, quorum nomina infra scripta sunt, scientes nos grauatos in prædictis timentesque

nos in posterum enormius grauari, ad. D. Papam sedemque Apostolicam appellamus & prouocamus, petimusque a te D. Georgi Blakwelle Archipresbyter, semel iterum, & tertio, instanter, instantius, et instantissime, in scriptis Apostolos, nos nostraq; omnia, personas, facultates, bona & iura, tuitioni, protectioni, & defensioni, ipsius S^{mi}: D. N. Clementis octauis sedisq; Apostolicæ submittendo. Et hanc Appellationem nostro nomine & nomine omnium, tum Clericorum, tum Laicorum, quorum posteriorum plurima sūt centena, quorum nomina ob iustissimas causas reticentur, qui occasione vel ratione præsentis de schismate controuersie, vel rerum quarumcumque antedictarum, vel aliarum indesequentium, seu prosecutionis earundem nobis adhærent, vel quoquo modo adhærebunt, facimus: cupientes si quid ad presentium valorem maiorem addendum, detrahendum, vel immutandum fuerit, illud addi, detrahi, vel mutari, prout iuris exigentia postulabit.

Datum Wisbici, Anno & die Mensis, Indictione, & anno Pontificatus quibus supra.

Thomas

<i>Thomas Bluetus.</i>	<i>Rogerus Stricklandus.</i>
<i>Christopherus Bagshaw.</i>	<i>Robertus Druvens.</i>
<i>Christopherus Thulesius.</i>	<i>Franciscus Munfordus.</i>
<i>Iacobus Tælerus.</i>	<i>Antonius Hebourneus.</i>
<i>Ioannes Thulesius.</i>	<i>Antonius Champneus.</i>
<i>Edmundus Caluerleus.</i>	<i>Ioannes Bingleus.</i>
<i>Gulielmus Coxus.</i>	<i>Ioannes Boswellus.</i>
<i>Iacobus Copus.</i>	<i>Robertus Thulesius.</i>
<i>Ioannes Colingtonus.</i>	<i>Edwardus Bennettus.</i>
<i>Georgius Potterus.</i>	<i>Euthbertus Trooloppus.</i>
<i>Ioannes Musheus.</i>	<i>Ioannes Bennettus.</i>
<i>Gulielmus Watsonus.</i>	<i>Robertus Bensonus.</i>
<i>Gulielmus Clerckus.</i>	<i>Gulielmus Musheus.</i>
<i>Ioannes Clinshus.</i>	<i>Richardus Buttonus.</i>
<i>Oswaldus Needemus.</i>	<i>Franciscus Fosterus.</i>

Quam plurimi alii sunt (B^m: pater) qui debitam erga sedem Apostolicam habentes reuerentiam, illumque honorem vt inde aut nusquam meliora sperent, huic appellationi libentissime subscriberent, nisi certissime cognoscerent se hoc nomine aut ecclesiæ censuris irretitos fore, aut Iesuitarum & Archipresbiteri opera infames apud illos apud quos in bona famâ, ob optime erga ecclesiam Catholicam merita iamdudum morati sunt, aut contra naturę legem de iis se accusare compellendos quorum conscientiam non habent quod vt manifestius fiat operæ pretium erit formam quandam submissionis hic inferere,

quam D. Archipræbiter suo chirographo cui-
dam præscripsit ex appellantis post quatuor
plus minus menses quam obnixæ atque submis-
se ab eodem rogatus fuisset, ut vel denuntiationem
illam reuocaret, qua ipsum publicasset facultati-
bus ecclesiasticis priuatum, suspensionisque, &
interdicti censuris immodatum, vel culpa tam
grauem merente poenam declarata paratissimum
ad omnem satisfactionem debitam in gratiam
reciperet: forma autem ex literis ipsius D. Archi-
presbiteri desumpta sequitur.

∴ Ego N. confiteor, & agnosco me ex nulla
iusta causa de grauaminibus, atque immensa in-
iuriarum mole mihi a R^{mo}. D. Archipresbitero
illatis conquestum esse, & in ipsum dissidiorum,
tumultuum, atque bellorum intestinorum culpā
coniecisse, eiusque salubria quædam decreta trās-
gressum esse, quorum omnium veniam, faculta-
tum restitutionem censurarumque si quas in-
curri sublationē humiliter peto, ac superiora om-
nia reuoco, eaque a me dicta vel scripta, vel appro-
bata minime fuisse vehementer cupio. Insuper
iuro in posterū pacifice, & obedienter erga eun-
dem superiorem meum me gesturum, atque ut
alii idem faciant, quantum in me erit, pro officii
mei ratione curaturum.

Londini • Martii Anno 1600. secundum
computū Anglicanum.

Lite-

LITERARVM exemplar sequitur quarum antea mentio facta est, per R: quendam Presbyterum ad R^m: D. Morrum scriptarum, quibus appareant non leues, aut fuitiles fuisse presbyterorum petitiones, (vt prole nāt Iesuitae) quas plurimi propriis liberisque subscriptionibus testati sunt faciendas in literis suis S^r: tuæ dandis, non quidem integris foliis, sed neque propter hoc a prudentioribus contemnendis, tum quod in negotiis ad sæculares Præbyteros pertinentibus cuidam: (promissione Iesuitæ) ne vnam quidem, vel minimam afferente chartulam qua constare posuisset, quid, vel etiam quod ipsi illorum nomine agendum esset fides adhibita antea esset, tum quod, (cum quisque de propositis difficultatibus patriæque nostræ necessitatibus sententiam suam libere declarare rogaretur) in maius volumen creuissent tot folia, si a singulis integra data fuissent, quam commode transmitti potuissent vbi omnes portus diligentissima observantur custodia, quamvis enim circiter 30. essent Presbyterorum subscriptiones, multo plures literas suas ad S^m: tuā dedissent, si qui huic negotio nauabant operam, petitiones cæterorum siue supplicationes colligere non desissent, quam primum fuisse Archipresbyterum in Anglia constitutum audiuerunt, cuius quidem minæ grauissimæ ad authoritatem hanc nouam, atque inauditam acceptandam multis nociuam, nullis profecturam, iniquis Iesuitarum informationibus acquisitam, euidenti ab ipso Archipresbytero,

bytero, et falsa falsitate propositam, vnus vnus
 Cardinalis (alias viri clarissimi) presbiteris
 secularibus parum amici literis (minus sufficienti
 testimonio in tam graue tot presbiterorum preiu-
 dicium / impositam, vel testificatam, festinare
 nos potius ad sedem Apostolicam coegerunt, vt
 tam in hoc negotio quam cæteris (qui per hanc
 nouam authoritatem (vt ex subiectis literis pate-
 bit) prouisio nulla est facta) quid nobis agendum
 esset mature ibi edisceremus, quam temere &
 cum tanto preiudicio nostro absq; literis aposto-
 licis eam acceptare, antequam S^r: tuæ presbite-
 rorum secularium statum, mentesque per pres-
 byteros seculares (quorum interreat) significare-
 mus.

Reuerendissime Domine.

CUm mihi retulissent quidam Reuerendi ad-
 modū et probatissimi Sacerdotes, esse quos-
 dam ad sacrosanctam Apostolicam sedem
 pro communi omnium nostrum & totius regni
 bono destinandos, rogatusque essem a fratribus,
 vt meam de rebus coram S^{mo}: D. N. summa
 plurimorum consensione tractandis, sententiam
 liberè proferrem. operæ pretium fore existima-
 ui R^{mo}: Dⁿⁱ: Tⁿⁱ: de eisdem tum rebus propo-
 nendis; tum de sententia mea per literas certio-
 rem reddere, tuoq; inprimis summo iudicio,
 nos, causas, nostraque omnia, vel approbanda, vel

reprobanda committere, qui & admirabili tua
 diuinitus data in rebus ecclesiasticis agendis pru-
 dentia, cæteris longe præluces, & in exules Ang-
 los, et in ecclesiam nostram læuissimis persecuti-
 onum procellis pæne obrutam, ardentissima cha-
 ritate flagras. Ad quem enim de perturbatis re-
 bus nostris, aut rectius, aut securius scribam quã
 ad dignissimam D^m: T^m: Reuerendissime More,
 quem ob prestantissimas animi tui ac numerosis-
 mas virtutes sua S^m: præ cæteris sibi in comitem
 elegit, ad supremi visitatoris munera vna secum
 obeunda? Huius enim præcellentis dignitatis
 donatione, & ipse tibi in humeros omnem curã
 præcipuamque ecclesiarum omnium, non solum
 Romanæ vrbs, verumetiam totius Christiani
 orbis, sollicitudinem imposuisse videtur, & tu in
 te impositum piè suscepisse. Age itaque (ornatissi-
 me & vigilantissime Domine) præbe te nobis
 summæ commiserationis affectu, qui vltra quam
 à nobis in maxima pace vestra vel fortasse conci-
 pi posset, miseriis vndique & calamitatibus per-
 cellimur. Humiliauit namque ob peccata no-
 stra omnipotens gentem nostram magis quam
 aut dici, aut cogitari possit, ita vt cum propheta
 verè confiteamur clamantes: Propter te morti-
 ficamur tota die, æstimati sumus sicut oues occi-
 sionis. Imposuit enim Dominus super capita no-
 stra homines, qui omni humanitate, omni que
 pietate penitus destituti, Catholicos per multi-
 plices tentatos angustias in sempiternam perni-
 ciam

ciem secum vna præcipitare totis viribus conan-
 tur. Sacerdotes nostri cum populo militante di-
 uina armati virtute sese hostium insultibus ac cru-
 delitati fortissime opponunt, & bellum Domini
 mira animorum constantia ac patientia prælian-
 tur. Non raro in nostris concertationibus ad om-
 nium rerum amissiones, ad carceres, ad æquule-
 os, ad sanguinis & vitæ dispendium peruentum
 est, et quæ alii omnes fere Christiani, in annali-
 bus ecclesiasticis de martyrum pressuris, & victo-
 riis multo partis sanguine periucunda lectione in
 pace percurrunt, eadem nos in nobis re ipsa his
 temporibus experimur. Ceterum huic exer-
 citui Dei, his Domini castris, cum diu iam de-
 fuerit ac desit militiæ dux ac princeps, ecquid
 preclarè gestum expectabitis, ac non potius vt
 omnia ruant, omnium deiiciantur animi, omnes
 militiâ detraherent, omnes victoriam disperent,
 & se in fugam conuertant?

• Prima itaq; petitio nostra hæc est, vt vniuerso
 gregi pastor, & ecclesiæ nostræ cum suffraganeis
 constituatur Episcopus. A seculo quidam puta-
 mus esse inauditum tot sacerdotes, quorū pleriq;
 iuvenes sunt sine Pontifice, tantum gregem ca-
 tholicorum absque pastore, tantam ecclesiā abq;
 Præsidente Episcopo (crudelissima præsertim
 grassante persecutione) in aciem educi, & frequē-
 tissimorū hostium insidiis, congressionibus, gla-
 diis exponi. Nunquid obsecro non ipsi hostes
 fidei rectè nobis illudant, contemnant castra dei,
 sibi

sibi victoriam sperent atque promittant, et in nos
 tum ferociore, tum animosiores reddantur, au-
 daciores instant, et durius tandem persecutio-
 nes protendant, dum nos huc illuc, sine duce
 palantes viderint, & singulos suum ductum se-
 quentes, atque in varia distractos? Ad varia quo-
 tidie & longe periculosissima certaminum genera
 inquiritur Catholicus populus, & rapitur coram
 hostibus, assidue pro fide certatur, constantia no-
 strorum atque patientia tentantur continuo, sa-
 uientium hostium nunc artificiosissimis blandi-
 tiis, nunc sauis irarum minis, nunc rerum omni-
 um direptionibus, nunc diris & exquisitissimis
 agitantur cruciatibus, non est tamen nec his pene
 40. fuit annis, qui plebem domini militantem, sa-
 cramento aliquando ad roborandum milites su-
 os a Christo domino instituto obsignaret ac con-
 firmaret: tantum hoc dei donum, singulare hoc
 certantibus presidium (si cui populo adhiberi se-
 cundum Dei institutum conveniens in Ecclesia
 aliquando visum fuerit) his certe temporibus di-
 micanti populo maxime fore necessarium nemo
 recte negabit. Quomodo enim in fide non va-
 cillabunt nisi confirmentur? Quomodo non
 erubescunt Christum, nisi eius vngantur Chris-
 mate, roborentur signaculo? Quomodo tan-
 dem tot, & tam difficillimis angustiis circumfusi
 ecclesiae Catholicae unitatem temere non deseret
 nisi sacris his prae muniantur armis? De sancto
 preterea Chrismate, atque de sacro oleo quibus
 alia rite conferuntur sacramenta non est quod

multis Dⁿⁱ: T^{er}: admoneam, cum ista sciatis absque Episcopo commodè, et ut decet haberi non posse. Harum autem rerum quatuor vel quinque guttulæ secundo forsan, aut tertio quoque anno, ad nos magna incertitudine aliunde apportantur. Sed quid hæc inter tantos? Hac ratione an recte toti regno in his diuinis prouisum fuerit, tuo relinquimus iudicio, qui et Christi Domini et ecclesiæ instituta, optime noueris. Cæterum hæc in re valdè anxii hæremus, & turbati, quid nos facere oportuerit, dum aut quotidianis populi necessitatibus succurrendum sit veteribus, diuturniori reservatione corruptis (si nimis permisionibus non fuerint iam vitiatæ) aut tanta Sacramenta penitus sunt omittenda. Preterea, cum in quibuscumque domunculis vel familiis etiam pacatissimis lites et dissensiones, (quæ humana fragilitate exoriri solent) sine præsidente patrefamilias, aut superiore preposito non facile componantur, sed in peius quotidie dilabantur ac ruant, quid in tam numeroso Clero et populo fieri putetis, dum non sit inter illos superior quispiam, qui varias contentiones et multiplices exurgentes contouersias sua prudentia, iudicio, authoritate dirimat ac præscindat? Homines sumus, huiusmodi humana a nobis aliena esse omnino non est putandum. Et cum singuli quique sibi met liberi relinquuntur, singuli singulis authoritate sunt æquales, protrahuntur, ac magis indies vndique ingrauescunt mala nostra cum non minimo et scandalo, & tam priuatorum quam communium bonorum detrimento.

Pauci

Pauci ad sunt ex societe Patres, magnus aliorum sacerdotū numerus, populi catholici copiae grandes, Cæterum cum non sit Episcopus qui exercitum domini ducat, ac militibus præsit, qui lucantes perpetuo coram hostibus sacramento corroboret, atque confirmet, qui Chrisma consecret, olea sancta conficiat, lites dirimat, cōtroversias iudicet ac tollat, cōtentiones deprimat, de lapsis recipiēdis aliqualem disciplinā cōstituat, spiritu alibus omniū necessitatibus prudētia et auctoritate succurrat, ac deniq; omnes in officio retineat, nec magna certe spes esse potest boni prouētus, nec aliud quidē uobis clamabimus, quam quod Propheta olim domino dicens, Multiplicasti gētem, non magnificasti lætitiā. Nouis certē & per singulos annos iteratis missionibus sacerdotum, operariorum multiplicatis numerum, sed lætitiā minoratis, dum nec Episcopos, nec alios cum Episcopali auctoritate in diuersas regni partes ad gubernādā dei ecclesiam transmittitis. Non est quod metuatis ne forte ex episcoporum præsetia in omnes ingrauescat magis persecutio, nam pænæ capitales in sacerdotes catholicos & populum legibus constitutæ iam diu diligentissimè mandantur executioni. Nullæ, vel leuissimæ, aut diripiendi aut trucidandi occasiones prætermittuntur. Vix omnes & modi ad inquirendum sacerdotes, & catholicā plebem irretiendum, ad capiendum, ad torquendum ad macrandum, iam dudum excogitati sunt, atque ita vigent, vt aduersariorum crudelitati nihil quicquam

quam addi posse videatur. Sit Episcopus, sit presbyter, eadem est legum transgressio. Aequabilibus pœnis, & ipsi plectuntur, & pius eosdem excipiens populus. Boni pastores intrepidè animas suas ponunt pro ouibus Christi, sicut plurimos sacerdotes iam vidimus suas posuisse, et persecutorum sæuitia alijs sublati, non deerunt alii qui se opponent murum pro domo domini, donec tandem aut victoriam reportemus, aut omnes per virtutem moriamur. Et omne certè quod aliquoquam fingi potest inde prouenturum detrimentum, id longè cumulatiùs communi bono faciliè compensabitur.

De Episcopo & suffraganeis eligendis, presbyterorum Anglorum (quibus præficiendi sunt) communibus suffragiis, & non Patrum societatis tantummodo sententia & gratia (ne hinc maior tumultus fiat in Clero, & populo, & perpetuæ dissensionis construatur seminarium) & in Australi & Boreali parte regni constituendis hæc mea, & multorum est sententia. Si huic rei inueniantur, qui contradicere & se opponere voluerint, ipsi videant ne fortè magis se quam communis boni progressum querant.

• Alterum itaque postulatum est, ut Collegium Anglorum quod Romæ est, a patribus societatis dempnum administrationi tradatur, & regimini, vel Presbyteris Anglis vel aliis religiosiis, cum enim ex illo tãquã vberissimo fõre sacerdotes omni bonarum

bonarum disciplinarum & virtutum genere ex-
cultissimos nobis subsidia atque solatium pro ra-
tione institutionis continuò transmitti oporteret,
id longè aliter frequentissimè euenire nimis per-
spectum compertumque habemus. Illi ad urbē
mittuntur adolēscētes quos deus O. M. Sua
gratia singulari, & sacerdotum ministerio ac ope-
ra ad hanc incundam admirabilem vitæ & insti-
tutionē elegerit, & excitavit, ut relictis nimirū
inuitis plerumque parentibus, spretis mundanis
omnibus tum ablectamentis, tum vitæ commo-
dis vtrò se preparant, & tradant in opus Euange-
lij, ut videlicet pro fide catholica restituenda fortiter
dimicent contra infestissimos & longè sæuissi-
mos hostes. Mittuntur profectò nulla penitus
spe proposita tantis laboribus aut lucri tempora-
lis, aut quaruncunque dignitatum reuerfuri ni-
hilominus ad maximos sudores, ad certissima pe-
ricula, ad horridos carceres, ad exquisitissimos
cruciatūs, ad mortem ipsam acerbissimam. Mit-
tuntur ad vos sancti, pacifici, pii, simplices, spiri-
tu dei feruentes: sed per breuissimum temporis
curriculum in Collegio commorantes, heu
quantum mutati ab illis? Huic sancto omnis nos-
træ spei relictò semini cum deus tantam indiderit
sui sancti Spiritus virtutem, ut hæc tanta & tam
mirabilia in omnium nostrum oculis antequam
ad vos perueniant piè sibi proponant & intrepide
aggredi, & perficere; quomodo fit (dignissime
Domine) in terra vestra sancta ipsorum nonnulli
R depra-

depraudentur, ab exquisita prius sancta simplicitate & spiritus feruore plurimum deficiant, & rarissimi sint, qui sub patrum societatis gubernatione aut expectatos ab omnibus faciant literarum progressus, aut pristinam retineant virtutis & pietatis ardorem? Omnis virtutis & scientiarum sacrarum genere imbuendi mittuntur Romam, et culmen totius sanctitatis, & optimarum disciplinarum nutricem: remittuntur autem plerumque tanquam abortiui & eiectioni imperfecti foetus: sic effectum est, ut multi nondum absoluto studiorum cursu, ante tempus extrusi patriae pereant, multi autem post reditum contentione, inobedientiae, inimicitiarum cum Iesuitis, & aliorum grauissimorum criminum, quasi fuerint rei, diffamati tanquam mutes in nostram veniunt militiam & permanent. Quas quidem infamiae & turpitudinis inique plerumque iniustas maculas, quantumuis se optimos viros inter nos, & in omnibus pios & strenuos gerant, nulla ratione, nec ipso vix sancto martyrio, delere aut tollere valeant. Huius tantae stragis, harum calamitatum causas, non alias inuenire tum grauissimi, tum prudentissimi quique nostrorum cum Illmo: Domino Alano adhuc potuerunt, quam quod sub patribus societatis iuuenū animi continuis perturbationibus dum in Collegio maneant, distenti, cōtentionibus sepe & tumultibus exagitati fuerint. Quinā autē esse possunt aut literarū, aut progressus ubi dissensiones, & quasi intestinum bellum inter rectores, & Alumnos perpetuò vigent?

Nondum

Nondum lapsos putarim certè seu expletos 23.
 annos ex quo constitutum primò ac fundatum
 fuerit illud Anglorum Collegium per S^m: me-
 moriæ *Gregorium* 13. quando egomet adhuc a-
 dolescens, vnus inter tres primos iussu eiusdem
 S^m: D. N. in illud tirocinium ascriptus fuerim
 & ibidem per septē continuos enutritus annos.
 Hoc breui annorum spatio, nunquid non mag-
 nopere stupendum putetis quod vt septies vel
 oëties, aliquoties nimirum singulis quibusque
 secundis aut tertiis annis longe grauissimis dis-
 sentionibus & periculosissimis tumultibus Col-
 legium illud conflagrasset, & ad vltimum pene
 exitium concidisset nisi mature prospectum fuisset?
 Nam dum adhuc superstes esset Il<sup>l^{us}: ille A-
 lanus, & nobis omnibus pius Pater, et patriæ sa-
 lus eius summa tum prudentia, tum authorita-
 te, omnia hæc nostra mala statim atque primum
 exorta fuerant, & pullulare ceperant, aut penitus
 sublata sunt, aut sic composita, vt in grauius dam-
 num vel adolescentulorum, vel communis pa-
 triæ boni, non exarserint. Atque illustrissimus
 ille & sapientissimus vir cui certè multis nomini-
 bus modus quem pertinaciter, & mordicus se-
 per tenuerunt societatis patres in administratione
 illius Collegii vehementer displicuit, atque im-
 probatus fuit) et aliis quamplurimis et mihi sepe-
 numero prædicere solebat, post obitum suum
 dissidia & contentiones inter patres societatis &
 Alumnos, statim in maxima proruptura mala,
 nec diuturnam posse vnquam consistere tranquil-</sup>

*Causa tumultuum inter le-
fuitas & A-
lumnos.*

litatem, aut conseruari Collegii pacem cum il-
lorum retenta ratione gubernandi: Prædixit
sanctus et perspicax ille mala, quibus dum in hu-
manis esset, restitit. Sed quia (vt pacatissimæ &
mitissimæ erat naturæ) causas non sustulit, nec
submouit viuens, cum iam vix mortuus esset, ea-
dem vt T. D. optimè nouit, euenerunt plu-
rimorum damno et infamia, post hæc etiam læ-
pius similia euentura sunt, nisi suæ S^{us}: pruden-
tia et authoritate, vestroque consilio, maturius
impediantur. Cæterum, si D. T. a me
causas petat tantarum perturbationum, &
& frequentissimorum tumultuum inter patres
societatis & Alumnos, alias certe non referam quā
illas easdem quas (coram Deo & conscientia me-
a) si non solas, certe præcipuas, semper esse puta-
ui, quasque non ipse solus, verumetiam omnes
illius Collegii Alumni, sapientissimus *Alanus*,
& cæteri denique prudentissimi atque sanctissi-
mi nostratium viri certis rerum experiētiis ve-
ras esse compererunt, quarum prima hæc est. Pa-
tres societatis in Collegio degentes miris ratio-
nibus atque artificiosissimis modis adolescentes
plerosque ad societatis suæ religionem alliciunt
ac pertrahunt, quos vel præclarioris indolis et in-
genii, vel nobilioris parentela donis cæteris pres-
tare conspexerint.

2 Huius rei perficiendæ gratia, nimios sane &
valde inequabiles suorum animorum ac bene-
uolentiæ cunctis in rebus affectus, (partialitatem
vul-

vulgo dicimus) illis Alumnis præ cæteris continuò ostendunt, quibus suam religionem aut iam persuaserint, aut conantur persuadere. 3. Cum ita iam prædam importune nacti fuerint, cum ab instituto Collegii ad suæ societatis religionem alicuius animum plenè deflexerint, eiusdem ingressum in societatem plerumque per annos protrahunt et differunt, donec scilicet studiorum cursum in Collegio, quasi adhuc Alumnus, & non Iesuita esset perfecit, ita ut plurimi semper reperiantur, qui & proposito et voto se religioni societatis astrinxerint retinentes nihilominus & occupantes Alumnorum locos, & tanquam iam non mutati ab collegii instituto. 4. Si reliquorum quosque Alumnorum zelo patriæ ductos hæc illorum facta indignè ferentes animadvertant patres, eosdem statim habent & loco, & numero inimicorum de societate ac religiosa perfectione prauè sentientium hominum seduloque curatum volunt, ut huiusmodi non absolutis studiis quamprimum foras eliminari in Angliam remittantur non sine iniqua præuolante infamia quasi rei essent spiritus contentionis, & aliorum grauissimorum scelerum, 5. Reliquos qui his eorum conatibus aut verbo quantumuis amicè familiariter, aut vultu sese opponunt, aut tandè ægrè ferentes quæ iniquè geri viderint, animi sui displicentia quauis ratione præ se ferunt, variis et importunis angunt modis, atque aut vi et metu in transversum flectere, aut durius tractan-

do frangere penitus non cessant. His & similibus ineptis rationibus violato semel & disrupto amoris vinculo inter patres & Alumnos, pax animorum, & Collegii tranquillitas ablegantur, devotio perit, studia retardantur, bella intestina fauunt, hinc inde in alterutrum conspirationes imprudenter fiunt, occasiones calumniandi sedulo queruntur, mutuis obloquiis & infamiis, sese lacerant, continuis criminationibus dura inuicem illisa corda irarum scintillas procreant, quæ semel excussæ in altissimam paulatim & implacabilem flammam vtrinque exurgunt, & bona denique omnia corruunt.

6 Adolescentes nostri qui studendi gratia Romã proficiscuntur, nonnũquam domi, forisqne in Academicis enutriti sunt in quibus laxior obedientiæ & disciplinæ observatio vigere solet, quã quæ in collegio nostro Romano recte semper constituta fuit. Isti certe boni viri (cum vltro in militiam nostram & vitæ institutum tradiderint, extiterintque & pietate, & spiritu feruentes ad præliandum contra hostes fidei) perferendi aliquantulum cum mansuetudine et patientia essent potius inter cæteros, si protinus ab antiqua vitæ et morum consuetudine (dummodo sine peccato fieri possit) omnino non deflectantur, quam durius tractandi, (vt non raro fit, vel ad arctissimam et omnimodam in minimis obedientiam et imperatorum observantiam summa animorum per turbati-

turbatione compellendi, vel tanquam Domini-
cis vineis inutiles festinè ab illo tirocinio exturbā-
di. Sunt etenim & fuerunt semper horum quā-
plurimi, qui ad castra redeuntēs maxima animo-
rum patientia, constantia, alacritate, ad sudores
& sanguinem certantes mirificos se in preliis mi-
lites, et veluti fortissimos Leones præsiterunt.
Non ob nēuos quosdam imperfectionis in vita
regulari & planè religiosa, proiici multa alia &
deperdi expedit praeclara dona. Nec si quod
summum est in hoc genere nō facile adipiscamur
media quoque et optimo iure laudanda statim
sunt despicienda ac profliganda. Cæterum his
ambarum partium conflictationibus, multi
semper nobis periere iuuenes, qui in patriam, vel
amisso spiritu priori reuersi sunt vel tanto infor-
tunio quasi exanimati in exterās nationes nullo
aut suo, aut patriæ commodo dispersi. His etiam
accedit et aliud nō minus deplorandum om-
nibus malū quod nimirū ratione horum tumultu-
uū et iniuriarum vltro citroque illatarum, in
varias partes et inimicas factiones, & in Angliā,
et vbiq̃ gentiū, tam pōpulus, quam Sacerdo-
tes Angli inter se, & cum patribus societatis scin-
dantur, dum narratis Romæ rebus gestis singu-
li prout amore & amicitia erga Alumnos, vel
patres, vel commune bonū ecclesiæ nostræ ma-
gis afficiuntur suis ardentius adhærent, & horū
vel illorū causas vehementius tuentur. Sicut
iam accidisse videmus, cum hoc anno proxi-

mè elapso Alumni 12.8 per quorundam patrū
 societatis potentiam, & vt narrant, dolū vno tem-
 pore expulsi fuerint, cum summo & illorum, et
 totius gentis nostræ opprobrio, reuocatis præ-
 terea (antequam Angliam pertingerent) nonnul-
 lorum prius Romæ datis facultatibus. Quo-
 rum tres vel quatuor per Magistratus iam capti,
 atque in carceres coniecti, magnam suorum ani-
 morum constantiam, patientiam, & virtutem ec-
 clesiæ hostibus ostenderunt. Reliqui vero per di-
 uersas Belgiæ & Angliæ Prouincias dispersi, nar-
 rantur viuere cum deflenda animorum pertur-
 batione, imo miserimè perire, sicq; malè effectum
 est, vt pro commodis damna, pro gaudiis do-
 lores ecclesiæ nostræ afferantur, a quibus contra-
 ria omninò forent expectanda. Ferenda cer-
 tē hæc Alumnis, Deoque ad curandum commit-
 tenda semper existimaui potius quam aliquid
 mouendum cum tanto & suo, et patriæ detrimen-
 to. Sed feruor iuuenilis comprimi nullo mo-
 do potest, cum presertim tales sint, qui sua solū
 libera voluntate, & nec parentum, nec amico-
 rum, nec alterius alicuius imperio se huic vitæ
 instituto dederint, aut in collegio retineri
 possint.

Nostrū autem quamplurimi & præsentēs
 Romæ dum studiis operam dabamus, & dum in
 vinea Domini operantes essemus, harum tumul-
 tuarum causarum certissimè conscii, earundem
 patres

patres non cessauimus peramantèr admonere, cæterum suo more nos propterea indignissimè diffamant ubique ac turpiter prauarum insimulāt auersionum et inimicitarum erga suam societatem, ac omnem scilicet præterea religiosam perfectionem : et tantum semper absuit, ut quod a suis nouerint peccatum in hac re libentes corrigerent, ut ne quidem factum hætenus vix vnquam agnoscerent, vel (si omnibus fieri ita manifestum fuerit, ut negari non possit) licitè factum defenderent. Quæ cum ita sint, viderint ipsi patres societatis grauissimo huic a sede Apostolica præposito negotio, (ut nimirū Alumnos præparent secundum collegii institutum mittendos in messem Anglicanam) an serui prudentes sint et fideles, cum quæ societatis suæ sunt tanto electorum iuuenum damno atque tam indigna Collegii perturbatione quarant, & tantis conatibus præclariores quosque adolescentes a præstantissimo diuertant Collegii instituto, et in suam religionis societatem pelliant. Nobis autem non alia consolationis spes, non aliud pacis & salutis refugium relictū est, quam ut in tantis et priuatorum & patriæ calamitatibus ad supremum domus Domini Patrē-familias recurramus, ut ipse cum T^o. Dⁿⁱ. patrocínio (qui nullius aut potentia, aut gratia, ab æquo bonoque deslectamini) curam nostris deploratissimis rebus, & medelam adhibeat, tantorum diuulsiōrum atque inimicitarum occasiones

in ecclesia nostra tollat, restituatque collegio pacem sub patribus societatis quasi continuè his 23 annis deperditam, eiusdem administratione vel sacerdotibus Anglis nostrarum rerum experientissimis, vel aliis idoneis viris commissa. Cuius quidem rei faciendæ exemplum, omnibus ecclesiæ presulibus olim præbuit certè præclarissimum Ill^{ms}: ille Cardinalis Borromæus admirandæ sanctitatis Episcopus Mediolanensis cū Seminaria sua a patrum societatis gubernatione penitus abstulit atque aliis bonis viris ad regendum tradidit, ob hoc nimirum quod præcipuos quosque adolescentes, tum melioris indolis tum eruditionis, tum generis alicere, & ad societatem suam artificiosissimè pertrahere nunquam nec admoniti cessarent, dicens. Ego Angelus sum Ecclesiæ Mediolanensis, mihi cura incumbit, maximè Ecclesiarum mearum, quare iniquum valdè, & indignum est, ut ferè omnes optimæ spei Alumnos ab eorum Seminariorum instituto per vos patiar auelli, & Collegia pro instituendis pastoribus constituta fiant potius Iesuitarum, quam pastorum nutrices, quandoquidem longè grauior sit in Christi ecclesia optimorum atque doctissimorum pastorum, quam religiosorum hominum necessitas. Plura in hanc sententiam sanctissimus simul et sapientissimus vir dixit, intrepidè patres submouit, aliis tradidit. Hæc de Collegio,

¶ Tertium postulatum est, ut sua S^{ua}: in Angliā
 transferri, aut mitti prohibeat (nisi id fieri iudicio
 & prudentia Superiorum prius approbetur) li-
 bros tractantes res & status principum nostro-
 rum, quibus Regina & Magistratus, ad maiorem
 irā & læuitiam in Catholicos commoueri pos-
 sint & soleant. Nostratum enim Catholici ali-
 qui presertim P. Parsonus (securius extra Angli-
 am vitam agentes) huiusmodi libros nonnun-
 quam edunt, atque clanculum in Angliam mit-
 tunt, quibus imperantium Magistratum vitæ &
 mores regni nostri, etiam præsens & futurus in-
 certus status liberius depinguntur. His allatis in
 Catholicos statim insiliunt Magistratus, & hanc
 nacti in nos sæuendi occasionem, sub religionis
 inducendæ pretextu conclamant nos conari so-
 lum proditiones in Reginam atque regni præ-
 sentis status euerfionem. Hinc insontes Ca-
 tholici Sacerdotes et populus, nec harum im-
 prudentiarum vlllo modo conscii alienorum cri-
 minum quasi rei constituuntur, et quicquid alii
 nimia incuria deliquerint, nos plectimur. Cau-
 sa nostra solum religio est, ut bene nostis, ob
 quam & grauissima patimur, & vitam cupimus
 liberè profunderè. Quare iniquum valdè, atq;
 nostris laboribus et periculis indignissimum iu-
 dicamus, ut aut de rebus huiusmodi profanis ad
 iudicia, ad tribunalia, ad capitis pericula, & præ-
 nam trahamur, aut gloria nostra tam iniqua rerū
 vilium permissione, permutacioneue tollatur, aut

minima ex parte denigretur bona fama. Qui extra omne periculum securi viuunt quanto liberius, tanto importunius, et nobis periculosius, huiusmodi res conscribunt, quæ Magistratus nostros, et vehementer possunt ira inflammare, & ad ultionem quasi iustæ causæ prætextu in nos incitare assolent. Ipsi Reges & Principes, & qui se illorum amicos haberi cupiunt, sua tractent sine nostro sanguine et capiti-
 bus. Nos autem Sacerdotes missi solum in animarum salutem, & populus Catholicus grauissima persecutione pro fide pressi, atque sub gladiis hostium necessario detenti, quid est cur vel nos his iam periculosissimis questionibus immisceamus, vel inuiti ab aliis in scenam & tragediam detrudamur, cum presertim, nec locus, nec tempora, satis sint opportuna, ad huiusmodi negotia, aut ventilanda, aut audienda?

Quartum denique et vltimum est, ut sua
 Stas: licentiam concedat Sacerdotibus in Anglia constituendi regulas sibi met & aliis, qui liberè in hanc rem conuenire inter se cupiunt pro communi omnium bono. Huic nostræ postulationi obtinendæ si D^{no}: T^r: nobis auxilio suo & fauore adsit, & nobis certè, & patriæ rem vtilissimam præstabit. Huiusmodi namq; regulas nobismet communi multorum fratrum consensu statuere & firmare desideramus, quibus

bus et inter nos de rebus agendis, et in modis
 procedendi cum populo maior animorum vnio
 et foelicioꝝ cum vniformitate consensus, conser-
 uentur. Atque ita fiat tandem, vt crescente tū
 Sacerdotum, tum populorum catholicorum
 numero, mutua hac nostra cura & solitudine
 omnium necessitates facilius subleuentur, omni-
 um saluti melius consulatur, multarum contro-
 uersiarum occasiones suo primo exortu tollan-
 tur, terrores nostra concordia, et ordine hosti-
 bus incutiantur, et denique nos cum plebe no-
 stra militiam Domini agentes, summa pace et
 gaudio perfruamur. Hæc quatuor præcipua
 sunt, quæ a sua S^{re}: multorum fiatrum consensu
 per Nuntios sunt petenda, quæ etiam R^{ma}: Dⁿⁱ
 T^z: intimanda per literas opportuna existima-
 uimus, vt rebus nostris calamitosiſ, charitas tua
 opem ferat, intelligatque nos in his petendis du-
 ci, ac niti rationibus quam grauiffimis, non au-
 tem agi nescio quo contentioniſ, aut inimiciti-
 arum erga patres ſocietatiſ ſpiritu (vt nos falſo
 incuſant) & a noſtriſ muneribuſ quam longiſſi-
 me alieno, & laboribuſ indigniſſimo. Si forte in-
 ueniantur qui hiſ poſtulationibuſ vel inconfide-
 ratè ſe palam apponere, vel clanculū detrudere,
 vel tandem prauī alicuiuſ animi noſ inſimulare
 non erubeſcent, Deum O. M. teſtor, non alia me
 ad R^{mam}: D. T. ſcripſiſſe, quam quæ vera, & cau-
 ſæ Dei et patriæ maxime neceſſaria eſſe putem,
 quæ tamen omnia ſummo tuo iudicio atque pru-

(142)

dentia probanda, et ad suam Stem: promouenda, vel omnino reticenda et conculcanda libens subiicio. Et omni certe ut spero, tam culpa, quam reprehensione iusta hæc mea vera & legitima rerum nostrarum narratio carebit, quandoquidem solum vobis secundum Deum, nostris superioribus humiliter deferatur, quorum maxime interest spirituali omnium paci, commodo, & saluti, opportunè prospicere, atque fideliter providere. Deus optimus maximus

R^m: D. T. suæ ecclesiæ, & nobis
diutissime conseruet super-

stitem. 27. Maii,

1598.

R^m: D. T.

Addictissimus Seruus

Ioannes Musheus
Presbyter Romanus.

*iste musheus. fuit ætatem circiter 40ta
cum hanc scripsit Epistolam ut ex
ipsa constat ipse fuit author
Declarationis, vel in linguam
transulit Latinam.*

Propter varios horum temporum difficultates eoac-
ti sumus quod illicunque, & in lingua latina minus ex-
perti Tipographi opera vti, narrationemque presentē
pluribus scatentem mendis diuulgare; quarum aliquas,
maximē quæ falsum vel ambiguum reddunt sensum
notari, & hic subiici curauimus, reliquas beneuolo le-
tori corrigendas reliquamus.

Errata

Pag.	Lin.		Lego
1	5	finariorum	feminariorum
8	4	noua	nouas
9	12	procuperunt	proruperunt
10	15	alumnos nostros	alumni nostri
11	3	concinandis	concinandis
12	19	deriuetur	deriuetur
14	4	finiſſe	fuisse
16	24	viuendos	ueniendos
20	4	prouinciales	prouincialis
	23	ſpeciem	ſpecie
22	27	nullus	nullis
25	3	alumnis	alumnos
	21	muniens	muniens viam
26	12	excipti indumento	excipti, indumento
27	23	largiſſimus	largiſſimis
30	3	neceſſarium	neceſſariarum
	12	noſtra	noſtræ
31	13	vtique	vtique
	23	grauiſſima	grauiſſimas
34	27	ipſi	ipſis
35	28	quæ nobis a ſede	quæ a ſede
	30	expectanda ſperandaq;	expectandæ ſperandæq;
40	22	vera	veræ
43	31	auertiſſimos	auertiſſimas
44	1	alieniſſimos	alieniſſimas
	17	elaborata	elaboratæ
47	12	mora	more
49	29	cauſa	cauſam
51	9	ipſi	ipſis
	10	calumniis	calumniis
52	23	tantes	tantas
55	25	peperimus,	peperimus

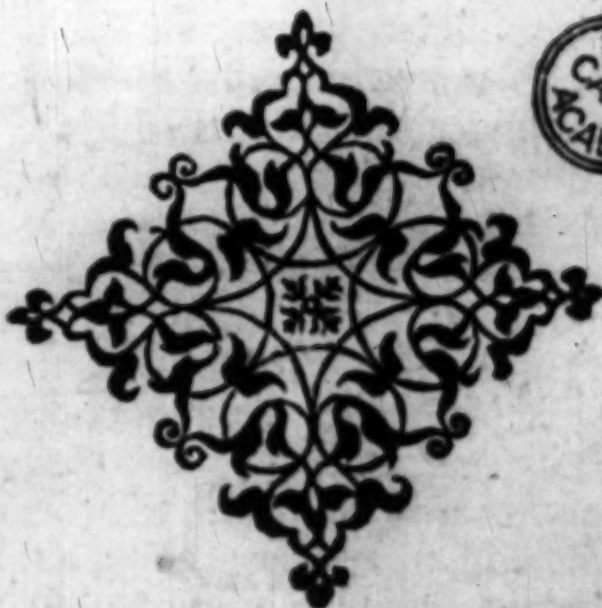
57	15	tam indigna	indigniora
	17	agentur	aguntur
	28	iactatur	iactat
59	11	vnus	vnus
60	26	necessarium	necessariam
61	11	littere	littera
62	7	pretea	præterea
	8	multati	multati
	14	accrescere	accrescere
69	3	tamen	tamen esset Archiepiscopus
68	17	via	vita
	27	curarant	curarunt
82	19	libent	libet
73	6	eas	eos
74	1	infamatos	infamatos
77	2	abs	absque
80	16	mumeris	muneris
83	18	pollitici	politici
84	9	qualis	quales
	21	operet	oportet
86	12	catholici	catholico
90	11	apostolico	apostolo
95	7	afferetur	affereretur
96	16	crimine	ruine
	18	amiserint	amiserunt
98	20	petitus vt tractum	petitis vt tractatū
101	4	quam	quæ
103	9	defensione	defensionem
105	6	precessus	processus
111	30	mutue	mutua
112	12	responde	respondere
113	24	delationem	dilationem
114	31	ab	ob
117	29	scientes	sentientes
122	7	qui	quibus
123	20	nobis	vobis
124	18	disperent	desperant
126	14	vitata	vitata
127	9	constitat	constituit
129	11	ablectamentis	oblectamentis
130	29	aut progressus	aut virtutum progressus
132	26	parentela	parentela
133	29	displacencia	displacenciam
134	19	cum viro	cum se viro

RELATIO COM- PENDIOSA TVRBARVM

quas Iesuitæ Angli, vna cum *D. Georgio Black-
wello* Archipresbytero, Sacerdotibus Seminariorum
populoq; Catholico cōciuere ob schismatis & alio-
rum criminum inuidiam illis iniuriosè impactam sa-
cro sanctæ inquisitionis officio exhibita, vt rerum
veritate cognitâ ab integerrimis eiusdem
iudicibus lites & causæ discutian-
tur & terminentur.

Iudica me deus & discerna causam meam.

Psal. 42.

Rothomagi, per Iacobum Molæum
sub signo Phœnicis.